

การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง: กรณีศึกษา แมรี่ แอนน์ ในบทละครเรื่อง
ฤกษ์รัก ของ นิค เพย์น

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาศิลปการละคร ภาควิชาศิลปการละคร
คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
ปีการศึกษา 2566

THE DEVELOPMENT OF ACTOR'S BELIEF AND IMAGINATION SKILLS: A CASE STUDY OF
MARIANNE IN NICK PAYNE'S CONSTELLATIONS

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Arts in Dramatic Arts
Department of Dramatic Arts
Faculty Of Arts
Chulalongkorn University
Academic Year 2023

หัวข้อวิทยานิพนธ์	การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของ นักแสดง: กรณีศึกษา แมรี่ แอนน์ ในบทละครเรื่อง ฤกษ์รัก ของ นิค เพย์น
โดย	น.ส.ธัญวรัตน์ แสงสุวรรณ
สาขาวิชา	ศิลปการละคร
อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก	ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนัสนิศา ฐปเทียน

คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้หัวข้อวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาอักษรศาสตรมหาบัณฑิต

.....	คณบดีคณะอักษรศาสตร์
(รองศาสตราจารย์ ดร.สุรเดช โชติอุดมพันธ์)	
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์	ประธานกรรมการ
.....	
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.ปริดา มโนมัยพิบูลย์)	
.....	อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.พนัสนิศา ฐปเทียน)	
.....	กรรมการภายนอกมหาวิทยาลัย
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.กุสุมา เทพรัักษ์)	

ธัญวรรณ์ แสงสุวรรณ : การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง:
กรณีศึกษา แมรี แอนน์ ในบทละครเรื่อง ฤกษ์รัก ของ นิค เพย์น. (THE
DEVELOPMENT OF ACTOR'S BELIEF AND IMAGINATION SKILLS: A CASE
STUDY OF MARIANNE IN NICK PAYNE'S CONSTELLATIONS) อ.ที่ปรึกษาหลัก :
ผศ. ดร. พันพัสสา รูปเทียน

การศึกษา “การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง: กรณีศึกษา แมรีแอนน์ ในบทละคร เรื่อง ฤกษ์รัก ของ นิค เพย์น” เป็นการศึกษาหลักการแสดงที่ใช้พัฒนาทักษะการแสดงทางด้านความเชื่อ และจินตนาการแก่นักแสดง เพื่อเข้าถึงบทบาทการแสดงมากขึ้น ผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่า การฝึกทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการจะสามารถเพิ่มประสิทธิภาพการแสดง ทำให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทของตัวละคร แมรีแอนน์ ในบทละครเรื่อง ฤกษ์รัก ได้อย่างลึกซึ้ง ผู้วิจัยวิเคราะห์และตีความบทบาทของตัวละคร โดยฝึกซ้อมผ่านแบบฝึกหัดการแสดง ได้แก่ มนต์สมมติของคอนสแตนตินสแตนนิสลาฟสกี เทคนิคการแสดงของไมเคิล เชคอฟ และการดันสด ผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตพัฒนาการแสดงของตนเองผ่านการบันทึกวีดิทัศน์ทั้งช่วงซ้อม และช่วงแสดง ประกอบกับจดบันทึกในตารางฝึกซ้อม และเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม สืบหาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญสาขาการแสดงละคร รวมถึงประสบการณ์และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวผู้วิจัยเมื่อได้ทดลองแบบฝึกหัดดังกล่าว ผลการวิจัยจากแบบสอบถามของผู้ชมการแสดง จำนวน 65 คน พบว่า ผู้ชมเข้าใจตัวละคร ผู้วิจัยเข้าถึงเงื่อนไขของตัวละคร สามารถส่งความเชื่อและจินตนาการไปถึงผู้ชม ผู้ชมให้ค่าเฉลี่ยที่ 3.98 แสดงให้เห็นว่าแบบฝึกหัดหลักที่นำมาใช้มีประสิทธิภาพ ส่งผลให้นักแสดงเกิดความเชื่อและจินตนาการ ผลจากการฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการ พบว่า มนต์สมมติ เป็นกลวิธีที่สามารถช่วยให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทของตัวละครมากที่สุด เมื่อใช้ร่วมกับการดันสด และเทคนิคของการแสดงของเชคอฟ ช่วยให้นักแสดงถ่ายทอดการแสดงออกมาได้อย่างลึกซึ้ง

สาขาวิชา ศิลปการละคร
ปีการศึกษา 2566

ลายมือชื่อนิสิต .....
ลายมือชื่อ อ.ที่ปรึกษาหลัก .....

6388007822 : MAJOR DRAMATIC ARTS

KEYWORD: Acting, Stanislavski, Michael Chekhov, Improvisation

Thunvarat Sangsuwan : THE DEVELOPMENT OF ACTOR'S BELIEF AND IMAGINATION SKILLS: A CASE STUDY OF MARIANNE IN NICK PAYNE'S CONSTELLATIONS. Advisor: BHANBHASSA DHUBTHIEN

The study hypothesized that the practice of the concepts of belief and imagination can improve an actor's performance by allowing them to tune in to the character of *Marianne* from *Constellations* on a profound level. The researcher analyzed and interpreted the role through various acting exercises, including Stanislavski's Magic If technique, Chekhov's acting techniques, and improvisation. Also, observing and recording the outcomes of the exercises are among the sources of data gathered by the researchers. Besides, data were also gathered from a questionnaire, interviews with performance specialists, and the personal experiences of the researcher throughout all exercises. The results from 65 audiences responding to the questionnaire agreed that the researcher has the belief and imagination to access the role, which enhances the performance and makes the character's conflicts more interesting. The average mean score of agreement is 3.98 out of 5. This suggests the acting exercises are effective at enhancing the actor's belief and imagination, which enables the actor to better connect with the character. The results of the workshop indicate that the "Magic If" technique is the most effective strategy when incorporated with improvisation and Chekhov's techniques, as they help the actor tune into the character and generate the belief and imagination necessary to enhance the performance.

Field of Study: Dramatic Arts

Student's Signature .....

Academic Year: 2023

Advisor's Signature .....

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความเมตตาอย่างสูงจาก ดร. พันพัสสา ฐุปะเทียน และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดังกมล ณ ป้อมเพชร์ อาจารย์ที่ปรึกษาของผู้วิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งคณาจารย์ คณะอักษรศาสตร์ ภาควิชาศิลปการละคร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยทุกท่าน ที่ให้โอกาสแก่ผู้วิจัย ทั้ง ประสิทธิภาพประสาทวิชา และกรุณาให้คำแนะนำปรึกษา ตลอดจนปรับปรุงแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่อย่างดียิ่ง ขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปริดา มโนมัยพิบูลย์ ประธานกรรมการ สอภวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. กุสุมา เทพรักษ์ กรรมการสอภวิทยานิพนธ์ ที่สละเวลา และได้ให้คำแนะนำที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณศิรินุช เพ็ชรอุไร นักแสดงละคร โทรทัศน์ ภาพยนตร์ ละครเวที และครูสอนการแสดง ซึ่งเป็นผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ให้ความอนุเคราะห์ร่วม เสนอหลังจบการแสดงอย่างน่าประทับใจ รวมถึงขอขอบพระคุณ คุณกาญจนา ผิวงาม และคุณฉลอง รัตน์ บุญวงศ์ ถ่ามภาษามือ ฝ่ายบริการสนับสนุนนักศึกษาพิการเรียนร่วม ศูนย์การศึกษาพิเศษ คณะครุ ศาสตร์ มหาวิทยาลัยสวนดุสิต ที่ตั้งใจสอนภาษามือให้กับผู้วิจัยอย่างเต็มที่ ตลอดจนผู้กำกับ ผู้ช่วยผู้ กำกับ ผู้แปลบทละคร นักแสดงร่วม และทีมงานทุกฝ่ายที่ทุ่มเทกำลังกาย กำลังใจ และฝ่าฟันปัญหา ร่วมกันตั้งแต่ต้น จนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างมาก รวมทั้งขอขอบคุณผู้ชมทุก ท่านที่เดินทางมาชมการแสดง และให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ผู้วิจัยหวังว่า งานวิจัยฉบับนี้จะมีประโยชน์อยู่ไม่น้อย จึงขอมอบส่วนดีทั้งหมดนี้ ให้ทุกท่านที่มี ส่วนช่วยให้ผู้วิจัยเรียนรู้ รวมทั้งผู้ที่คอยให้ความช่วยเหลือ สนับสนุน อยู่เคียงข้าง และให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย เสมอมา จนทำให้ผลงานวิจัยเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้อง และขอมอบความกตัญญูกตเวทิตาคุณ แต่ บิดา มารดา พี่สาว และผู้มีพระคุณทุกท่าน

สำหรับข้อบกพร่องต่าง ๆ ที่อาจจะเกิดขึ้นนั้น ผู้วิจัยขอน้อมรับผิดเพียงผู้เดียว และยินดีที่จะ รับฟังคำแนะนำจากทุกท่านที่ได้เข้ามาศึกษา เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนางานวิจัยต่อไป

ฉัญวรัตน์ แสงสุวรรณ

สารบัญ

	หน้า
.....	ก
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ง
กิตติกรรมประกาศ.....	จ
สารบัญ.....	ฉ
บทที่ 1	1
บทนำ.....	1
1.1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2. วัตถุประสงค์.....	2
1.3. ขอบเขตการวิจัย.....	3
1.4. สมมุติฐาน	3
1.5. ระเบียบวิธีวิจัย	3
1.6. ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	4
1.7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2	5
แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	5
2.1. แบบฝึกหัดที่ใช้ในการพัฒนาการแสดง	6
2.1.1. เทคนิคการแสดงของเชคอฟ	6
2.2.2. เทคนิคการแสดงของคอนสแตนติน สแตนิสลาฟสกี	9
2.1.3. การค้นสด	10

2.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	13
บทที่ 3	17
วิธีการดำเนินงานวิจัย	17
3.1. การวิเคราะห์บทละครและตัวละคร	17
3.1.1 บทละคร ฤกษ์รัก	17
3.1.2 ตัวละคร แมรี่แอนน์	20
3.2. การฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการ	38
3.2.1. แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการหลัก	38
เทคนิคการแสดงของ สตานีสลาฟสกี มนต์สมมุติ	38
เทคนิคทางการแสดงของเซคอฟ	39
3.2.2. แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการเสริม	41
การค้นสด	41
การรับรู้เรื่องสีที่ตรงกัน	41
3.3. การแสดงละครเรื่อง ฤกษ์รัก	42
บทที่ 4	44
อภิปรายผลการวิจัย	44
4.1. ตารางแสดงผลจากการใช้แบบฝึกทักษะการแสดง	44
4.2. ความเชื่อและจินตนาการ	47
4.3. ผลการตอบแบบสอบถามของผู้ชม	48
บทที่ 5	51
สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ	51
5.1. สรุปผลการวิจัย	51
5.2. ข้อเสนอแนะ	52
ภาคผนวก ก บทละคร เรื่อง ฤกษ์รัก	54

ภาคผนวก ข ภาพประมวลการทำงานและการแสดง	120
บรรณานุกรม	125
ประวัติผู้เขียน	127

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความเชื่อและจินตนาการเป็นสิ่งสำคัญที่ทำให้เกิดความแตกต่างระหว่างมนุษย์กับปัญญาประดิษฐ์ (Artificial Intelligence: AI) และเกิดความแตกต่างระหว่างมนุษย์ด้วยกัน ความเชื่อและจินตนาการถูกหยิบยกนำมาใช้ในการแสดงละคร ทำให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทสมมติที่อยู่ภายใต้เงื่อนไขและข้อจำกัดบนเวทีได้อย่างสมจริง และเป็นธรรมชาติ ทำให้ตัวละครในบทละครมีชีวิต ก่อให้เกิดการแสดงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรู้สึกร่วม ส่งผลให้การแสดงนั้น ลื่นไหลตราตรึงใจแก่ผู้รับชมการแสดง ผู้วิจัยในฐานะนักแสดงพบปัญหาเฉพาะบุคคลในการสร้างความเชื่อที่เกี่ยวข้องกับอาชีพ และความสัมพันธ์ของตัวละครภายใต้บทบาทคนรักในสถานการณ์และเวลาที่ถูกจำกัด หรือการเปลี่ยนความเชื่อไปตามฉากต่าง ๆ ของบทละครอย่างฉับพลัน ความเชื่อที่ถูกหยิบยกนำมาใช้ในการแสดงเป็นสิ่งที่ต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ และประสบการณ์ในการฝึกฝน นอกจากนี้ความเชื่อในชีวิตจริงอาจเป็นอุปสรรคต่อความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง ผู้วิจัยสนใจศึกษาการใช้ความเชื่อและจินตนาการเพื่อเติมเต็มความไม่รู้ รวมถึงสำรวจประสบการณ์อื่น เพื่อดึงความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง ทำให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทของตัวละคร ก่อให้เกิดความรู้สึกร่วมกับตัวละคร และสวมบทบาทเป็นตัวละครนั้น ๆ ได้อย่างละเอียดสมจริง ผู้วิจัยจึงรวบรวมแบบฝึกหัดที่ใช้ในการพัฒนาความเชื่อและจินตนาการที่สามารถนำมาใช้ในพัฒนาทักษะการแสดงอันเป็นพื้นฐานสำคัญ เพื่อแก้ไขปัญหา และทำให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทสมมติได้อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด

กลวิธีการแสดงของคอนสแตนติน สแตนิสลาฟสกี ผู้กำกับการแสดงชาวรัสเซีย ใช้วิธีการเข้าถึงความเชื่อในบทบาทสมมติมี 3 ประการ 1. สมมติภาวะ 2. สถานการณ์จำลอง และ 3. จินตนาการ โดย สมมติภาวะ หรือมนต์สมมุติ (Magic if) สแตนิสลาฟสกีเชื่อว่าจินตนาการจะเป็นเครื่องมือสำคัญที่ช่วยให้บทละครกลายเป็นความจริงบนเวทีได้ (ผดุง เศรษฐกิจ, 2560) โดยที่ความเชื่อและจินตนาการเป็นสิ่งที่จะขยายขีดจำกัดด้านประสบการณ์ให้แก่นักแสดง การเพิ่มทักษะทางด้านความเชื่อและจินตนาการทำให้นักแสดงมีโอกาสดึงผ่านประสบการณ์ของตนเอง และนักแสดงจะสามารถหยิบยกเทคนิคการแสดงต่าง ๆ นำมาใช้ได้อย่างเหมาะสม

เทคนิคการแสดงของไมเคิล เชคอฟ นักแสดง ผู้กำกับ และนักเขียนบทละครที่เกิดและเติบโตในประเทศรัสเซีย สแตนิสลาฟสกีเรียกเชคอฟว่านักเรียนผู้มีพรสวรรค์ เทคนิคการแสดงของเชคอฟเป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้ร่างกายได้รับการฝึกฝนเพื่อสื่อสารความคิดเกี่ยวกับชีวิตภายในและความรู้สึกของตัวละครไปยังผู้ชม นอกจากนี้เชคอฟยังให้ความสำคัญกับการจินตนาการถึงสภาพแวดล้อม บรรยากาศ และเงื่อนไขของตัวละคร เพื่อให้เข้าใจกายภาพของตัวละครมากขึ้น (M., 2563)

การค้นสด เป็นเครื่องมือพื้นฐานสำคัญที่ใช้ในการสร้างบทบาทการแสดง โดยที่นักแสดงไม่ต้องเตรียมตัวล่วงหน้า การค้นสดช่วยต่อยอดความคิดสร้างสรรค์ให้แก่นักแสดง และบังคับให้นักแสดงตอบสนองด้วยจินตนาการ

ในทันทีด้วยแนวคิด "สร้าง ยอมรับ ขยาย" เมื่อนักแสดงคนหนึ่งสร้างเงื่อนไขผ่านการแสดง และเงื่อนไขนั้นได้รับการยอมรับจากนักแสดงอีกคนหนึ่ง จึงเป็นการขยายบทบาทสมมติออกไป และแสดงต่อเนื่องได้อย่างลื่น (Crossan, 2556) ผู้วิจัยจึงเห็นว่า การตัดสินใจเป็นแบบฝึกหัดที่จำเป็นอย่างหนึ่ง สำหรับนักแสดงผู้ที่ต้องการพัฒนาทักษะทางด้านความเชื่อและจินตนาการ

การศึกษาคำนี้ ผู้วิจัยเลือกบทบาทของตัวละคร แมรี่แอนน์ จากบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* เขียนโดย นิค เพย์น เล่าเรื่องราวผ่านลักษณะการวนกลับมาซ้ำที่เหตุการณ์เดิมเสมือนว่าเคยเกิดขึ้นแล้วในอีกมิติหนึ่งของเอกภพคู่ขนาน ทว่ามีบางอย่างต่างออกไป คำพูดที่ใช้ก็มีลักษณะเหมือนเดิมหรือใกล้เคียงจากเดิม ลักษณะเช่นนี้ปรากฏให้เห็นในทุกช่วงของบทละคร ดังนั้นนักแสดงจึงจำเป็นต้องเชื่อในเงื่อนไขและเรื่องราวสมมติที่เกิดขึ้นนี้อย่างจริงจังเสมือนว่าเหตุการณ์ที่เล่นอยู่นั้นเพิ่งเกิดขึ้น ทุกถ้อยคำที่ถูกพูดซ้ำเสมือนว่าเป็นครั้งแรกที่พูด เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกที่ซับซ้อนของตัวละครในแต่ละช่วงที่เล่าเรื่องราวที่กำลังเกิดขึ้น บทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* จึงเป็นเรื่องราวเหนือจริง (surreal) ที่นักแสดงต้องอาศัยความเชื่อและจินตนาการอย่างสูงเพื่อถ่ายทอดบทบาทตัวละครให้สมจริงโดยที่นักแสดงถูกบังคับด้วยเงื่อนไขภายใต้สถานการณ์ต่าง ๆ ตัวละคร แมรี่แอนน์ เป็นนักจักรวาลวิทยาควอนตัมที่หลงใหลเกี่ยวกับทฤษฎีเอกภพคู่ขนาน มีความฉลาดรอบรู้ มั่นใจในตนเอง แต่ในขณะเดียวกันก็มีจุดอ่อนเกี่ยวกับโรคร้ายที่เธอต้องต่อสู้ แมรี่แอนน์มีความเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ที่เป็นเพียงสมมุติฐานและยังไม่มีใครสามารถพิสูจน์ได้ นับได้ว่าเป็นเรื่องที่ยากที่บุคคลโดยทั่วไปก็ยากที่จะทำความเข้าใจ และเชื่ออย่างที่ตัวละครเชื่อ นอกจากนี้ในบทละครเรื่องนี้มีการเปลี่ยนความรู้สึกอย่างฉับพลัน เช่น จากรักเป็นชัง จากโกรธเคืองเป็นอ่อนโยน จากเศร้าโศกเป็นมีความหวัง ทำให้ผู้วิจัยมีโอกาสฝึกฝนและทำความเข้าใจกับเครื่องมือที่ใช้ในการฝึกทักษะการแสดงว่าส่งผลต่อความรู้สึกของนักแสดงและก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงแก่นักแสดงอย่างไร ผู้วิจัยจึงเห็นว่าตัวละคร แมรี่แอนน์ เหมาะสมที่จะนำมาฝึกฝนและพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการ ด้วยทัศนคติว่าการฝึกทักษะเหล่านี้สามารถสร้างความเชื่อและจินตนาการให้แก่นักแสดง ส่งผลให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทสมมติได้อย่างลึกซึ้ง

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

คำถามนำวิจัย ผู้วิจัยสามารถพัฒนาทักษะการแสดงด้านความเชื่อ และจินตนาการเพื่อเข้าถึงบทบาท แมรี่แอนน์ในเรื่อง *ฤกษ์รัก* ได้หรือไม่

1.2. วัตถุประสงค์

- 2.1 เพื่อศึกษา และฝึกฝนหลักการแสดงเพื่อใช้พัฒนาทักษะการแสดงด้านความเชื่อ และจินตนาการของนักแสดง
- 2.2 เพื่อศึกษาตัวละคร แมรี่แอนน์ ในเรื่อง *ฤกษ์รัก* เพื่อเข้าถึงบทบาทในฐานะนักแสดง

1.3. ขอบเขตการวิจัย

บทความวิจัยฉบับนี้มีเนื้อหาครอบคลุมเฉพาะการศึกษาและฝึกฝนหลักการแสดง เพื่อใช้พัฒนาทักษะด้านความเชื่อ และจินตนาการเพื่อเป็นตัวละคร แมรี่แอนน์ในเรื่อง *ฤกษ์รัก* ของผู้วิจัยเท่านั้น

1.4. สมมุติฐาน

การฝึกฝนทักษะการแสดงด้านความเชื่อ และจินตนาการสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพให้ผู้วิจัยมีความเชื่อ และใช้จินตนาการในการเข้าถึงตัวละคร แมรี่แอนน์ในเรื่อง *ฤกษ์รัก* ได้

1.5. ระเบียบวิธีวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาวิธีพัฒนาความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง เพื่อให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทแมรี่แอนน์ในละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* โดยกำหนดให้กระบวนการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

1.5.1 การวิเคราะห์บทละครและตัวละคร

ค้นหา ทบทวน ศึกษาเอกสาร หนังสือวิชาการ สื่อออนไลน์ เพื่อวิเคราะห์บทละคร และตีความตัวละครหญิง เรื่อง *ฤกษ์รัก*

1.5.2 การฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อ และจินตนาการ

1.5.2.1 ปฏิบัติตามหลักการ และแบบฝึกหัดการแสดงที่ได้รวบรวมไว้

1.5.2.2 ซ้อมการแสดงร่วมกับผู้กำกับและคู่แสดง

1.5.3 การแสดงละครเรื่อง *ฤกษ์รัก*

1.5.3.1 จัดแสดงละครเวทีจำนวน 3 รอบ ณ โรงละครสดใส พันธุมโกมล พร้อมบันทึกวิดีโอขณะแสดง

1.5.3.2 รวบรวมข้อมูลจากการสัมภาษณ์ความคิดเห็นของคู่แสดง อาจารย์ที่ปรึกษา ผู้กำกับ และผู้ชม รวมทั้งจากวิดีโอการแสดงที่ผ่านมากับการแสดงในครั้งนี้ เพื่อประเมินทักษะการแสดงและความเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นของผู้วิจัย

1.5.3.3 ประเมินผล สรุปงานวิจัย

โดยผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตพัฒนาการแสดงของตนเองผ่านการบันทึกวิดีโอที่ค้นทั้งช่วงซ้อมและช่วงแสดง ประกอบกับจดบันทึกในตารางฝึกซ้อม และเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม สัมภาษณ์ความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญสาขาการแสดงละคร รวมถึงประสบการณ์ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวผู้วิจัยเมื่อได้ฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อ และจินตนาการ

1.6. ขั้นตอนการดำเนินงาน

ลำดับ	ขั้นตอนการดำเนินงาน	ระยะเวลา
1	ทบทวน และศึกษาหลักการแสดงด้านความเชื่อ และจินตนาการ ผ่านงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อทำความเข้าใจแบบฝึกหัด วิเคราะห์บทละคร และการตีความตัวละครหญิง เรื่อง ฤกษ์รัก	พฤศจิกายน 2564 - ธันวาคม 2564
2	อ่านบท และตีความบทละคร และตัวละคร ร่วมกับผู้กำกับ การซ้อมเพื่อท่องจำบท กำหนดทิศทางการเล่นที่ของนักแสดง (blocking)	มกราคม 2565 – กุมภาพันธ์ 2565
3	ฝึกเชิงปฏิบัติตามแบบฝึกหัดที่ได้รวบรวมไว้	กุมภาพันธ์ 2565 - มีนาคม 2565
4	จัดส่งอาจารย์ที่ปรึกษา	เมษายน 2565
6	ซ้อมทั้งเรื่องเสมือนจริงในโรงละคร	เมษายน 2565 - พฤษภาคม 2565
7	จัดการแสดง ณ โรงละครสดใส พันธุมโกมล และสัมภาษณ์ผู้แสดงผู้กำกับและ อาจารย์ที่ปรึกษา พร้อมบันทึกการแสดง	พฤษภาคม 2565
8	สรุปผลงานวิจัยพร้อมขอเสนอแนะ	สิงหาคม 2565 – ธันวาคม 2566

ตารางที่ 1 ขั้นตอนการดำเนินงาน

1.7. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

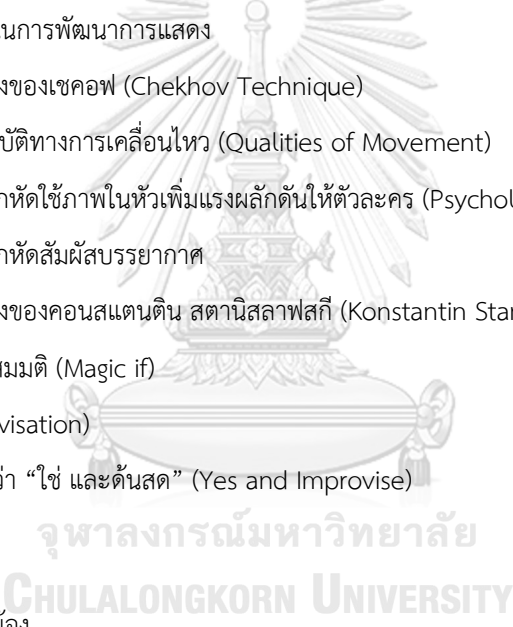
1.7.1 เป็นแนวทางในการแก้ไข และพัฒนาทักษะด้านความเชื่อ และจินตนาการของนักแสดง และผู้ที่สนใจในศาสตร์การแสดง

1.7.2 เป็นแนวทางในการศึกษาตัวละคร บทละครเหนือจริงเรื่องอื่นต่อไป

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

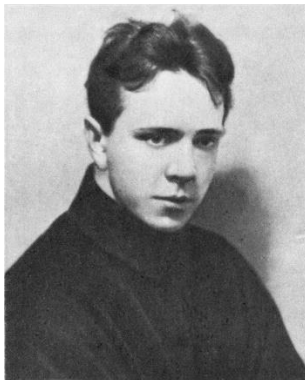
ผู้วิจัยทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับแนวคิด แบบฝึกหัดและหลักการแสดง โดยนำมาใช้ในการวิเคราะห์การเข้าถึงความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง ในกรณีศึกษา แมรี แอนน์ ในบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* ของ นิค เพย์น (The Development of Actor's Belief and Imagination: Playing Marianne in Nick Payne's Constellations) โดยผู้วิจัยจะแบ่งเนื้อหาของบททบทวนวรรณกรรมออกตามประเด็น ดังต่อไปนี้

-
- 2.1. แบบฝึกหัดที่ใช้ในการพัฒนาการแสดง
    - 2.1.1. เทคนิคการแสดงของเชคอฟ (Chekhov Technique)
      - 2.1.1.1. คุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว (Qualities of Movement)
      - 2.1.1.2. แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร (Psychological Gestures)
      - 2.1.1.3. แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ
    - 2.1.2. เทคนิคการแสดงของคอนสแตนติน สตานิสลอฟสกี (Konstantin Stanislavski Technique)
      - 2.1.2.1. มนต์สมมติ (Magic if)
    - 2.1.3. การด้นสด (Improvisation)
      - 2.1.3.1. พูดคำว่า “ใช่ และด้นสด” (Yes and Improvise)
  - 2.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เมื่อศึกษาทบทวนเอกสารและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องตามประเด็นข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยจะนำข้อมูลดังกล่าวมาเป็นข้อมูลประกอบการวิเคราะห์ ความคิด ความรู้สึก และความเชื่อของตัวละคร *แมรีแอนน์* เพื่อที่จะศึกษากระบวนการเข้าถึงบทบาทของตัวละคร ในบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* ของ นิค เพย์น

2.1. แบบฝึกหัดที่ใช้ในการพัฒนาการแสดง

2.1.1. เทคนิคการแสดงของเชคอฟ

ภาพที่ 1 ไมเคิล เชคอฟ

ไมเคิล เชคอฟ (Michael Chekhov) นักเขียนบทละครชาวอเมริกันเชื้อสายรัสเซีย นักเรียนของสตานิสลาฟสกี ผู้คิดค้นเทคนิคการฝึกนักแสดงและได้รับความนิยมในสหรัฐอเมริกาอุตสาหกรรมภาพยนตร์ของอเมริกาในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 เชคอฟให้ความสำคัญกับการฝึกทักษะด้านจินตนาการ และการพัฒนาแบบฝึกหัดอย่างต่อเนื่องมาจากสตานิสลาฟสกี ในการฝึกฝนนักแสดงของเขา ชัดจำกัดในจินตนาการนั้นเกินจริงไปจากความเป็นจริงที่พบในชีวิตประจำวัน นักแสดงของเขาไม่จำเป็นต้องออกไปตามหาคนจริงๆ ตามท้องถนนในการฝึกจินตนาการ เขาใช้คำว่า "ภาพ" แทน "จินตนาการ" เพื่อเป็นตัวแทนโดยเฉพาะ และเพื่อการถ่ายทอดที่ชัดเจน เป้าหมายของเขาคือนักแสดงสามารถสร้างภาพในหัวของเขาได้อย่างรวดเร็ว และชัดเจนเต็มไปด้วยรายละเอียดและพร้อมถ่ายทอดโดยไม่รู้สึก หรือตั้งใจ เชคอฟสรุปขั้นตอนของการฝึกจินตนาการที่นักแสดงต้องเริ่มต้นด้วยจับภาพแรกที่ผ่านเข้ามาในหัว ภายหลังจาก แล้วลองเรียนรู้และติดตามชีวิตของตัวละครนั้น นักแสดงสามารถถามคำถามและสั่งให้แทรกซึมเข้าไปในชีวิตของเขาเพื่อค้นพบความเป็นไปได้ที่เกี่ยวข้องกับเขา ซึ่งเมื่อนักแสดงทำแบบฝึกหัดนี้หลายครั้ง จะทำให้นักแสดงสามารถสร้างผลงานของตนเอง ได้ตัวละครใหม่เกิดขึ้นมาเอง รวมถึงการผสมผสานระหว่างคุณลักษณะต่าง ๆ นอกจากการใช้จินตนาการสร้างตัวละครแล้ว เชคอฟยังคิดค้นแบบฝึกหัดการใช้ภาพในหัวเพื่อเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละครอีกด้วย หรือเรียกว่าจิตวิทยาภาษากาย กระบวนการทั้งหมดเริ่มต้นด้วยการอ่านบท และให้นักแสดงตีความสิ่งที่ตัวละครต้องการหรือลักษณะของตัวละครออกมาเป็นท่าทาง เช่น การเดิน การกอดทับ การสะบัด การบิบริด เป็นต้น โดยท่าทางต่าง ๆ เหล่านี้ นักแสดงสามารถกำหนดขึ้นมาตามช่วงเวลาของตัวละคร หรือตามฉากย่อย ๆ และทำซ้ำการเคลื่อนไหวเหล่านั้น โดยอาจทำร่วมกับพูดบทพร้อมกัน จนกว่านักแสดงจะสามารถเข้าถึงความรู้สึกและความปรารถนาภายในของตัวละคร กระทั่งถูกลดทอนเหลือเพียงบทพูด ซึ่งเชคอฟเชื่อแม้ว่านักแสดงจะไม่ทำท่าทางก็ตาม แต่ผู้ชมจะสัมผัสได้ถึงภาพในความคิดของนักแสดง จินตนาการเป็นเครื่องมือสำคัญสำหรับนักแสดง แต่จะไม่มีประโยชน์หากนักแสดงไม่ได้ถ่ายทอดสู่ผู้ชม ดังนั้น การเรียนรู้และฝึกฝนจินตนาการจึงต้องควบคู่ไปกับการพัฒนาความสามารถในการถ่ายทอดความรู้สึกและเรื่องราวผ่านร่างกายและคำพูดความสามารถในการมองเห็นความ

เป็นไปได้ที่ไรซ์ติดจำกัดจะทำให้ตัวละครที่นักแสดงสร้างขึ้นมีชีวิตขึ้นมา มีเอกลักษณ์ มีพลังที่น่าดึงดูด ไม่ใช่แค่ตัวละครที่อยู่ภายใต้ขีดจำกัดของความคิด ร่างกาย และลักษณะนิสัยของนักแสดงเท่านั้น (พันธุ์เพ็ง, 2560)

2.1.1. แบบฝึกหัดคุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว

เป็นเทคนิคของเชคอฟ เน้นค้นหาผ่านจิตวิทยาภาษากาย นักแสดงทดลองเคลื่อนไหวร่างกายหลากหลายวิธี ได้แก่ การเคลื่อนไหวแบบหนืด แบบลอย แบบบิน และแบบแผ่รังสี เพื่อสังเกตความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างจิตใจและร่างกาย (Petit, 2562)

2.1.1.1. การเคลื่อนไหวแบบหนืด คือ การจินตนาการว่าเคลื่อนไหวผ่านโคลน ที่มีมวลรอบตัวหนาแน่น ส่งผลให้ต้องออกแรงต้านมวลรอบตัวเพื่อให้สามารถเคลื่อนที่ได้ ร่างกายขยับได้ช้า และเกิดความรู้สึกหนัก

2.1.1.2. การเคลื่อนไหวแบบลอย คือ การจินตนาการว่ากำลังลอยอยู่ในน้ำ และปล่อยให้กระแสน้ำพัดพาร่างกายไปตามกระแส โดยมีแรงพยุงตัวทำให้เคลื่อนไหวอย่างอิสระ

2.1.1.3. การเคลื่อนไหวแบบบิน คือ การเคลื่อนไหวราวกับว่าร่างกายทั้งหมดถูกยกสูงเหนือพื้น ลอยกลางอากาศ เหมือนบินอยู่บนท้องฟ้า

2.1.1.4. การเคลื่อนไหวแบบแผ่รังสี คือ การเคลื่อนไหวราวกับว่ารังสีแผ่ออกมาจากผิวหนังตามเรือนร่าง จากระดับความเข้มข้นน้อยไปความเข้มข้นมาก และจึงขยายรัศมีการแผ่รังสีให้กว้างขึ้น

คุณสมบัติทั้ง 4 ประการนี้ นักแสดงต้องพัฒนาด้วยร่างกายและการพูด เนื่องจากร่างกายของนักแสดงเปรียบเสมือนเครื่องดนตรีบนเวที และเป็นศิลปะภายในตัวเอง โดยการแสดงและการพูดที่ไม่ยืดหยุ่นสามารถทำให้รู้สึกท้อแท้ได้ แม้กระทั่งการผู้ชมก็สามารถรับรู้ได้ ทว่าความหนักหน่วงตึงเครียดในศิลปะการแสดงเป็นสิ่งที่ไม่สร้างสรรค์อำนาจบนเวที วิธีการเข้าถึงการแสดง คือ ความเบาของการสัมผัสและผ่อนคลาย ตัวละครบนเวทีของคุณอาจหนักหน่วงกระอักกระอ่วนในการเคลื่อนไหว และการบรรยายในการพูด แต่ตัวนักแสดงต้องเป็นอิสระ เพื่อที่จะสามารถถ่ายทอดคุณสมบัติของตัวละครออกมาได้อย่างลื่นไหล

2.1.2. แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร

แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร (Psychological Gesture หรือ PG) เป็นวิธีการที่แสดงออกถึงความเป็นตัวละครผ่านความต้องการหลักที่ถูกย่อมาในรูปแบบที่ทำให้เข้าใจง่าย โดยแบบฝึกหัดนี้จะนำสิ่งสำคัญที่สุดสำหรับเทคนิคการแสดงซึ่งก็คือ การที่นักแสดงมีความต้องการ (Objective) ควบคู่ไปกับการกระทำ (action) ตลอดทั้งเรื่อง มาทำงานเพื่อใช้ในการค้นหาการเป็นตัวละครอย่างละเอียดมากขึ้น เนื่องจากความต้องการ

เป็นสิ่งที่มีความชัดเจนและมีพลังอยู่ในตัว ทุกการตัดสินใจของตัวละครจะยิ่งใหญ่เสมอ ถ้าหากนักแสดงไม่มีความต้องการ บทและเรื่องราวก็จะไร้ซึ่งความสำคัญทันที วิธีนี้ช่วยค้นหาความต้องการของตัวละคร เนื่องจากการใช้ท่าทาง (gesture) ตามแบบที่เชคอฟระบุไว้ เป็นจุดเริ่มต้นจะช่วยให้ค้นพบแรงกระตุ้น (Impulse) ภายในของตัวละครได้ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ซึ่งส่งผลไปสู่การแสดงออกที่มีพลัง และตรงกับความต้องการได้ โดยเชคอฟ ได้ระบุลักษณะของท่าทางเอาไว้ทั้งหมดดังที่นิยามเอาไว้ในหนังสือทฤษฎีทางการแสดงว่า “five archetypal gesture to investigate this world of action: To push – to pull – to lift – to throw – to tear.” (Chekhov, 2550) กล่าวคือ ท่าทางตามแบบฉบับ 5 ประการในการสำรวจการกระทำ ได้แก่ ผลัก ดึง ยก ขว้าง และ ฉีก ซึ่งการใช้ท่าทางเหล่านี้เป็นการกระทำตั้งต้นเพื่อทำให้การพูดหรือการกระทำของตัวละครตรงกับความต้องการมากยิ่งขึ้น

นอกจากนี้นักแสดงอาจลองเลือกใช้ท่าทางใดก็ได้ตามจินตนาการเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละคร โดยนักแสดงทำซ้ำท่าทางที่เลือก ระหว่างการทำแบบฝึกหัดสามารถขยับหรืออาจเปลี่ยนท่าเพื่อสังเกตความรู้สึกที่ท่าทางนี้นำไปสู่ตัวละครได้ เมื่อพบความเชื่อมโยงระหว่างท่าทางและความรู้สึกภายในแล้วให้ลองใช้ความรู้สึกที่ปรากฏเป็นแนวทางในการเล่นบทบาท แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้นักแสดงเข้าใจตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง สร้างสรรค์และรวดเร็ว เช่น ท่าพันดาบ คือลักษณะที่ฝ่าเท้ายึดไว้กับพื้นอย่างมั่นคง แขนและมือมีพลังในการเฉียดเฉือนด้วยความว่องไว ในลักษณะเส้นตรง การทำซ้ำท่าทางนี้ส่งผลให้เกิดความรู้สึกต้องการตัดจบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ตัดจบบทสนทนา ความสัมพันธ์ หรือตัดจบความเจ็บปวดทรมาน เป็นต้น ทั้งนี้การทำท่าทางเดียวกันในจังหวะช้า เร็วที่แตกต่างกันอาจเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติทั้งหมด ดังนั้นนักแสดงสามารถสำรวจท่าทางต่าง ๆ ได้โดยเริ่มจากช้าก่อน แล้วค่อยเร็วขึ้น นอกจากนี้นักแสดงควรเคลื่อนไหวท่าทางในฐานะตัวละคร เพื่อค้นหาคุณสมบัติภายใน และสรุปจิตวิทยาที่ซับซ้อนของตัวละครให้อยู่ในท่าทางอย่างง่าย

2.1.3. แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ

เชคอฟ เชื่อว่าบรรยากาศมีบทบาทในการเชื่อมต่อระหว่างนักแสดงและผู้ชม ช่วยกระตุ้นความรู้สึกของคนที่อยู่บริเวณนั้น นักแสดงที่ฝึกจินตนาการจะสัมผัสบรรยากาศรอบตัวของตัวละครได้ ส่งผลให้แสดงบทบาทได้อย่างมีคุณภาพ (ไชยชาญ, 2562) เช่น ถ้าข้างนอกอากาศหนาว หรือฝนตก ตัวละครอาจจะตัวสั่น ใส่เสื้อกันหนาว เพื่อปกปิดร่างกายให้อบอุ่น แนวคิดนี้มองจากภายนอกสู่ภายใน ทว่าว่านักแสดงไม่ได้สร้างสรรค์ แต่ปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการเลือก กระตุ้นท่าทางและการเคลื่อนไหว โดยนักแสดงจินตนาการว่ามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งแล้วพบเจอกับอะไร เช่น ความเยือกเย็น ความหวาดกลัว การอยู่คนเดียว การคาดการณ์ล่วงหน้า อุดมภูมิเป็นอย่างไร แสงสว่างแค่ไหน กลิ่นและบรรยากาศเป็นอย่างไรจินตนาการว่ามั่นใจแพร่กระจายออกไปรอบตัวในอากาศ แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้นักแสดงสำรวจความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับสถานที่ก่อนเข้าฉาก ว่าแต่ละสถานที่ให้ความรู้สึกแตกต่างกันอย่างไร

2.2.2. เทคนิคการแสดงของคอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี

ภาพที่ 2 คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี

คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี (Konstantin Stanislavski) เกิดเมื่อวันที่ 17 มกราคม พ.ศ. 2406 – วันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2481 เป็นผู้ประกอบวิชาชีพการละครของโซเวียตและรัสเซีย และได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางว่าเป็นนักแสดงที่มีบุคลิกโดดเด่น และผลงานมากมายที่เขากำกับทำให้เขามีชื่อเสียงในฐานะหนึ่งในผู้กำกับละคร โดยเฉพาะอย่างยิ่งหลักการแสดงเกี่ยวกับระบบ การเตรียมตัว และการฝึกซ้อมของนักแสดง คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกีปฏิรูประบบการแสดง และสอนด้วยระบบการสอนแบบใหม่ โดยคิดค้นวิธีการแสดงแนวเหมือนจริงตั้งธรรมชาติ (Realistic) เขายังร่วมกับสหายของเขา คือ วลาดิเมียร์ เนเมโรวิช ตันเซ็นโก (Vladimir Nemerovich Danchenko พ.ศ.2401-2486) ก่อตั้งโรงละครมอสโก (Moscow Art Theatre) ขึ้นใน พ.ศ.2441 สตานิสลาฟสกีตีพิมพ์หนังสือของเขา 4 เล่ม คือ My Life in Art (พ.ศ.2467) An Actor Prepares (พ.ศ. 2469) Building a Character (พ.ศ.2493) และ Creating a Role (พ.ศ.2504) ซึ่งทำให้กลายเป็นหลักการแสดงสมัยใหม่ที่ใช้แพร่หลายทั่ว สตานิสลาฟสกีสอนวิธีการแสดงอยู่ระยะหนึ่งในปลายชีวิตของเรา และตั้งสถาบันสอนการแสดงแนวใหม่ที่เรียกว่า “The Method” หรือ “Stanislavsky's System” ระบบของเขามีอิทธิพลในวงการแสดงภาพยนตร์และเหล่านักแสดงเป็นอย่างมาก (K. Stanislavsky, 2560)

2.1.2.1 มนต์สมมติ (Magic if)

สโตส ปันจูกอมล อธิบายเกี่ยวกับมนต์สมมติว่า การเชื่อในมนต์สมมติในละครแตกต่างกับการเชื่อในชีวิตจริง ย่อมไม่เหมือนกับความเชื่อในชีวิตจริง เพราะมีฉะนั้นคงจะต้องมีการฆ่ากันตายบนเวที เพราะ นักแสดงกลายเป็นตัวละครไปจริง ๆ และแยกไม่ออกว่า อะไรคือมนต์สมมติ อะไรคือชีวิตจริง

คำว่า สมมติ บ่งให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เป็นการสมมติขึ้น ไม่ใช่ความจริง แต่การสมมติในละครนั้นจะต้องเป็น มนต์ขลัง (Magic) สำหรับนักแสดง คือสามารถทำให้เขาเชื่อได้อย่างจริงใจ จนเกิดความรู้สึก อารมณ์ และมีปฏิกิริยาตอบโต้ไปตามบทบาทของตัวละครได้ อย่างน่าเชื่อ มีพลัง และเต็มไปด้วยความจริงจากภายใน แต่การเชื่อในมนต์สมมติ และการสามารถนำมนต์สมมติมาใช้เป็นแรงดลใจให้เกิดความรู้สึก อารมณ์ หรือปฏิกิริยาตอบโต้ในแง่ของบทบาทการแสดงได้นั้น เป็นศิลปะของสาขาการแสดง ซึ่งเป็นศิลปะที่เกิดจากการเลียนแบบชีวิต ดังนั้น การเชื่อในมนต์สมมติจึงเป็นกลวิธีหรือเทคนิคอันหนึ่งที่จะช่วยให้นักแสดงสามารถ แสดงได้อย่างเป็นธรรมชาติและสมจริง

กล่าวคือทำให้สามารถมีสมาธิกับบทได้อย่างแน่วแน่ เพราะเมื่อเชื่อในบทแล้วก็ยอมเป็นการง่ายที่จะคิดอย่างตัวละคร แต่อย่างไรก็ตาม นักแสดงจะต้องศึกษาให้เข้าใจอย่างลึกซึ้งถึงความแตกต่างระหว่างการเชื่อในมนต์สมมติ และการเชื่อในเหตุการณ์ของชีวิตจริง

นักแสดงจะต้องระลึกอยู่เสมอว่า การแสดงเป็นศิลปะ ไม่ใช่ชีวิต ผลงาน ศิลปะทุกชนิดจะต้องมีมนุษย์ซึ่งเป็นผู้สร้างอยู่เบื้องหลัง ผลงานการแสดง ก็เช่นกัน ไม่ว่าจะมองดูเหมือนชีวิตจริงสักเพียงใดก็ตาม จะต้องมึลักษณะเป็นศิลปะโดยมีศิลปิน หรือนักแสดงเป็นผู้สร้างสรรค์บังคับทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เกิดขึ้นให้มีความพอเหมาะพอดี มิใช่ปล่อยให้อารมณ์ของนักแสดงที่เกิดขึ้นพานักแสดงเตลิดเปิดเปิงไปตามยถากรรม เช่น เกิดความรู้สึกเศร้า ร้องไห้ แล้วก็ปล่อยโฮอย่างมากมายเกินขอบเขตจนคนดูรู้สึกอึดอัดใจ หรือบังคับอารมณ์ไม่ได้ ร้องไห้แล้วก็หยุดไม่ได้ จนถึงบทที่ต้องเลิกร้องแล้วก็ยังไม่เลิก ทำให้การแสดงเสียจังหวะ หรือต้องหยุดชะงักไป อย่างนี้ไม่เรียกว่า เป็นศิลปะของการแสดง เพราะการแสดงจะเป็นศิลปะได้ต่อเมื่อศิลปิน ผู้สร้างสรรค์เป็นผู้ถือบังเหียนควบคุมอุปกรณ์การแสดงของเขา อันได้แก่ ร่างกาย เสียง อารมณ์ ความคิด ให้มีความพอเหมาะพอดีในการนำมาเสนอต่อผู้ชม หากนักแสดงตกเป็นทาสของอารมณ์ตนเอง เกิดความเชื่อในบทแล้วเชื่ออย่างเลยเถิดจนบังคับอารมณ์ไม่ได้ การแสดงของเขาก็จะไม่เป็นศิลปะอีกต่อไปเพราะจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญ เปรียบเสมือนจิตรกรที่ถูกพุกันและสีผุดกระซากลากมือวาดภาพไปฉนั้น

ความเชื่อในมนต์สมมติมีความสำคัญกับนักแสดง โดยแก้ปัญหาอาการก้อเขิน แสดงอย่างจงใจ หรือไม่ สามารถมีสมาธิกับบทอย่างเหมาะสม เป็นเพราะยังไม่เชื่อในมนต์สมมติของสถานการณ์ในละคร ยังมีความคิดว่า เวทีคือเวที ยังไม่เชื่อว่าเป็นห้อง หรือ บ้านของตนเอง หรือสนามรบ ตามที่กำหนดเอาไว้ ซึ่งแก้ปัญหาได้ด้วยสมาธิ และความมุ่งมั่นจดจ่ออยู่กับบทและการแสดง นั่นคือการเชื่อในมนต์สมมติ ความเชื่อจะเป็นสิ่งผสานรวมให้กับการแสดง และนักแสดงหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว และมีพลังมากพอที่จะดึงคนดูให้เชื่อหรือคล้อยตามการแสดงได้

นักแสดงจะเชื่อได้ก็ต่อเมื่อ รู้และเข้าใจบท มีการเตรียมการอย่างละเอียด นักแสดงไม่ควรละเลยในเรื่องของความละเอียดในความรู้ความเข้าใจถึงบทละคร นั่นคือความเป็นศิลปิน (Artist) ซึ่งผู้ศึกษาวิชาการแสดงให้การยอมรับ ศิลปินที่แท้จริงคือผู้ที่กตัญญูต่อพรสวรรค์ที่มีมาแต่กำเนิด นำความกตัญญูนั้นมาแสดงบนเวที และขัดเกลา ฝึกฝน พัฒนาพรสวรรค์นั้นอย่างไม่หยุดยั้ง ด้วยความปรารถนาอันแรงกล้าที่จะนำความรู้มาใช้อย่างสร้างสรรค์ คือ การได้มอบความสุข และมุมมองความเข้าใจชีวิตซึ่งถ่ายทอดมาสู่ผู้ชม ในรูปแบบของการแสดงที่ลึกซึ้งจริงใจ และสอดแทรกสัจธรรมแห่งชีวิตอย่างแท้จริง (พันธุมโกมล, 2524)

2.1.3. การด้นสด

การด้นสด (Improvisation) หรือการใช้ปฏิภาณไหวพริบ มัทนี รัตนิน กล่าวถึงการด้นสดว่าใช้ในการฝึกซ้อมการแสดง โดยผู้ประพันธ์แบ่งเป็นองค์เป็นฉากตามโครงสร้าง และการดำเนินเรื่อง จากต้น-กลาง-ปลาย ในการแสดงแต่ละตอนแต่ละฉาก ผู้กำกับการแสดง และผู้แสดงยังต้องแบ่งรายละเอียดอีกเป็นหน่วย (Units) ตามการเปลี่ยนแปลงของแรงผลักดัน (Motivations) ซึ่งทำให้เกิดการแสดงต่างๆ ต่อเนื่องเป็นลูกโซ่ ฉะนั้นในการซ้อมละครจะต้องแบ่งหน่วยเหล่านี้ให้ละเอียดที่สุด และวิเคราะห์แรงผลักดันทุกแง่มุม แล้วใช้วิธีด้นสดในแต่ละหน่วย ให้ได้ความรู้สึกและอารมณ์อย่างเป็นธรรมชาติที่สุด การซ้อมเช่นนี้ทำให้จำบทง่ายขึ้น เพราะบทสนทนานั้นมาจาก

แรงจูงใจทางอารมณ์ความรู้สึกภายใน เช่นเดียวกับการเคลื่อนไหวทางร่างกายก็จะตามมาโดยอัตโนมัติ โดยไม่จำเป็นต้องกำหนดการเคลื่อนไหวที่ตายตัวในขั้นต้น การกำหนดทิศทางของการเคลื่อนไหว ที่เรียกว่า บล็อกกิ้ง (Blocking) นั้นอาจทำภายหลังเมื่อซ้อมต้นสดแล้ว และซ้อมกับบทสัก 1-2 ครั้งแล้ว ในการฝึกต้นสดตามขั้นตอนการ แสดง (Motivational units) นั้นจะแบ่งตามลำดับของการเคลื่อนไหวแต่ละช่วงย่อย เมื่อแรงผลักดันเปลี่ยน การแสดงก็จะเปลี่ยน ให้ผู้แสดงขานออกมาเสียงดังๆ เมื่อเริ่มจังหวะความต้องการ (Beats) ที่หนึ่ง ว่า “เริ่ม” เมื่อจบให้ ขานว่า “จบ” และ เมื่อเริ่มจังหวะความต้องการที่สอง ให้ขานว่า “เริ่ม” เช่นนี้ไปจนจบ ทั้งหมดนี้คือเทคนิคการ ฝึกซ้อมที่นำการต้นสดเข้ามาเป็นแนวคิด (รัตนิน, 2560)

พรรัตน์ ดำรุง กล่าวถึงการต้นสดในบทละครเรื่อง เวนิสวานิช ประพันธ์ดั้งเดิมโดย วิลเลียม เชกสเปียร์ และ เป็นบทพระราชนิพนธ์แปลในพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว โดยพรรัตน์ ดำรุง กล่าวถึงการต้นสดและการ ใช้แบบฝึกหัดในการแสดง (Acting Exercise) ว่าเป็นการสร้างความสัมพันธ์ของภูมิหลังของตัวละคร และความรู้สึก ถึงสถานการณ์ของตัวละคร เช่น ความสัมพันธ์และความผูกพันที่พึ่งพิงแนบแน่นระหว่างมิตรภาพ ความสัมพันธ์แบบ ทั้งรักทั้งเกลียด รวมถึงการต้นสดถูกใช้ในฉากคิดความสัมพันธ์ของพ่อลูก เป็นต้น

แซนฟอร์ด ไมส์เนอร์ (Sanford Meisner) นักแสดงและผู้ฝึกสอนนักแสดงชาวอเมริกัน ได้พัฒนาต่อยอดแนวทางการฝึกฝนนักแสดงมาจากหลักการแสดง (Method Acting) ไมส์เนอร์อธิบายการต้นสดในหนังสือการแสดง (On Acting) ของเขาไว้ว่าพลังที่ใช้ในการขับเคลื่อนจินตนาการ คือความปรารถนาของมนุษย์ ตัวละครคือ การกำหนด ความรู้สึกของผู้เขียนถึงบางสิ่งบางอย่าง เช่น มิสจูเลีย (Miss Julia) ความปรารถนาของเธอ คือการหลอกลวงผู้ชาย เพราะมีความเกลียดที่อยู่ใจ นั่นทำให้เธอต้องการเป็นคนสวยจนสามารถทำให้คนตราตรึง และเผาทำลายความรัก ตัวตนของตัวละคร คือองค์ประกอบภายใน และภายนอกของตัวละครซึ่งกำหนดตัวตนที่เธอเป็น ส่วนองค์ประกอบ ภายนอกมุ่งเน้นไปที่ภาพลักษณ์ และความปรารถนาของเธอที่จะมีภาพที่สวยงาม นอกจากนี้ไมส์เนอร์ กล่าวว่า มนุษย์เป็นผู้วิเศษและพิจารณาข้อความ ตัวอักษรในบทละคร และมีการตอบสนองภายในหลังจากที่อ่านบทโดย ปฏิกริยาของสัญชาตญาณ แต่สำเนียงเป็นอย่างเดียวที่ไม่ใช่ธรรมชาติของตัวอักษร นอกจากนี้ ไมส์เนอร์อธิบายว่า

ถ้ามีใครสักคนชวนตื่นเสาเกตุปูนที่เขมรขึ้นมาๆ

ชายคนแรกตอบว่า “ใช่ ฉันจะดื่ม”

ชายคนที่สองตอบว่า “ใช่” หยุคไปสักพัก “ฉันจะดื่ม”

จะสังเกตเห็นความแตกต่างของบุคลิกได้อย่างชัดเจน ในคำพูดที่เหมือนกันทุกประการ การต้นสดคือการ ปรับเปลี่ยนตัวละครที่นักแสดงได้รับการประดิษฐ์และกระตุ้นจากภายในอย่างเป็นธรรมชาติ เมื่อเราสร้างสถานการณ์ สมมติ เราควรพยายามทำให้มันกลายเป็นความจริง จนสามารถที่จะกระตุ้นความรู้สึกได้ ไมส์เนอร์ ทดสอบผ่าน แบบฝึกหัดการเคาะประตู เพื่อกระตุ้นความรู้สึกของตัวเอง จนสามารถที่จะเชื่อมต่อกับบุคคลที่อยู่ในห้อง โดยใช้บท สนทนาผ่านกิจกรรมในคลาสการแสดงของเขา แบบฝึกหัดของเขาให้นักแสดงฝึกต้นสด เพื่อส่งความรู้สึกของ นักแสดงเสมือนสถานการณ์จริง เพื่อให้ได้ทำงานจากประสบการณ์จริง แบบฝึกหัดการต้นสดจะเพิ่มมิติในการแสดง เฝอญความรู้สึกที่มาจากภายใน โดยการโน้มน้ำหนักนักแสดงให้เข้ามาในห้องและตอบสนองซึ่งกันและกันช่วงขณะหนึ่ง เขาสร้างสถานการณ์ที่กระตุ้นนักแสดง แล้วก็ให้นักแสดงต้นสด นักแสดงจะรู้ว่าต้นสดคืออะไรก็ต่อเมื่อได้ฝึกปฏิบัติ แต่สิ่งที่น่าสนใจก็คือ บทสนทนาที่แปลกใหม่นี้นำไปสู่อะไรหรืออย่างไร ไมส์เนอร์อธิบายว่า การแสดงโดยอาศัย หลักการต้นสดช่วยเพิ่มความหนักแน่นของการแสดง เราจะได้รู้ว่าใครเป็นใครก็ต่อเมื่อเคาะประตู เริ่ม บทสนทนา หรือก้าวเข้าไปในห้อง หากมีการเตรียมอารมณ์จะทำให้อารมณ์หมดลง แต่หลังจากนี้จะค่อยๆ เพิ่ม เหตุผลเข้าไป อารมณ์ของผู้คนเป็นอิสระมาก มันส่งออกมาอย่างง่ายตายจากภายใน การเตรียมตัวให้อารมณ์ถูก

กระตุ้น คือต้องเฉพาะเจาะจงบางสิ่งที่มีความหมาย คำสำคัญคือ เฉพาะเจาะจงและมีความหมายในสถานการณ์ สมมติ เช่นว่า เขากำลังทำงานอาสาสมัครที่โรงพยาบาลมะเร็ง เขาทำงานกับเด็กชายและได้ผูกมิตร เด็กชายอายุสิบสี่ ปีบอกว่าเขามีความฝันว่าเขาจะได้เป็นนักแสดง แต่เด็กจำนวนมาก ณ ที่แห่งนั้นไม่สามารถไปไหนได้ทั้งนั้น เขา สัญญากับเด็ก ๆ ว่าเมื่อเขาเข้ามาอีกครั้ง เขาจะพาไปอ่านบทของเชกสเปียร์ ในไฟท์เหล่านี้มีข้อความจากเชกสเปียร์ เกี่ยวกับพวกเขา โดยรู้ว่ากำลังสร้างความบันเทิงให้กับเด็กที่กำลังจะตาย ความเรียบง่ายเป็นสิ่งสำคัญ การพูดซ้ำจะทำให้เหตุผลเป็นเรื่องที่ยอมรับได้น้อยลงหรือมากขึ้น ความสมเหตุสมผลจึงทำให้เป็นเหมือนบทสนทนาของมนุษย์ นักเรียนของไมส์เนอร์บางคนบอกว่าเขาดูเหมือนว่าจะทำตามไม่ได้

พวกเรา มีบทสนทนาด้วยกัน ซึ่งใช้การค้นสดเป็นแบบฝึกหัด เขาสอนนักเรียนของเขาให้เข้าใจบทเรียนมากขึ้น โลล่า ไมส์เนอร์เรียกคู่ซ้อมของบรูซ เขาอธิบายว่าปัญหาเดียวกันของโลล่า คือต้องตอบสนองอย่างมีเหตุผล กับคำว่า *ทูนหันพลันแล่น* ดังนั้น เขาถามเธอว่า

“ก็โหมงแล้ว การตอบสนองอย่างมีเหตุผลคืออะไร”

“ฉันไม่รู้” โลล่าตอบ

“ทำไมเธอไม่รู้ในเมื่อเธอสวมนาฬิกา อะไรคือสิ่งที่เธอควรจะทำ”

“ประมาณห้าโมงสิบ”

“ใช่ ถ้าฉันพูดว่า ก็โหมงแล้ว คุณจะพูดซ้ำว่าอะไรในละคร”

“ฉันสับสนค่ะ” โลล่าจ้องมองไมส์เนอร์

คำตอบที่ซ้ำซากของตัวละครนำไปสู่อารมณ์ที่แท้จริงได้ ผมถามคุณว่าก็โหมง คุณตอบว่าตอนนี้ก็โหมง ผมถามคุณ ว่าก็โหมงแล้ว ใช่ไหม คุณพูดอีกว่า ก็โหมงแล้ว สุดท้ายแล้วคุณพูดว่าเริ่มหงุดหงิด เพราะบทสนทนามันน่ารำคาญ ในการ แสดงละคร การแสดงบทพูดอย่างซ้ำๆ มันไม่เป็นไปตามธรรมชาติ ไร้เหตุผล แสดงให้เห็นถึง *ความทูนหันพลันแล่น* ที่เป็นไปตามสัญชาตญาณจากสิ่งที่โลล่าทำ และสามารถนำไปสู่อารมณ์ที่แท้จริงได้ สิ่งเหล่านี้เป็นพื้นฐานของการ แสดงที่ดี (Meisner, 2530)

2.1.3.1 การค้นสดโดยพูดคำว่า “ใช่... และ” (Yes and Improvise)

เคลย์ ดริงโก้ (Clay Drinko) นักเขียนบท เขาอธิบายว่า การตอบว่า ใช่ และการค้นสด คือ ปฏิภาณไหวพริบตอบ ตกลง และต่อความคิดเห็นของกันและกัน แล้วจึงเพิ่มข้อมูลใหม่เข้าไปในฉาก เช่น นักแสดงสดคนหนึ่ง ขึ้นไปบนเวที แล้วพูดว่า “เส้นผมของฉันติดไฟ” นักแสดงคนอื่นควรขึ้นไปบนเวทีและเห็นด้วยกันความจริง พวกเขาจะต้องเห็น พ้องว่าเส้นผมของนักแสดงคนแรกนั้นติดไฟจริงๆ นั่นคือส่วนที่ใช่ และกฎของการ ค้นสด อีกทั้งนักแสดงคนที่สอง จำเป็นต้องเพิ่มข้อมูลใหม่ลงไปในฉาก เธอสามารถบอกว่าเธอเป็นนักผจญเพลิง หรือจะอย่างมาร์ชเมลโลบนไฟนั้นก็ ได้ กฎของใช่และการค้นสดเป็นเพียงข้อมูลใหม่ที่ดำเนินฉากให้ต่อเนื่องออกไป สิ่งเหล่านี้ให้ความรู้สึก ว่าใช่และการค้น สดได้ทำงาน และทำให้เรารู้สึกเช่นนั้นจริงๆ จะเกิดสิ่งใดหากไม่ใช้กฎการค้นสด เช่น นักแสดงคนแรกขึ้นไปบนเวที และบอกว่าเส้นผมของเขานั้นติดไฟ แต่ผู้ค้นสดคนที่สองกลับเดินขึ้นมาบนเวทีแล้วกล่าวว่า “ไม่ ผมของคุณมันไม่ได้ ติดไฟ” ไม่มีการลื่นไหลไปข้างหน้า และสิ่งที่ตามมา คือการทะเลาะกัน การค้นสดเป็นเรื่องราวที่ไหลลื่น และสนุก กว่า การปฏิเสธ การค้นสดน่าติดตามมากกว่า แนวคิดนี้แสดงถึงความสัมพันธ์ที่พัฒนาบนเวที เป็นการให้ข้อมูลใหม่แก่ ผู้ชมว่าคนเหล่านี้เป็นใครและต้องการอะไร คนดูจะไม่ได้เห็นอะไรทั้งนั้นหากตัวละครทะเลาะและสาดอารมณ์ใส่กัน

กฎของการดันสตัยช่วยให้นักแสดงผ่อนคลายมากขึ้นในขณะที่พวกเขา กำลังพยายามสร้างโลกแห่งจินตนาการร่วมกันขึ้นมาจริงๆ แทนที่จะปฏิเสธข้อเสนอของกันและกัน การบอกว่าไม่ เป็นการสร้างความอึดอัด เพราะไม่รู้ว่าจะอยู่ในสถานะไหน เป็นใคร หรือจะเกิดอะไรขึ้นในฉากที่กำลังแสดงอยู่ (Drinko, 2564)

2.2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ศุภิสรา วันชาญเวช ศึกษากระบวนการทางการแสดงโดยใช้เทคนิคทางการแสดงของฌัก เลอค็อก นักแสดงละครเวที (Jacques Lecoq) และไมเคิล เชคอฟ (Michael Chekhov) ในการรับบทบาทนาเตาจากเรื่องตำนานหมาป่าแดนหนาว (The Ice Wolf) (The Study of Lecoq and Michael Chekhov Acting Technique to Perform the Role of Anatou in the Ice Wolf) ศุภิสราพบว่า ความต้องการของตัวละคร อารมณ์และการแสดงออกของตัวละครสะท้อนให้เห็นปัญหาของการถูกรังแก และการถูกรังทำ โดยทำให้ดูเหมือนกลายเป็นคนอื่น (Otherness) อย่างชัดเจน การที่ตัวละครพบเจอกับปัญหาเหล่านี้เกิดขึ้นจากการที่เธอมีรูปลักษณ์ที่แตกต่างจากคนอื่น ส่งผลให้ตัวละครมีภาวะความรู้สึกภายในที่ซับซ้อนเป็นอย่างมาก ศุภิสราศึกษากระบวนการทางการแสดง (Acting Approach) สองเทคนิค คือ เทคนิคของเลอค็อก (Lecoq Technique) และเทคนิคของไมเคิล เชคอฟ (Michael Chekhov Acting Technique) โดยในส่วนของเทคนิคของเชคอฟ (Chekhov Technique) จะเน้นการฝึกฝนและค้นหาผ่านศูนย์กลางของจินตภาพ จิตวิทยาภาษาภายใน (Imaginary Center, Psychological Gesture) หรือ (PG) และ ความรู้สึกความล่องลอย ซึ่งเน้นการทำงานของการใช้ร่างกายคู่กับจินตนาการและส่งผลสู่การกระบวนการที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาภายในใจ โดยกระบวนการศึกษาจากแนวคิดเหล่านี้เป็นแนวทางในการเข้าถึงตัวละครนาเตาได้อย่างละเอียด สามารถเข้าใจทั้งลักษณะนิสัยและลักษณะภายนอกของตัวละครได้เป็นอย่างดี และสามารถสื่อสารผ่านบทละครออกมาได้อย่างสมบทบาทในที่สุด (วันชาญเวช, 2563)

กุนทรา ไชยชาญ ศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะการแสดงเพื่อสร้างตัวละครผู้หญิงเงินในการแสดงเรื่องรายละเอียด ไม่ได้ ร่างกาย อยากร ของ ชิน วุน ปิง ตามหลักการแสดงของไมเคิล เชคอฟ (Acting Skill Development in Terms Of Portraying A Chinese Woman Character In Leading Role Of Chin Woon Ping's Details Cannot Body Wants Through Michael Chekhov Technique) ผลการวิจัยพบว่านักแสดงจะต้องมีความเชื่อ และศรัทธาในจินตนาการที่ตนสร้างสรรค์ขึ้นมาเกี่ยวกับ สถานการณ์ต่าง ๆ ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับตัวละครเมื่ออยู่บนเวที จินตนาการ และความเชื่อสามารถ เปลี่ยนแปลงตัวเราให้กลายเป็นตัวละครนั้น และสถานที่ที่สมมติขึ้น ได้กลายเป็นความจริง เช่น เป็นป่าเขา ท้องทุ่ง ทะเลทราย ฯลฯ และเหตุการณ์ที่สมมติขึ้นในละครมีความจริง ในขณะที่เราแสดงอยู่ เป็นเสมือนหนึ่งในเวทมนตร์ที่เสกสรรให้เราได้ไปประสบสิ่งนั้นในชีวิตจริง หากผู้แสดงไม่เชื่อในสิ่งที่ตนทำ ผู้ชม ก็จะไม่เชื่อตามด้วย ตัวอย่างเช่น เราถูกยิงบนเวที จะต้องรู้สึกเจ็บปวดรวดร้าว เลือดไหลริน หายใจขัด กล้ามเนื้อกระตุก ฯลฯ รายละเอียดเหล่านี้เราต้องเรียนรู้จากความจริง ที่เราจดจำหรือสังเกตมา เช่น การร้องไห้ เราจะต้องรู้สึกเสียใจจริง ๆ และรู้สาเหตุของการเสียใจในเหตุการณ์นั้น มีคำกล่าวว่า “การแสดงคือการเชื่อ” (Acting is Believing) และไม่ใช่ว่าการเสกสรร บทละครสะท้อนให้เห็นความต้องการของผู้หญิงในแง่มุมต่างๆ ความต้องการทางวัตถุและความต้องการสิ่งเติมเต็มในจิตใจ เช่น เสื้อผ้า อุปกรณ์ของใช้ ชื่อเสียง เงินทอง ความไว้วางใจ รวมไปถึงความต้องการในระดับเพศ เช่น การมีบุตร บทละครชวนให้ตั้งคำถามว่าความต้องการเหล่านี้เป็นความต้องการที่แท้จริงในฐานะมนุษย์หรือเป็นความต้องการที่สังคมกำหนดบรรทัดฐานให้ผู้หญิง

หรือมนุษย์ต้องการสิ่งเหล่านี้ กุณฑรา ไชยชาญมองว่าบทละครส่วนสุดท้ายไม่ได้เฉพาะเจาะจงไปที่เพศหญิงเพียงอย่างเดียว แต่กลับเสนอให้เห็นแง่มุมที่หลากหลายของความต้องการในชีวิตมนุษย์ที่เกิดจากการกำหนดบทบาททางสังคมทำให้มนุษย์ไม่ว่าเพศชายหรือหญิงเกิดความต้องการสิ่งเหล่านี้ จากการศึกษาและวิเคราะห์บทละคร ทำให้กุณฑราตีความตัวละครว่าเป็นผู้หญิงเชื้อสายจีน รูปร่างท้วม อายุประมาณ 55 ปี มีบุคลิกภาพและกิริยามารยาทดี เพราะถูกอบรมเลี้ยงดูให้อยู่ในกรอบประเพณีที่ควรประพฤติปฏิบัติ มาตั้งแต่เด็ก เป็นคนช่างคิด ช่างสงสัย ช่างสังเกต มีความหัวดีและความรักอิสระซ่อนอยู่ภายใน ทำให้พฤติกรรมที่แสดงออกมามีความตรงข้ามกับความคิดภายในอยู่เสมอ ผลการวิจัยสรุปว่าความต้องการสูงสุดของตัวละครนี้คือการได้เป็นอิสระ อิสระที่จะดำเนินชีวิตในแบบที่ตัวละครโดยไม่ต้องคำนึงถึงความคิดเห็นในสังคมที่มีต่อตัวเองและครอบครัว

ในแบบฝึกหัดทั้งหมดของไมเคิล เชคอฟ จินตนาการสร้างสรรค์เป็นหลักการแสดงที่กุณฑรานำมาใช้เพื่อสร้างตัวละคร ตั้งแต่ช่วงเริ่มอ่านบทละคร จนกระทั่งวิเคราะห์และตีความตัวละคร นำมาสู่การสร้างสรรคตัวละคร จินตนาการสร้างสรรค์นี้ช่วยให้กุณฑรามองเห็นภาพของตัวละครได้อย่างชัดเจน สามารถเพิ่มเติมรายละเอียดชีวิตของตัวละครที่ส่งผลต่อการกระทำ วิธีคิด ทักษะคิดต่างๆ ตลอดจนสิ่งแวดล้อมจากการใช้จินตนาการมองภาพความเป็นมาของตัวละคร สภาพสังคมและสิ่งที่ตัวละครต้องเผชิญในแต่ละสถานการณ์จินตนาการเหล่านี้กระตุ้นให้กุณฑรา รู้สึกถึงชีวิตภายในของตัวละคร (Inner Life) สามารถทำความเข้าใจ ความรู้สึกของตัวละครและถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครออกมาได้ดียิ่งขึ้น (ไชยชาญ, 2562)

วนศักดิ์ ผดุงเศรษฐกิจ ศึกษาเรื่อง “ไล่ล่า” การสร้างสรรค์การแสดงโนราพร้อมสมัยตามแนวคิดกลวิธีการแสดงของสตานิสลาฟสกี (Lai-La: The Creation of Contemporary Nora Performance based on Stanislavski's Method of Acting) พบว่า การสร้างสรรค์การแสดงโนราพร้อมสมัยชุด “ไล่ล่า” ตามแนวคิดกลวิธีการแสดงของสตานิสลาฟสกี (Stanislavski's Method of Acting) ที่สามารถสื่อสารความต้องการ (Objective) ความขัดแย้ง (Conflict) และอารมณ์ความรู้สึก (Feeling) ของตัวละครได้อย่างสมจริง เมื่อเลือกศึกษาท่ารำจากการแสดงกระบี่ในการแสดงโนราแบบดั้งเดิมของคณะโนราธรรมนิศย์สงวนศิลปพบว่า นักแสดงสามารถเชื่อมโยงประสบการณ์ชีวิตของตนและนำมาสร้างกระบวนการเข้าถึงตัวละครได้ทำให้การสื่อสารการแสดงมีความสมจริงและมีความน่าเชื่อถือ

“กลวิธีการแสดงของสตานิสลาฟสกี (Stanislavski's Method of Acting)” นำมาประยุกต์ใช้ในงานวิจัย ใช้องค์ประกอบการแสดงที่สำคัญ 3 ประการ คือ สมมติภาวะ (The magic “IF”) สถานการณ์จำลอง (Given circumstances) และจินตนาการ (Imagination) ที่เน้นความสำคัญของการสร้างอารมณ์ความรู้สึกและจินตนาการจากภายในไปสู่การแสดงออกทางร่างกาย ภายนอก (Inside-out) ผลการศึกษาพบว่า แนวคิดกลวิธีการแสดงของสตานิสลาฟสกีสามารถทำให้นักแสดงเชื่อในบทบาทและเชื่อมโยงตนเองสู่เงื่อนไขของตัวละครได้ง่ายขึ้น ช่วยให้นักแสดงมีสมาธิอยู่ที่ความต้องการของตัวละคร ในขณะที่เดียวกันยังทำให้เกิดความเชื่อ และ สมาธิ อันเป็นสิ่งสำคัญในการสื่อสารความจริง นั้นตราตรึงใจผู้ชม อนึ่ง ปัจจัยที่จะทำให้นักแสดงมีความเชื่อและสมาธิมากพอ คือ ความต้องการที่เป็นรูปธรรม จับต้องได้ เข้าใจได้ ต้องเป็นความต้องการที่นักแสดงสามารถเชื่อมโยงได้จริง ที่ไม่ใช่เสแสร้งมองเห็นทุกสิ่งในเรื่องราวที่ตัวละครมองเห็นและมีสมาธิอย่างแน่วแนวมถึงจะต้องคิดเป็นตัวละครตลอดเวลาการแสดง ซึ่งการทำให้นักแสดงจะทำเช่นนั้นได้ จำเป็นต้องใช้อาศัยหลักสำคัญในการแสดง คือ “ความเชื่อในบทบาทการแสดง” โดยสร้างตัวละครใหม่คือ นกยูง มาเป็นความขัดแย้งและเส้นเรื่องให้พรานโนราทั้ง 2 คนต่อสู้กัน ทำให้นักแสดงมีเป้าหมายในการแสดงที่เป็นรูปธรรม ผู้ชมมีจุดรวมสมาธิที่เป็นหนึ่งเดียว สามารถติดตามเรื่องโดยเข้าใจ ช่วยให้พรานโนราจับนกยูงได้และหากไม่ได้ก็มีสถานการณ์ให้ติดตามว่าจะเกิดอะไรขึ้นต่อไป การออกแบบลีลาโดยใช้

วิธีการด้นสด (Improvisation) ด้วยท่ารำและการเคลื่อนไหวจากการแสดงพื้นบ้าน อันมาจากการสร้างสรรค์ของนักแสดงภายใต้ความเชื่อในความต้องการและความขัดแย้งของตัวละคร และเมื่อนำท่าทางมาประเมินผลและขัดเกลาทำให้การแสดงชุดนี้จึงความเข้มข้น มีความหมาย และสื่อสารกับผู้ชมได้อย่างมีประสิทธิภาพ การกำหนดเพลง การเลือกใช้เครื่องดนตรีโนราบบางชิ้นมาบรรเลงและมีการด้นสดเพื่อมีปฏิสัมพันธ์โต้ตอบ (Interaction) กับนักแสดง การแสดงในแต่ละครั้งจึงยืดหยุ่นและลื่นไหล อารมณ์ที่สื่อถึงผู้ชมจึงเป็นอารมณ์ที่สดใหม่ เกิดจากการประสานระหว่างการแสดงกับดนตรี (ผดุงเศรษฐกิจ, 2560)

นิโคลัส เฮนดริก จาคอบส์ (Nicolaas Hendrik Jacobs) ศึกษาการใช้มนต์สมมติในการแก้ไขปัญหาของนักแสดงโดยการทำงานของเทคโนโลยีกรีนสกรีน (Using the magic If to circumvent the problems for the actor working with green screen technology) เมื่อวาดภาพตัวละครในโลกสมมติ นักแสดงต้องเผชิญกับหลาย ๆ คน ความท้าทายในการสวมบทบาท และเพื่อหลีกเลี่ยงความท้าทายเหล่านี้ เขาต้องพยายามทำการแสดงให้สอดคล้องเข้ากับความเป็นจริงของโลกสมมติ การจะทำเช่นนั้นได้ นักแสดงต้อง 'เชื่อ' ใน สถานการณ์ของฉากและการใช้ชีวิตในขณะนั้น สถานการณ์ภายนอกทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เร้าให้นักแสดงสามารถใช้สร้างอารมณ์และความรู้สึกเป็นผลให้เกิดความเชื่อในสภาพแวดล้อมที่ตัวละครอาศัยอยู่ อย่างไรก็ตาม การใช้เทคโนโลยีหน้าจอสีเขียวในเอฟเฟกต์พิเศษ กำจัดหรือจำกัดสิ่งเร้าภายนอกสถานการณ์ ฉากสีเขียวเป็นเทคนิคที่ใช้ในภาพยนตร์และโทรทัศน์ที่ช่วยให้ผู้สร้างภาพยนตร์สามารถถ่ายนักแสดงร่วมกับฉากสีเขียวแล้วแทนที่ 'สีเขียว' ด้วยทุกสิ่งที่ผู้สร้างภาพยนตร์ต้องการ ซึ่งช่วยให้เกิดการผสมผสานและการถ่ายทำความจริงที่ต้องจัดการ อย่างไรก็ตาม เทคโนโลยีนี้ทำลายความเชื่อของนักแสดงมากพอสมควร ความสมจริงของการสร้างโลกสมมติ ในสภาพแวดล้อมที่เป็นฉากสีเขียว นักแสดงถูกท้าทายให้นักแสดงใช้จินตนาการ โดยการนึกถึงประสบการณ์และปฏิบัติตามสถานการณ์ของโลกสมมติที่จะแทนที่หน้าจอสีเขียวแทนสภาพแวดล้อมสีเขียว กลยุทธ์หนึ่งที่กระตุ้นจินตนาการ การกระทำ และความรู้สึกคือ มนต์สมมติของสตานิสลาฟสกี (Stanislavsky's notion) ความคิดคือเวทมนตร์ ดังนั้น กลยุทธ์นี้สามารถช่วยเหลือนักแสดงในการหลีกเลี่ยงความท้าทายที่เกิดขึ้นเมื่อทำงานกับเทคโนโลยีหน้าจอสีเขียว สตานิสลาฟสกีพัฒนาหลักการแสดงของเขาโดยการสังเกตพฤติกรรมของมนุษย์ พฤติกรรมและกระบวนการทางจิตใจและร่างกาย เป็นการค้นพบนี้เพิ่มความเข้าใจในสนามถ่ายทำมากขึ้น จนถึงปัจจุบันได้ประยุกต์ใช้กับการแสดงด้วยเทคโนโลยีจอสีเขียว เมื่อพิจารณาถึงความท้าทายของ 'การแสดงฉากสีเขียว' แล้ว หลักการของมนต์สมมติ "ถ้า" สามารถพัฒนาได้เพื่อช่วยนักแสดงในฉากสีเขียว และสร้างสิ่งแวดล้อมให้สมจริงให้ตั้งโลกสมมติ สมมติฐานนี้นำไปสู่การสำรวจและพัฒนาทักษะที่นักแสดงต้องการเพื่อใช้แนวคิดเรื่องเวทมนตร์ถ้าหาก และเช่นว่า (Magic If) เพื่อช่วยนักแสดงเมื่อเข้าสู่ฉากสีเขียวแวดล้อม

วิภาดา สุทธิโรจน์ ศึกษาการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคการแสดงละครที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย (Effects of Creative Writing Instruction Using Drama Techniques on English Creative Writing Ability of Upper Secondary School Students) พบว่าผลที่เกิดขึ้นจากการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคการแสดงละคร (Drama technique) โดยใช้ภาพ เสียง และการสร้างจินตนาการ (Imagination) ในการสวมบทบาท (role-play) การเล่าเรื่องราว (story telling) ที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายค่าคะแนนเฉลี่ยจากแบบทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์หลังทดลองของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสูงกว่าก่อนทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ผลจากการสัมภาษณ์กลุ่ม

แบบกึ่งโครงสร้างแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีความคิดเห็นในเชิงบวกต่อการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคการแสดงละคร (สุทธิโรจน์, 2558)

เจมส์ แอนโทนี แมคลาฟลิน (James Anthony McLaughlin) ศึกษาปริญญาโทเรื่องการข้ามกระบวนทัศน์ของไมส์เนอร์ ปราบกฏการณ์ไดนามิกของแซนฟอร์ด ไมส์เนอร์ การสะท้อนกับการแสดงสมัยใหม่ (Meisner across paradigms: the phenomenal dynamic of Sanford Meisner's technique of acting and its resonances with postmodern performance) เขายกข้อความของไมส์เนอร์มาแนะนำเสนอว่า “นักแสดงต้องไม่ทำลายความตั้งใจอันลึกซึ้งของตัวละคร” และ “ข้อความคือศัตรูที่สำคัญของนักแสดง” (The actor must not annihilate the deeper intentions of the play which the playwright has written. The text is your greatest enemy.) เทคนิคของไมส์เนอร์กลายเป็นส่วนหนึ่งของโครงละครสมัยใหม่ที่เน้นความสมจริงในช่วงยุคต้นศตวรรษที่ 20 และขยายอิทธิพลมาถึง พ.ศ. 2548 เกิดละครสมัยใหม่ในรูปแบบต่างๆ ซึ่งให้เห็นว่าส่วนหนึ่งของไมส์เนอร์เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนทัศน์กระบวนทัศน์หลังสมัยใหม่ของการแสดงละคร ปราบกฏการณ์วิทยากับการกำหนดรูปแบบเทคนิคการแสดงสมัยใหม่ของไมส์เนอร์ ทำให้ไดนามิกของไมส์เนอร์เข้าสู่วาทกรรม (McLaughlin, 2555)

บทที่ 3

วิธีการดำเนินงานวิจัย

ผู้วิจัยศึกษาวิธีพัฒนาความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง เพื่อให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาท แมรีแอนน์ ในละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* โดยกำหนดให้กระบวนการวิจัยแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน ดังนี้

- 3.1 การวิเคราะห์บทละครและตัวละคร
- 3.2 การฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการ
- 3.3 การแสดงละครเรื่อง *ฤกษ์รัก*

โดยผู้วิจัยใช้วิธีสังเกตพัฒนาการแสดงของตนเองผ่านการบันทึกวีดิทัศน์ทั้งช่วงซ้อมและช่วงแสดง ประกอบกับจดบันทึกในตารางฝึกซ้อม และเก็บข้อมูลจากแบบสอบถาม สืบหาความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญสาขา การแสดงละคร รวมถึงประสบการณ์ และการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นกับตัวผู้วิจัยเมื่อได้ฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อ และจินตนาการ

3.1. การวิเคราะห์บทละครและตัวละคร

ผู้วิจัยทบทวนข้อมูลเบื้องต้นจากเอกสาร ตำราทางวิชาการ ประกอบกับการวิเคราะห์บท เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจตัวละคร แมรีแอนน์

3.1.1 บทละคร ฤกษ์รัก

บทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* เป็นหนึ่งในบทละครเวทีที่มีชื่อเสียงของนิค เพย์น นักเขียนบทละครชาวอังกฤษ จัดแสดงครั้งแรกในปี พ.ศ.2555 ที่ Royal Court Upstairs ใช้ระยะเวลาจัดแสดงประมาณ 120 นาที เป็นละครประเภทสุขนาฏกรรมจินตนิยม (Romantic Comedy) ประกอบด้วยนักแสดงชาย 1 คน รับบทโรแลนด์ (Roland) มีอาชีพคนเลี้ยงผึ้ง และ นักแสดงหญิง 1 คน รับบทแมรีแอนน์ เธอเป็นนักจักรวาลวิทยา บทละครเริ่มต้นจากการพบกันที่เรียบง่ายระหว่าง โรแลนด์ และแมรีแอนน์ ตัวบทมีความท้าทายเจาะลึกความเป็นไปได้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของความสัมพันธ์ และตั้งคำถามเกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างทางเลือกกับโชคชะตา บทละครเรื่องนี้สำรวจว่า แม้แต่การเปลี่ยนแปลงที่เล็กที่สุดในชีวิตของเราก็สามารถเปลี่ยนเส้นทางที่เราดำเนินไปได้อย่างมาก เหมือนการสำรวจชีวิตของมนุษย์ภายใต้กรอบแนวคิดเกี่ยวกับทฤษฎีควอนตัมกับความเป็นไปได้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดของเส้นทางความรักและความหวัง

เมื่อผู้วิจัยได้ศึกษาข้อมูลอย่างละเอียดของผึ้งและอ่านบทสัมภาษณ์ของผู้แต่ง คือ นิค เพย์น ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจบทละครและลักษณะของตัวละครได้มากยิ่งขึ้น โดยนิค เพย์น เล่าว่าเขาได้ดูสารคดีเรื่อง Vanishing of the Bees และมันก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับผึ้งที่กำลังจะล่มสลายในสหรัฐอเมริกา และวิธีที่พวกเขาหาทางเลี้ยงผึ้งกันอย่างจริงจัง (Summers, 2555) เนื่องจากหากไม่มีผึ้งหน้าทีผู้ดูแลการผสมเกสรดอกไม้กว่าหนึ่งในสามของโลกนี้จะขาดแรงงานที่สำคัญและทำให้ผลผลิตทางการเกษตรจำนวนมาก จนอาจทำให้มนุษย์อยู่ในภาวะขาดแคลนอาหาร นอกจากนี้ผึ้งยังมีส่วนสำคัญในการรักษาระบบนิเวศน์และช่วยให้ต้นไม้ใบหญ้าอื่น ๆ เจริญเติบโตและสืบพันธุ์ได้เป็นอย่างดี ถือเป็น

ตัวบ่งชี้ระบบนิเวศที่แข็งแรง และนั่นคือสาเหตุที่เขาเริ่มคิดว่าจะนำเรื่องราวเหล่านี้มาใส่ในบทละครของเขา นอกจากจากลักษณะของผึ้งตามชนิดต่างๆ ได้แก่ ผึ้งตัวผู้, ผึ้งงาน และผึ้งราชินี ซึ่งหน้าที่ของผึ้งงาน คือหาน้ำผึ้ง เกสรดอกไม้ ฯลฯ อายุขัยของพวกมันอยู่ระหว่าง 5 สัปดาห์ ถึง 6 เดือน แล้วพวกมันก็จะตาย ผึ้งตัวผู้มีไว้เพื่อสืบพันธุ์กับผึ้งราชินีเท่านั้น แต่ละรังจะผึ้งตัวผู้ประมาณร้อยตัว เมื่อผึ้งตัวผู้ฝากสเปิร์มแล้วองคชาตจะถูกฉีกออกและพวกมันก็ตาย แสดงให้เห็นว่าผึ้งเกิดมาอย่างมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนและแน่นอนเสมอ แม้ชีวิตของพวกมันจะสั้นแต่ก็เป็นช่วงเวลาที่มีความหมายและเกิดผล บทละครสะท้อนให้เราเห็นถึงความสง่างามอันเจียบสงบของผึ้ง หากเราในฐานะมนุษย์สามารถเข้าใจว่าทำไมเราถึงเกิดมาอยู่ที่ดาวเคราะห์ดวงนี้ เพื่อเราจะสามารถใช้ชีวิตของเราได้อย่างมีคุณค่า

นอกจากนี้ นิค เพ็ญยังสนใจสารคดีเรื่อง The Elegant Universe โดย Brian Green สารคดีอธิบายถึงประวัติศาสตร์ของฟิสิกส์ทฤษฎีร่วมสมัย (Summers, 2555) เป็นเวลาหลายร้อยปีที่นักวิทยาศาสตร์มุ่งความสนใจไปที่จักรวาลที่สังเกตได้ ซึ่งรับรู้ได้เพียงแค่มองขึ้นไปบนท้องฟ้ายามค่ำคืน หรือผ่านเทคโนโลยีบนโลกที่รับแสงคลื่นวิทยุ และไมโครเวฟที่เดินทางผ่านกาลเวลาและอวกาศมานับล้านปี กว่าแสงจะมาหาเรา จากการสังเกตเหล่านี้ นักจักรวาลวิทยาส่วนใหญ่ได้อนุมานว่า จักรวาลเริ่มต้นขึ้นในพริบตา ในช่วงที่เรียกว่าบิกแบง (Big Bang Theory) เมื่อกว่า 13 พันล้านปีก่อน และขยายตัวอย่างรวดเร็วจนกลายเป็น "ซูเปอร์โนวา" ที่เต็มไปด้วยพลังงานและสสาร เมื่อวัสดุเหล่านี้เย็นลงและเปลี่ยนรูป และแรงโน้มถ่วงได้ออกแรงกระทำกับพันล้านกาแลคซี เช่นเดียวกับทางช้างเผือกของเรา และภายในระบบสุริยะ รวมถึงกาแลคซีของเราด้วย ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมาสูตรทางคณิตศาสตร์ชี้ให้เห็นถึงความเป็นไปได้ของ พหุจักรวาล โดยเสนอว่าหลังจากบิกแบง ฟองสบู่ก็เกิดขึ้นแบบสุ่มใน "โครงสร้าง" ของพื้นที่และเวลานักจักรวาลวิทยาคนอื่น ๆ เชื่อการขยายตัวเป็นผลจากบิกแบงยังคงดำเนินต่อไปชั่วนิรันดร์ พร้อมกับสร้างสิ่งอื่น ๆ ไปพร้อมกัน แม้ว่ายังไม่สามารถพิสูจน์ได้ ทว่านักวิทยาศาสตร์หลายคนเชื่อว่ามีหลายโลกที่แยกจากกันโดยสิ้นเชิงและไม่มีผลกระทบต่อกัน (Zakkai, 2560) นอกจากนี้ยังคงมี 2 ทฤษฎีหลักทางฟิสิกส์ที่ยังคงขัดแย้งกัน กล่าวคือ หากเราตั้งคำถามเดียวกัน เราจะสามารถได้คำตอบ 2 คำตอบที่ต่างแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิง เนื่องจากทฤษฎีสัมพัทธภาพ ครอบคลุมระดับใหญ่ๆ อย่างดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ในขณะที่กลศาสตร์ควอนตัม พุดถึงโมเลกุล ควาร์ก อะตอม ซึ่งเป็นคือระดับที่เล็กมาก เขาจึงนำเสนอทั้งสองประเด็นนี้ผ่านอาชีพของตัวละคร แมรี่ แอนน์ ผู้ศึกษาต้นกำเนิด และชะตากรรมของจักรวาล และ โรแลนด์ คนเลี้ยงผึ้ง ซึ่งถือเป็นอาชีพที่ต้องอาศัยความพยายามในการรักษาระบบนิเวศเช่นกัน แม้งานของเขาจะไม่ใช่งานเชิงทฤษฎีมากนัก แต่ในลักษณะงานของพวกเขาทั้งคู่ก็ต้องอาศัยการทำงานอย่างหนักเช่นกัน (Summers, 2555)

รูปแบบการนำเสนอ

จากแนวคิดเรื่องทฤษฎีสรรพสิ่งที่ได้กระทำล้นคงอยู่ในจักรวาลขนาดมหึมา และกำลังเกิดขึ้นอย่างพร้อมกันตามทฤษฎี กล่าวคือ หากจินตนาการว่าตอนนี้คุณกำลังอ่านงานวิจัย และคุณสวมเสื้ออีกตัวที่ไม่ใช่ตัวที่กำลังใส่อยู่ สิ่งเล็กน้อยที่แตกต่างไปนี้ เหมือนกิ่งก้านของต้นไม้ที่เกิดขึ้นเมื่อมีทางเลือก หรือความเป็นไปได้อื่น ๆ การแสดงเรื่องนี้จึงจำเป็นต้องแสดงให้เห็นถึงความคล้ายคลึง หรือแตกต่างระหว่างความสัมพันธ์ในรูปแบบต่าง ๆ ราวกับว่าเกิดขึ้น

พร้อมกันประมาณ 4 - 5 รูปแบบ ในแต่ละจักรวาล โดยการเล่าในลักษณะนี้สามารถกระตุ้นความเชื่อของตัวละคร *แมรี่แอนน์* เกี่ยวกับการมีอยู่ของโลกคู่ขนาน ผ่านบทสนทนาซ้ำ ๆ ที่มีการเปลี่ยนแปลงเล็กน้อย ซึ่งส่งผลกระทบต่อ น้ำเสียง และความซับซ้อนของความสัมพันธ์ของตัวละคร เมื่อมีการเปลี่ยนผ่านตามกาลเวลา ทว่าลำดับการนำเสนอ เรื่องราวของตัวละครไม่ต่อเนื่อง และคาดเดาไม่ได้ เนื่องจากการแสดงเรื่องราวเป็นฉาก ๆ ในลักษณะที่ไม่เป็นเส้นตรง แต่จะค่อย ๆ เปิดเผยแง่มุมต่าง ๆ ของเรื่องทั้งหมดผ่านบุคลิกของตัวละคร ผ่านเหตุการณ์ที่กระจัดกระจาย ย้อนสลับไปมา เช่น อาจมีบางฉากที่คู่รักกำลังพัฒนาความสัมพันธ์ไปได้ดี แต่ฉากหลังจากนั้นตัดสลับเข้าสู่อนาคต ในขณะที่ตัวละครที่กำลังเผชิญกับปัญหาสุขภาพ

แก่นของเรื่อง

ความรัก เป็นความรู้สึกที่ผูกมัดเราไว้กับผู้อื่น โดยเฉพาะคู่รักที่มีความหวานซึ้ง ความรักสามารถปะทุขึ้นแล้วเปลี่ยนไปสู่ความผูกพันอันลึกซึ้งที่ยั่งยืน เติบโตขึ้นสู่ความผูกพันที่ไม่มีวันแตกสลาย คู่รักในความสัมพันธ์ที่ห่างไวกันอย่างลึกซึ้งมักจะปรารถนาให้ความรักของพวกเขาดำรงอยู่ต่อไปตลอดกาล ทว่าความรักก็สามารถเกิดขึ้นแล้วดับวูบ หรือดับไปที่ละน้อยได้เช่นกัน เรื่องนี้สะท้อนให้เห็นว่า แม้เราอาจต้องการความสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รัก หรือไม่สามารถอยู่กับคนรักไปตลอดได้ ทว่าเรายังสามารถใช้ชีวิตอยู่กับเรื่องราวที่ได้ผ่านมาร่วมกัน และความทรงจำที่มีต่อกัน เราอาจคิดว่าพูดคุยกับบุคคลอันเป็นที่รัก ขอคำปรึกษาจากคนรัก แม้ว่าพวกเขาจะไม่ได้อยู่ตรงหน้าเราก็ดำเนินนอกจากการระลึกถึงความสัมพันธ์จากความทรงจำแล้ว มนุษย์ยังมีวัฒนธรรมที่ใช้กันมานานเพื่อเป็นเกียรติแก่ความรักอันยิ่งใหญ่ นักรบ นักร้อง นักกีฬา ภาพวาด ภาพถ่าย และเพลง ซึ่งสามารถถูกบันทึกเอาไว้ได้ตลอดกาล ศาสนาต่าง ๆ ในหลายวัฒนธรรม เชื่อว่าเราจะได้กลับมาเจอคนที่รักอีกครั้งหลังจากความตาย นับว่าเป็นความเชื่อที่สามารถให้ความหวัง ความสบายใจแก่ผู้ที่ยังคงต้องดำเนินชีวิตต่อไปได้อย่างมาก และด้วยแนวคิดอันเป็นเอกลักษณ์ของผู้เขียนต่อความรัก นิค เพย์น ได้ใช้ฟิลิกส์เชิงทฤษฎีสร้างความรู้สึกลงถึงความเป็นไปได้อันไม่มีที่สิ้นสุด ของโรแลนด์ และแมรี่แอนน์ โดยให้ตัวละคร *แมรี่แอนน์* ยืนยันในกฎพื้นฐานทางฟิลิกส์ว่า ไม่มีอดีต และปัจจุบัน เวลาไม่มีความเกี่ยวข้องในระดับอะตอม และโมเลกุล ทุกคนมีเวลาเสมอ กล่าวคือ เวลาเป็นอีกมิติหนึ่งที่เคลื่อนที่ไปข้างหน้าตลอดอย่างไม่หยุดยั้ง และไม่มีความเกี่ยวข้องกันกับร่างกายของเราโดยตรง ต่างจากมนุษย์ที่สามารถเดินถอยหลัง หรือก้าวไปข้างหน้าได้ ทว่ามนุษย์ทุกคนมีจุดสิ้นสุดของชีวิต แต่เวลาดำเนินต่อไปเรื่อย ๆ อย่างไม่มีจุดสิ้นสุด ดังนั้นเราจึงมีเวลาเท่าเดิมเสมอ นอกจากนี้ในฐานะมนุษย์ เราต้องเผชิญกับทางเลือกที่สำคัญในชีวิต เช่น จะคบกับใคร จะทำอาชีพอะไร หรือจะอาศัยอยู่ที่ไหน เหตุการณ์ที่ดูเหมือนจะบังเอิญเกิดขึ้น เช่น เพลงที่ผ่านหู หรือโอกาสที่มาอย่างกะทันหันในการทำงาน ทุกสิ่งล้วนส่งผลกระทบต่อชีวิตที่เหลือของเรา ละครฤกษ์รัก แสดงให้เห็นถึงพลังนี้แห่งการเลือกที่รอเราอยู่ ทั้งการตัดสินใจเล็ก ๆ น้อย ๆ หรือเรื่องสำคัญก็ตาม

3.1.2 ตัวละคร แมรีแอนน์

ผู้วิจัยใช้ ชุดคำถาม 50 ข้อของแลร์รี มอสส์ (Larry Moss) มอสส์ เป็นครูสอนการแสดง นักแสดง และผู้กำกับ ชาวอเมริกัน โดยผู้วิจัยใช้ชุดคำถามของมอสส์เพื่อเข้าถึงตัวละคร เพื่อช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจ และมองเห็นมุมมองของตัวละครมากขึ้น นอกจากนี้คำถามยังช่วยให้ผู้วิจัยค้นพบความเชื่อมโยง รวมทั้งความไม่สอดคล้องระหว่างตัวละครกับผู้วิจัย จึงนำไปสู่การค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมต่อไป

ตารางแสดงชุดคำถามเพื่อสร้างตัวละคร

คำถาม	คำตอบ	สิ่งที่ต้องค้นคว้าเพิ่มเติม
1. วิธีการกำเนิด	แพทย์แผนปัจจุบัน	-
2. เกิดปีไหน ที่ไหน	เมืองโบรตัน อังกฤษ ค.ศ 1989	สภาพแวดล้อม
3. คนประเภทไหนที่ทำให้คุณหัวเราะ (คิดถึงมุขตลกในเรื่อง หรือฉากที่คุณตลก)	ตอนโรแลนด์เล่นมุขเกี่ยวกับดาวแคระร้อน และตอนโรแลนด์เล่าว่าเก็บน้ำผึ้งไว้ในถุงขยะ	-
4. อะไรที่ทำให้คุณร้องไห้	แม่ป่วย, ไม่สามารถทำงานได้เหมือนเดิม, แฟนนอกใจ	-
5. คุณใช้ชีวิตอย่างไร	เขียนบทความ เขียนหนังสือ สอนในมหาวิทยาลัยเกี่ยวกับทฤษฎีฟิสิกส์จักรวาล	-
6. คุณรู้สึกอย่างไรกับแม่ของคุณ	แม่เป็นคนที่มีความคิดเป็นของตัวเอง กล้าหาญ อดทน ยอมรับมือกับความเจ็บปวดได้อย่างเข้มแข็ง แม่ภายในจะแตกสลาย แม่เราจะไม่ค่อยได้อยู่ด้วยกันมากในช่วงวัยรุ่น เพราะ แมรีแอนน์ ต้องมาเรียน แต่แม่ก็เป็นกำลังใจและแรงสนับสนุนอยู่เสมอ	-
7. คุณรู้สึกอย่างไรกับพ่อของคุณ	ในบทไม่ได้พูดถึงพ่อ	ตีความว่า แมรีแอนน์ได้ใช้เวลาอยู่กับพ่อแค่ช่วงวัยเด็ก พ่อเป็นผู้ชายที่รักลูกมาก เป็นคนอบอุ่นและสนุกสนานเฮฮาอยู่เสมอ อยู่กับพ่อรู้สึกปลอดภัยทุกครั้ง (คล้ายตอนอยู่กับโรแลนด์)
8. กีฬาที่ชอบไปดู	แบดมินตัน	-

9. กีฬาที่ชอบเล่น	ว่ายน้ำ	-
10. รายการทีวีที่ชอบดู	สารคดีท่องเที่ยว	-
11. อะไรที่ทำให้คุณโกรธ	การนอกใจ, ต้องการจะหาคำตอบ อะไรบางอย่างแล้วไม่ได้	-
12. คุณชอบสีอะไร	ขาว	-
13. คุณมีส่วนเกี่ยวข้องกับ การเมือง	ประชาธิปไตย	-
14. คุณเล่นพนันไหม	บางครั้ง	-
15. มีลูกไหม ชอบเด็กไหม	ไม่มี, ชอบ	-
16. นับถือศาสนาอะไร	ไม่มีเชื่อวิทยาศาสตร์	โตมาในครอบครัวคริสต์
17. อะไรที่ตื่นเต้นที่สุดที่เคยเกิด ขึ้นกับคุณ	เรื่องโลกคู่ขนาน แล้วค้นพบความ น่าจะเป็นใหม่ว่ามันมีแนวโน้มจะ เป็นสิ่งที่มียุ่จริง	-
18. อะไรคือเรื่องที่เจ็บปวดและ เป็นปมในใจคุณที่สุดที่เคยเจอมา	การจากไปของแม่	-
19. ที่อยู่อาศัยของคุณมีลักษณะ แบบไหน	บ้านมีพื้นที่สวน	-
20. มีแพลนเป็นหรือไม่ ส่งผลอย่างไร	มะเร็งสมอง มีเนื้องอกบริเวณ หน้าผาก ปวดหัว ควบคุมตัวยากทั้ง การพูด การพิมพ์ การเลือกคำ ชัก หมดสติ	ลักษณะอาการที่ส่งผลต่อร่างกาย และจิตใจเพิ่มเติม
21. คุณเคยตกหลุมรักหรือไม่ ใคร เมื่อไหร่	โรแลนด์ที่งานปาร์ตี้บาร์บีคิว	-
22. ประสบการณ์เซ็กส์ครั้งแรก ของคุณ ที่ไหนและเมื่อไหร่	33 ปี ในห้องนอนที่บ้านของเธอ	-
23. หากคุณเป็นเจ้าของจักรวาล คุณจะเปลี่ยนแปลงสิ่งใด	เปลี่ยนให้ได้อยู่กับคนรักตลอดไป นิรันดร์กาล	-
24. อธิบายความฝันล่าสุดของคุณ	มีครอบครัวที่อบอุ่น และรางวัล โนเบล	-
25. คุณสูบหรือดื่มหรือไม่	ไม่สูบ แต่ดื่ม	-

26. คุณใช้หรือเคยใช้ยาเสพติดหรือไม่	ไม่เคย	-
27. รายชื่อตัวละครที่ล้มเหลวสามตัว	คนที่เขียนรีวิวชีวิตในกระทู้แม่ และ แมรี่แอนน์	-
28. เป้าหมายในชีวิต	ได้ค้นหาคำตอบของจักรวาล และอยู่กับคนที่รัก	-
29. รู้สึกอย่างไรกับตัวละครอื่น ๆ ในเรื่อง	โรแลนด์: รู้สึกชอบช่วงเวลาที่ได้อยู่กับโรแลนด์ไม่ว่าจะทิ้งสุขหรือทุกข์ แม่: รู้สึกสงสาร รักและคิดถึง เจน: รู้สึกสบายใจที่ได้เป็นเพื่อนกัน	-
30. ส่วนไหนของร่างกายที่แข็งแรงที่สุด	ดวงตา	-
31. ส่วนไหนของร่างกายที่คุณไม่ชอบที่สุด	สมอง	-
32. อะไรคือจุดแข็งของคุณ	ฉลาด	-
33. อะไรคือนิสัยที่เป็นจุดด้อยของคุณ	ยึดมั่นใจตัวเองสูง เชื่ออะไรแล้วเปลี่ยนยาก	-
34. เครื่องดนตรีชิ้นไหนที่บ่งบอกถึงตัวละครของคุณ	เปียโน	-
35. คุณอยากเปลี่ยนเป็นคนไหนในโลกใบนี้	โรแลนด์	-
36. เมื่อคุณเผชิญกับสภาวะอารมณ์ที่หนัก ร่างกายคุณจะมีปฏิกิริยาอย่างไร	เกร็ง พุดติดขัด	-
37. ถ้าคุณเปลี่ยนได้ คุณอยากเปลี่ยนอะไรในชีวิต	เป็นคนที่มีสุขภาพแข็งแรง	-

38. คุณเป็นคนก้าวร้าวหรืออ่อนโยน	อ่อนนอกแข็งใน	-
39. ภาษากายของตัวละครคุณคืออะไร	เป็นคนนิ่งๆ ที่พยายามทำตัวร่าเริง	-
40. อะไรคือวิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดที่ได้มาซึ่งแนวทางของคุณเอง?	การอธิบายให้เหตุผล	-
41. อาหารที่ชอบ 3 อย่าง	สปาเก็ตตี้ ซีส ขนมปังราดน้ำผึ้ง	-
42. คุณจะอธิบายเช็ทส์ของคุณอย่างไร	เป็นการแสดงความรัก	-
43. คุณอ่านหนังสือพิมพ์อะไร	เทคโนโลยี ธรรมชาติ	-
44. หนังสือเล่มล่าสุดที่คุณอ่าน	ดาวเคราะห์	-
45. นักแสดงที่คุณชื่นชอบ	เจนนิเฟอร์ อนิสตัน	รับบท ราเชล กรีน ภาพยนตร์ชุดเรื่อง เฟรนส์
46. อยากเป็นสัตว์ประเภทไหน	สุนัข	-
47. ตัวละครแต่งกายอย่างไร	ชุดสุภาพ	-
48. คุณปิดบังความรู้สึกไม่ให้แสดงออกอย่างไร	หันหนี หลบตา	-
49. คุณรู้สึกอย่างไรกับความตาย	ความตามเป็นสากล หลีกเลี่ยงไม่ได้และไม่กลัวตาย	-
50. โดยปกติคุณอยู่กับคนอื่นอย่างไร	อัยยาศัยดี แต่ก็มีโลกส่วนตัวสูงเพื่อนน้อย	-

ตารางที่ 2 ชุดคำถามเพื่อสร้างตัวละคร

(Moss, 2556)

ค้นคว้าเพิ่มเติม

สภาพแวดล้อม เมืองไบรตัน ประเทศอังกฤษ ค.ศ 1989

ภาพที่ 3 เมืองไบรตัน ประเทศอังกฤษ

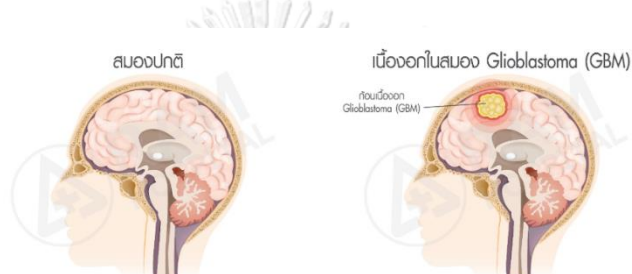
ไบรตัน เป็นเมืองริมทะเลสำหรับพักผ่อนตากอากาศมาหลายร้อยปีแล้ว ย้อนไปเมื่อศตวรรษที่ 18 เมืองนี้ถูกเรียกว่าเป็น “กรุงลอนดอนที่อยู่ริมทะเล” ซึ่งอยู่ห่างจากลอนดอนเพียง 1 ชั่วโมงหากเดินทางด้วยรถไฟ (Carder, 2533) สถานการณ์ทางสังคมของอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 ได้มีการค้นพบทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์และจักรวาล เกิดขึ้นอย่างมากมาย หนึ่งในนั้นคือทฤษฎีสตริง (String Theory) แนวคิดหลักของทฤษฎีสตริงคือ องค์กรประกอบพื้นฐานของสสารไม่ใช่อนุภาคที่เป็นจุดจุดเดียว แต่เป็นสิ่งที่มีความยาวเพียงมิติเดียวเหมือนกับเส้นด้ายบาง ๆ เส้นด้ายเหล่านี้อาจมีลักษณะเปิด (open string) คือเป็นเส้นที่มีปลายสองด้าน หรือบรรจบกันเป็นวงที่มีลักษณะปิด (close string) เส้นด้ายเหล่านี้มีการสั่นพ้อง (resonance) และมีความเกี่ยวโยงกันจนเกิดเป็นสสารหรืออนุภาคขึ้นมา ทฤษฎีนี้มีความเชื่อมโยงไปถึงการอธิบายเรื่องเอกภพพี่น้อง (sister universe) หรือเอกภพคู่ขนาน (parallel universe) อีกด้วย

ด้วยสถานการณ์ทางสังคมของอังกฤษในช่วงศตวรรษที่ 19 ที่กล่าวมา จึงส่งผลให้ตัวละคร แมรี่แอนน์ มีความหลงใหลในทฤษฎีเอกภพคู่ขนานเป็นอย่างมาก ชีวิตการทำงานและชีวิตส่วนตัวของเธอ คือเรื่องเดียวกัน เพราะเธอมักจะค้นหาคำตอบที่เป็นปริศนาของจักรวาลอยู่เสมอ ตัวละคร แมรี่แอนน์ เป็นผู้หญิงที่มีความต้องการเอาชนะกฎธรรมชาติ และตั้งคำถามในสิ่งที่ผู้หญิงในสังคมยุคนั้นคิดไม่ถึง เนื่องจากเธอเกิดที่เมืองไบรตัน ประเทศอังกฤษ ในช่วงศตวรรษที่ 19 ซึ่งตรงกับบริบทของอังกฤษในช่วงนั้นที่มีการเรียกร้องต่อสู้เพื่อสิทธิในการออกเสียงเลือกตั้ง และสิทธิในการถือครองทรัพย์สินสมบัติของผู้หญิงในอังกฤษในช่วงปลายศตวรรษที่ 19 ถึงต้นศตวรรษที่ 20 เป็นช่วงคลื่นลูกที่สองของขบวนการเรียกร้องสิทธิสตรี (Second-wave feminism) เริ่มในประเทศอังกฤษและสหรัฐอเมริกา (Kate, 2545) เป็นช่วงที่ผู้หญิงต้องการหลุดพ้นจากอำนาจชายเป็นใหญ่ในสังคม (patriarchal society) ที่มีการบิดเบือนภาพลักษณ์ของผู้หญิงในสังคม กำหนด และตีกรอบให้ผู้หญิงในสังคมอย่างจำกัด (Binard et al., 2560) สิ่งนี้ล้วนส่งผลให้ตัวละคร แมรี่แอนน์ มีความต้องการเป็นผู้หญิงที่ฉลาด มีความมั่นใจในตนเอง

โรคมะเร็งสมองส่วนหน้า

โรคมะเร็งสมองส่วนหน้า (Glioblastoma multiforme) หรือ จีบีเอ็ม เป็นเนื้องอกสมองกลิโอมา (Glioma) ระดับสี่จากการกำหนดขององค์การอนามัยโลก (World Health Organization) และเป็นเนื้องอกในสมองที่เป็นมะเร็งที่พบได้บ่อยที่สุด โดยมีอัตราการรอดชีวิตภายในห้าปีที่ 7.2% มีลักษณะการแทรกซึมสูงจากความหลากหลายทางพันธุกรรม และการป้องกันโดยเลือดที่ขวางกั้นในสมองทำให้ทำหยาการรักษาทางการแพทย์เป็นอย่างมาก

มาตรฐานการรักษาโรคมะเร็งสมองส่วนหน้า คือ การผ่าตัด และติดตามด้วยการใช้เคมีบำบัด สารพันธุกรรม (DNA) สามารถซ่อมแซม และสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่ ต่อต้านเซลล์เนื้องอกในสมอง และเซลล์กลิโอมาด้วยวิธีการบำบัดรักษาในปัจจุบัน ดังนั้น การจัดการเนื้องอกในสมองชนิดร้ายแรงจำเป็นต้องมีการคิดค้นกลยุทธ์การรักษาที่เป็นนวัตกรรมใหม่ เพื่อที่จะระบุงการรักษานื้องอกชนิดร้ายแรงให้มีความแม่นยำมากยิ่งขึ้น (Wei Wu, 2564)

ภาพที่ 4 สมองปกติ และเนื้องอกในสมอง

นภสินธุ์ เถกิงเดช แพทย์ผู้เชี่ยวชาญศัลยกรรมสมอง อธิบายว่าเนื้องอกสมองชนิดร้ายแรงพัฒนามาจากตัวเซลล์ประสาทชื่อว่าแอสโตรไซต์ (Astrocyte) เป็นเป็นเซลล์ค้ำจุนหรือเซลล์เกลียชนิดหนึ่งซึ่งพบได้ในระบบประสาทส่วนกลาง มีรูปร่างคล้ายดาว 5 แฉก ทำหน้าที่คอยควบคุมปริมาณและชนิดของสารต่าง ๆ ที่จะผ่านเข้าออกเซลล์ประสาท เป็นหน่วยสนับสนุนเซลล์สมองนิเวรอนทั้งด้านการให้อาหารและการซ่อมแซมโดยทั่วไปแล้วเนื้องอกชนิดนี้จะเกิดขึ้นได้สองแบบ คือ เกิดขึ้นเองได้ กลายร่างมาจากเนื้องอกชนิดเนื้อดีบางชนิดที่เป็นมานาน แต่ในปัจจุบันนั้นแพทย์ยังสามารถแบ่งย่อย ชนิดของเนื้องอกสมองแบบละเอียดลงไปได้อีกตามลักษณะของพันธุกรรมที่แตกต่างกัน ซึ่งการแบ่งละเอียดนี้ช่วยให้แพทย์ทราบถึง แนวทางการรักษา และการพยากรณ์ของโรคได้ โดยแพทย์แบ่งชนิดของจีบีเอ็ม ออกเป็นมะเร็งสมองและไขสันหลังชนิดรุนแรง ซึ่งพบบ่อยที่สุดในผู้ใหญ่ กับอีกประเภทหนึ่งคือมะเร็งสมองและไขสันหลังชนิดกลายพันธุ์ โดยมีการศึกษาที่บอกกับเราชัดเจนว่าในคนไข้จีบีเอ็ม ที่เป็นชนิดเนื้องอกกลายพันธุ์นั้นจะมีโอกาสรอดชีวิตภายหลังจากการรักษามากกว่าสามปี ในอัตราที่สูงถึง 34% และกรณีที่น่าสนใจคือในจำนวนของผู้ป่วยที่มีอายุมากกว่า 55 ปีบริบูรณ์ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นชนิดรุนแรง สำหรับความน่ากลัวของเนื้องอกชนิดนี้คือ มันสามารถแบ่งตัวและรุกรานเข้าไปในเซลล์สมองปกติได้อย่างรวดเร็วว่องไว ทำให้สูญเสียการทำงานของสมองบริเวณนั้นไปอย่างรวดเร็ว และที่สำคัญยังไม่สามารถวินิจฉัยสาเหตุ หรือ ความเสี่ยงที่จะทำให้เกิดเนื้องอกมะเร็งในสมองชนิดนี้ได้ (เถกิงเดช, 2563)

จาริณัญญ์ จินดาประเสริฐ โกสินทร์ วีระธร และเอี่ยมแซ สุขประเสริฐอธิบายเกี่ยวกับเนื้องอกในสมองว่า เนื้องอกซึ่งมีต้นกำเนิดจากเนื้อสมองพบประมาณร้อยละ 2ของมะเร็งทั้งหมดและร้อยละ 45ของเนื้องอกสมองนั้นเป็นเนื้อ

งอกชนิดร้ายแรง ถึงแม้จะเป็นเนื้องอกที่พบได้น้อยแต่เป็นโรคที่ทำให้เกิดความทุกข์ทรมานและการเสียชีวิตมาก การรักษาหลักคือการผ่าตัด และตามด้วยการฉายรังสี นอกจากนี้ยังมีการรายงานประโยชน์ของการให้ยาเทโมโซโลไมด์ (Temozolomide) พบว่าการให้ยาเทโมโซโลไมด์ร่วมกับการฉายรังสี และตามด้วยยาเทโมโซโลไมด์อีกหกรอบนั้นสามารถเพิ่มระยะเวลาการรอดชีวิตได้ การค้นพบตัวบ่งชี้ทางโมเลกุลทำให้มีความเข้าใจเกี่ยวกับพยาธิกำเนิดของเนื้องอก และตัวบ่งชี้ถึงการตอบสนองต่อการรักษาใหม่ ๆ (จินดาประเสริฐและคณะ, 2558) โรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ เผยแพร่บทความอาการของโรคมะเร็งสมองว่า จะมีลักษณะขึ้นอยู่กับขนาดและตำแหน่งที่พบของเนื้องอก โดยทั่วไปแล้ว ผู้ที่เป็นโรคมะเร็งสมองอาจมีอาการดังต่อไปนี้ ปวดศีรษะ โดยจะมีอาการรุนแรงในตอนเช้า คลื่นไส้ อาเจียน เป็นลมหมดสติ ซึมซัก รู้สึกอ่อนแรงและชา บริเวณแขนขา อาจมีอาการของกล้ามเนื้อกระตุกร่วมด้วย หรือมีปัญหาในเรื่องการทรงตัว หรือ ก้าวเดินยากลำบาก รวมทั้งอาจมีอาการที่ผิดปกติไปทางความคิด อารมณ์ หรือสูญเสียความทรงจำ ในผู้ป่วยโรคมะเร็งสมองบางรายยังพบปัญหาปวดตื้อตื้อ มองเห็นภาพซ้อน มีอาการสายตาพร่า มองเห็นไม่ชัด โดยเกิดเฉพาะที่ดวงตาข้างใดข้างหนึ่ง หรือปวดศีรษะอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน มะเร็งสมองเป็นเนื้องอกอันตรายที่มีการเจริญเติบโตของเซลล์ในลักษณะที่ผิดปกติ หรือที่เรียกว่า เซลล์มะเร็ง โดยอาศัยเลือดและสารอาหารจากร่างกายไปหล่อเลี้ยง อาจเกิดขึ้นที่บริเวณสมอง หรือเกิดจากมะเร็งที่ลุกลามหรือกระจายมาจากอวัยวะอื่น เช่น ปอด เต้านม ไต ลำไส้ใหญ่ หรือผิวหนัง เนื้องอกที่มีเซลล์มะเร็งจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว สามารถแพร่กระจายและทำลายเนื้อเยื่อในบริเวณรอบข้าง มีโอกาสกลับมาเป็นได้อีกถึงแม้เคยผ่านการรักษามาแล้ว และอาจเป็นอันตรายถึงชีวิตได้ ในปัจจุบัน ยังไม่สามารถบอกได้อย่างแน่ชัดว่ามะเร็งสมองเกิดจากสาเหตุใด มีเพียงปัจจัยต่าง ๆ ที่สามารถเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็งสมองได้ เช่น อายุที่เพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นเวลายาวนาน หรือมีประวัติการเกิดโรคมะเร็งสมองกับสมาชิกในครอบครัว หรือเป็นโรคมะเร็งในส่วนอื่น ๆ ของร่างกายที่สามารถแพร่กระจายมายังสมองได้ เช่น มะเร็งปอด มะเร็งเต้านม มะเร็งไต มะเร็งกระเพาะปัสสาวะ รวมถึงมะเร็งผิวหนังเมลาโนมา (Melanoma) หรือมีการติดเชื้อไวรัสบางชนิด เช่น เชื้อไวรัสเอชไอวี (HIV) หรือเกิดขึ้นได้ในกรณีที่มีการสัมผัสสารกัมมันตภาพรังสี สารเคมี รวมไปถึงยากำจัดศัตรูพืชที่อาจก่อให้เกิดโรคมะเร็ง การทำงานเกี่ยวกับสิ่งที่มีโอกาสก่อให้เกิดโรคมะเร็ง เช่น พลาสติก ตะกั่ว ยาง น้ำมัน รวมถึงสิ่งทอบางชนิด

การวินิจฉัยโรคมะเร็งสมองสามารถตรวจสอบได้หลายวิธี ขึ้นอยู่กับอาการของผู้ป่วยแต่ละราย โดยแพทย์จะมีแนวทางการวินิจฉัยดังต่อไปนี้ 1. การตรวจร่างกายทางระบบประสาท เพื่อหาผลกระทบของเนื้องอกที่มีต่อสมอง 2. การเจาะน้ำไขสันหลัง โดยการเก็บตัวอย่างของเหลวบริเวณรอบ ๆ สมองและไขสันหลัง เพื่อตรวจเซลล์มะเร็ง 3. การตรวจเอกซเรย์คอมพิวเตอร์ (CT Scan) การตรวจด้วยคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า (MRI) หรือ การตรวจความเปลี่ยนแปลงทางชีวเคมีหรือ PET Scan เพื่อหาตำแหน่งของเนื้องอก 4. การตัดชิ้นเนื้อตรวจ (Biopsy) สามารถทำได้ด้วยกัน 2 วิธีคือ การผ่าตัดเปิดกะโหลกเพื่อกำจัดเนื้องอกในสมอง และการผ่าตัดด้วยระบบนำวิถี (Stereotaxis) ทำได้โดยการหาตำแหน่งที่ชัดเจน จากนั้นทำการเจาะรูเล็กที่กะโหลกแล้วใช้เข็มสอดเข้าไปเก็บตัวอย่างเนื้องอก แล้วส่งให้นักพยาธิวิทยาตรวจสอบหาเซลล์มะเร็งต่อไป การรักษาโรคมะเร็งสมอง จำเป็นต้องใช้ทีมแพทย์ที่มีความเชี่ยวชาญ ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านมะเร็ง นักโภชนาการ นักกายภาพบำบัด รวมไปถึงผู้เชี่ยวชาญด้านอื่น ๆ เช่น นักประสาทวิทยา ผู้ป่วยอาจได้รับการรักษาที่มากกว่าหนึ่งวิธี ขึ้นอยู่กับประเภท ขนาด และตำแหน่งของเนื้องอก รวมไปถึงอายุและปัญหาหรือเงื่อนไขทางการแพทย์อื่น ๆ ของผู้ป่วย แพทย์อาจให้สเตียรอยด์เช่น เดกซามิธาโซน (Dexamethasone) เพื่อลดอาการบวมของสมอง หรือให้ยากันชักในผู้ป่วยบางราย รวมไปถึงวิธีการรักษาอื่น ๆ ที่ใช้ในผู้ป่วยโรคมะเร็งสมองดังต่อไปนี้ 1. การผ่าตัด เพื่อทำการกำจัดเนื้องอกที่อาจเป็นสาเหตุของการเกิดเซลล์มะเร็ง

2. การรักษาด้วยรังสี (Radiation Therapy) คือการฉายแสงที่มีพลังงานสูงเพื่อทำลาย ลดการขยายตัวและหยุดการเจริญเติบโตของเนื้อร้าย ใช้ในผู้ที่ไม่สามารถรักษาด้วยการผ่าตัดได้ เช่น เนื้อร้ายอยู่ในตำแหน่งที่บอบบางและยากต่อการผ่าตัด หรือใช้หลังการผ่าตัดที่ยังคงหลงเหลือเซลล์มะเร็งอยู่

การรักษาด้วยรังสีสามารถทำได้ด้วยกันหลายวิธี เช่น 1. การรักษาด้วยรังสีจากภายนอก คือการฉายรังสีที่มีพลังงานสูงผ่านชั้นผิวหนัง กะโหลกเซลล์สมอง ไปยังตำแหน่งของเนื้อร้าย โดยจะทำประมาณห้าครั้งต่อสัปดาห์ ใช้เวลาไม่นานต่อหนึ่งครั้งหรือ 2. การฉายรังสีแบบครั้งเดียว เป็นการฉายรังสีโดยให้ปริมาณรังสีสูงมากเพียงครั้งเดียว (Stereotactic Radiosurgery) คือการทำลายเนื้อร้ายโดยการใช้รังสีที่มีพลังงานสูงจากหลายทิศทางด้วยความแม่นยำ โดยทำหลังจากมีการระบุตำแหน่งที่ชัดเจน ซึ่งทำให้เกิดภาวะแทรกซ้อนและใช้เวลาในการพักฟื้นน้อยกว่า 3. การทำเคมีบำบัด (Chemotherapy) หรือที่เรียกว่าการทำคีโม คือการใช้ยา อาจเป็นยาชนิดหนึ่ง หรือรวมตั้งแต่สองชนิดขึ้นไปในการรักษา สามารถให้ได้ทั้งทางเส้นเลือดหรือรับประทาน จะใช้ยาเป็นรอบ ๆ โดยจะเว้นระยะให้ผู้ป่วยได้พักฟื้น และดูการตอบสนองต่อการรักษา การทำเคมีบำบัดสามารถทำให้เกิดผลข้างเคียงได้ เช่น คลื่นไส้ อาเจียน เป็นแผลในปาก เบื่ออาหาร ผอมร่วง เป็นต้น สมองอาจได้รับผลกระทบหรือเกิดความเสียหายจากเซลล์มะเร็ง ผู้ป่วยบางรายอาจมีความจำเป็นต้องมีการฟื้นฟูร่างกายหลังเข้ารับการรักษาโรคมะเร็งสมอง สามารถทำได้โดยมีแนวทางดังต่อไปนี้ 1. การฟื้นฟูสมรรถภาพหรือการทำกายภาพบำบัด ผู้ป่วยบางรายอาจพบว่าสมองถูกทำลายจากเซลล์มะเร็ง ทำให้ส่งผลต่อความสามารถในการใช้ชีวิตประจำวันหรือทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น การพูด การเดิน หรือการปฏิบัติหน้าที่อื่น ๆ จึงจำเป็นต้องเข้ารับการฟื้นฟูเพื่อสามารถกลับไปใช้ชีวิตได้ตามปกติ 2. การฟื้นฟูโดยการรักษาแบบทางเลือก เช่น การเลือกรับประทานอาหารที่ดีและมีประโยชน์ หรือการรับประทานอาหารเสริม เพื่อชดเชยสารอาหารที่สูญเสียไปในระหว่างการรักษา รวมไปถึงการฝังเข็ม หรือการใช้สมุนไพร ทั้งนี้ควรปรึกษาแพทย์สำหรับทางเลือกที่ดีและเหมาะสมที่สุดในผู้ป่วยแต่ละราย

ภาวะแทรกซ้อนของโรคมะเร็งสมองสามารถเกิดขึ้นได้และอาจทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิตได้ รวมถึงผลข้างเคียงจากการรักษาบางชนิด ได้แก่ เนื้องอก มีเลือดออกเฉียบพลัน หรือเกิดการอุดตันของน้ำในไขสันหลัง ทำให้เกิดภาวะน้ำคั่งในโพรงสมอง อาจทำให้เสียชีวิตได้ หรือความดันในกะโหลกศีรษะเพิ่มขึ้นกะทันหันจากการเคลื่อนของสมอง อาจทำให้เกิดอันตรายต่อชีวิต ในปัจจุบัน การแพทย์ยังไม่สามารถหาวิธีการป้องกันการเกิดโรคมะเร็งสมอง แต่สามารถปฏิบัติตัวตามแนวทางเพื่อลดความเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็งสมองได้ โดยหลีกเลี่ยงการสัมผัสสารที่ก่อให้เกิดโรคมะเร็ง เช่น ยาฆ่าแมลง สารเคมี สารกัมมันตภาพรังสี รวมถึงลดพฤติกรรมเสี่ยงต่างๆ และหลีกเลี่ยงการสูบบุหรี่ เป็นต้น (ธีระพันธ์เจริญ, 2558)

กรณีศึกษาการการุณฆาตจากโรคมะเร็งสมองส่วนหน้า (Glioblastoma Multiforme)

บทความเรื่องการุณฆาต เขียนโดย ดวงพร เพชรคง ออกอากาศทางสถานีวิทยุกระจายเสียงรัฐสภาในรายการเจตนารมณ์กฎหมาย ซึ่งจัดรายการโดยสำนักงานเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร ดวงพรอธิบายว่า ปรากฎการณ "การุณฆาต" เป็นเรื่องใหม่และยังไม่มีที่ยอมรับในสังคมไทย เมื่อเปรียบเทียบกับบางประเทศในวัฒนธรรมตะวันตก เช่น เนเธอร์แลนด์เบลเยียม ออสเตรเลีย และอังกฤษ เป็นต้น ความคิดเห็นหลากหลายเกี่ยวกับการจัดการชีวิตสำหรับผู้ป่วยที่หมดหนทางเยียวยาให้หายจากการเจ็บป่วย และมี คุณภาพชีวิตเป็นมนุษย์อย่างสมบูรณ์มีศักดิ์ศรีล้วนมีเหตุผลที่รับฟังได้ทั้งสิ้น ไม่ว่าจะเป็นมุมมองทางการแพทย์ ศาสนา สังคม และความชอบธรรมทางกฎหมาย โดยนำเสนอความคิดเห็นต่อสภาวะที่มนุษย์ เผชิญกับวาระสุดท้ายแห่งชีวิต ด้วยพยาธิสภาพที่สิ้นหวังและเกินกว่าจะ

เสียชีวิตและมีคุณภาพชีวิตในภาวะปกติ แล้ว มนุษย์มีสิทธิที่จะหลุดพ้นจากความทุกข์ทรมาน โดยเลือกที่จะตายได้ด้วยเงื่อนไขอะไรได้บ้าง

การุณยฆาต ในวัฒนธรรมตะวันตก (Euthanasia) เป็นภาษากรีก ประกอบด้วยคำศัพท์ 2 คำ คือ Eu หมายถึง good และ Thanatos หมายถึง Death แปลรวมความว่า ตายดี หรือ ตายอย่างสงบ แนวคิดตะวันตกสำหรับการุณยฆาต มีข้อพิจารณาสามประการ คือ 1. เมื่ออยู่ในภาวะเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส 2. สิทธิส่วนบุคคลที่จะยุติชีวิตลง และ 3. บุคคลไม่ควรจะถูกบังคับให้ยืดชีวิตออกไปในสภาพที่ช่วยตนเองไม่ได้และไร้การรับรู้ทางสมอง ถ้าหากพิจารณาทั้ง สามเงื่อนไขแล้ว จะเห็นว่า กรณีที่บุคคลอยู่ในภาวะที่เจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส โดยเฉพาะเมื่ออยู่ในสภาพที่มีชีวิตอยู่ด้วยเครื่องมือและอุปกรณ์ทางการแพทย์เพื่อให้มีลมหายใจ หรือไม่ได้รับความเจ็บป่วยด้วยการใช้ยาระงับความเจ็บปวดทรมาน ข้อโต้แย้งก็คือ เราจะใช้เทคโนโลยีเอาชนะความเจ็บปวดทรมานได้มากน้อยเพียงไรและนานเพียงใด ภายใต้เงื่อนไขอะไรบ้าง เพื่อแยกแยะระหว่างความเจ็บปวดทรมานที่บุคคลหนึ่งกำลังเผชิญอยู่และต้องการหลุดพ้น โดยที่ไม่กดดันทางอารมณ์หรืออยู่ในภาวะซึมเศร้า ทุกครั้งที่ลืมตาตื่นขึ้นมาพบสภาพที่เจ็บปวดทรมานในแต่ละวัน หรือเลือกที่จะตาย พิจารณารวมกับความเห็นทางการแพทย์ที่วินิจฉัยว่าบุคคลนั้นๆ ยังมีโอกาสที่จะเยียวยาและมีชีวิตต่อไปได้อีกระยะหนึ่งอย่างไร ความเห็นประการที่สอง บุคคลควรมีสิทธิที่จะยุติชีวิตในสภาวะที่พร้อมและสมัครใจ ต่อกรณีนี้ “มีสิทธิที่จะตาย” ต้องไม่ถูกหยิบยื่นให้กับผู้อื่น นอกจากผู้ที่เป็นเจ้าของชีวิตจะร้องขอเท่านั้น เงื่อนไขนี้จะมีช่องว่างทันทีหากผู้ที่ยิบยื่นความตายให้บุคคลอื่นใช้ดุลยพินิจส่วนตัวตัดสินว่าบุคคลนั้นๆ หมดหนทางที่จะเยียวยาได้จากสภาพทรมานทุกข์ทรมาน เพราะเป็นการล่อแหลมต่อการใช้ “การุณยฆาต” มากจนเกินไป “การุณยฆาต” ในแนวคิดที่สาม ผู้ป่วยไม่ควรจะถูกบังคับให้ยืดชีวิตออกไปในสภาพที่ช่วยเหลือตนเองไม่ได้และไร้การรับรู้ทางสมอง การยืดชีวิตไว้ถือเป็นการละเมิดสิทธิของผู้ป่วยหรือไม่ เราจะมีทางเลือกอย่างไรสำหรับผู้ป่วยที่อยู่ในสภาวะฟื้นไม่ได้ตายไม่ลง จะถือว่าเป็นการยืดชีวิตโดยที่ผู้ป่วยไม่ปรารถนา จะทนกับภาวะทรมานนั้นอีกต่อไปหรือไม่ (ทั้งที่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วน และไร้การรับรู้) ทางออกที่มีอยู่ในปัจจุบัน คือ การให้สิทธิผู้ป่วยวาระสุดท้าย อยู่ในสภาพที่พร้อมตายอย่างมีศักดิ์ศรี สงบและมีสติ โดยมีคนรักเคียงข้างที่จะยอมรับการจากไป ความตายอย่างเป็นไปตามธรรมชาติ เป็นแนวคิดในชีววัฒนธรรมตะวันตก เป็นที่มาของการจัดหาสถานพยาบาลผู้ป่วยระยะสุดท้าย (hospice หรือ in-home hospice) ให้เตรียมตัวตายอย่างมีศักดิ์ศรีอย่างมีสติปราศจากการยืดชีวิตไว้ด้วยเทคโนโลยีต่างๆ

การุณยฆาต ถูกนำไปปฏิบัติอย่างกว้างขวางในหลายประเทศ อาทิสวิตเซอร์แลนด์เคยประกาศออกกฎหมาย เมื่อปี พ.ศ. 2545 อนุญาตเฉพาะผู้ป่วยผู้ใหญ่และให้มีผลบังคับใช้กับผู้ป่วยเด็กในอีก 2 ปีต่อมา แต่ยังมีข้อโต้แย้งว่า แพทย์จะมีสิทธิ์กระทำการุณยฆาตหากที่มีอาการสมองตายได้หรือไม่ ในปีพ.ศ. 2548 มีกฎหมายรองรับให้เภสัชกรและแพทย์สามารถจำหน่ายและใช้อุปกรณ์การุณยฆาตได้ “การุณยฆาตสำเร็จรูป” ดังกล่าว ซื้อขายกันในราคาประมาณ 2,000 บาท ประกอบด้วย ยากลุ่มมประสาท เช่น Barbiturate และยาประเภทมให้หมดสติเป็นต้น ในประเทศสวิตเซอร์แลนด์กฎหมายเปิดช่องให้พิจารณาได้ว่า แพทย์สามารถกระทำการุณยฆาตโดยไม่ผิดกฎหมาย ตราบใดที่มีหลักฐานพิสูจน์ได้ว่าไม่มีมูลเหตุที่ “จงใจทำให้ผู้อื่นตาย” ประเทศเนเธอร์แลนด์ออกกฎหมายรองรับการุณยฆาต ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2539 พบว่าสถิติการตาย ประมาณ 9.1% ของการตายทั้งหมดต่อปีเกิดจาก การุณยฆาต (2,300 ราย สมัครใจตาย และ 400 ราย ตายเพราะความเห็นของแพทย์ และ 1,040 ราย ถูกการุณยฆาตโดยผู้ป่วยไม่มีส่วนรับรู้หรือให้ความยินยอม) นอกจากนี้ กฎหมายยังเปิดกว้างให้ผู้ป่วยอายุ 12-16 ปีมีสิทธิร้องขอ การุณยฆาต โดยพ่อแม่หรือญาติต้องให้คำยินยอม (passive euthanasia) หรือกรณีที่แพทย์มีส่วนช่วยเหลือในการเตรียม

อุปกรณ์เพื่อปลิดชีพตามความต้องการของผู้ป่วย และกระทำด้วย “น้ำมือ” ของผู้ป่วยเอง (active euthanasia) แต่ภายหลังที่มีเหตุการณ์ผู้ป่วย 4 ราย ปลิดชีพตนเองด้วยอุปกรณ์ที่ติดตั้งโดยแพทย์ (passive euthanasia) รัฐบาลกลางจึงได้สั่งยกเลิกกฎหมายทันทีในปีพ.ศ. 2540 กรณีของประเทศออสเตรเลีย การรณนยฆาต กลายเป็นธุรกิจที่นำสะพรึงกลัว นายแพทย์ฟิลิป นิตซ์เก้ (Phillip Nitschke) รณนยฆาต กระทำได้อย่างถูกต้องตามกฎหมาย โดยคิดวิธีการรณนยฆาตเป็นทางเลือก เช่น โปรแกรมสำเร็จรูป death-by-laptop ประกอบด้วย สายยางต่อกับเข็มฉีดยาที่บรรจุยาระงับความรู้สึก เช่น Barbiturate ที่ฉีดเข้าทางเส้นเลือดดำ อุปกรณ์ดังกล่าวจะทำงานพร้อมกับโปรแกรมที่บรรจุในคอมพิวเตอร์ เมื่อผู้ป่วยตอบคำถาม ครบ 3 คำถาม ที่ปรากฏบนจอ การทำงานของโปรแกรมจะเริ่มต้นทันที คำถามที่สร้างไว้ในโปรแกรม คือ ท่านต้องการเดินเครื่องฉีดยาพิษเพื่อตาย กดปุ่ม “ใช่” ท่านพร้อมที่จะตาย กดปุ่ม “ใช่” และ ท่านต้องการให้ฉีดยาพิษเข้าเส้นเลือดภายใน 15 วินาทีกดปุ่ม “ใช่”

ด้วยวิธีดังกล่าว นายแพทย์ฟิลลิปสรุปว่า แพทย์ไม่ได้ลงมือฆ่าผู้ป่วย แต่เป็นการตายที่ผู้ป่วยตัดสินใจเอง นายแพทย์ฟิลลิปไม่หยุดยั้งความคิดของเขาเพียงเท่านั้น เขาได้พัฒนาโปรแกรมการรณนยฆาตที่ผู้ป่วยสั่งได้ผ่านระบบออนไลน์ เพื่อให้การการรณนยฆาตสามารถทำได้รวดเร็วยิ่งขึ้น โดยไม่ต้องมีผู้เกี่ยวข้องมากในค่าใช้จ่ายประมาณสองพันห้าร้อยบาท นอกจากนี้ยังมีอุปกรณ์อื่นๆ อีก เช่น หน้ากากบรรจุคาร์บอนมอนอกไซด์ เป็นวิธีง่ายกว่าการใช้เข็มฉีดยาพิษเข้าเส้นเลือดดำและเหมาะสำหรับผู้ป่วยอายุมากๆ นายแพทย์ฟิลลิปได้เผยแพร่เครื่องมือตัวใหม่ ซึ่งวิธีการทำให้วัยรุ่นสามารถเข้าถึงโดยผ่านระบบออนไลน์ และต่อมาในปี พ.ศ. 2547 นายแพทย์ฟิลลิปได้คิดค้น “ยาเพื่อเป็นนิรันดร์” ในราคาประมาณ 5,000 บาท เพื่อที่จะให้ผู้ป่วยสามารถเก็บไว้ในตู้เย็นพร้อมหยิบออกมาใช้เมื่ออยากตาย (เพชรคง, 2550)

เมื่อผู้วิจัยได้ตอบคำถามจากชุดคำถาม และสืบค้นข้อมูลเพิ่มเติมในเบื้องต้นแล้ว ผู้กำกับการแสดงได้ให้ผู้วิจัยเขียนบันทึกตัวละครเพื่อสร้างภูมิหลังของตัวละครจากการตีความของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงได้บันทึกไว้ดังนี้

แมรี่แอนน์ ออบิลี่ อายุ 33 ปี เกิดปี 1989 ณ ประเทศอังกฤษ ลูกสาวคนเดียวของบ้าน ในวัยเด็กเธอมักจะชอบได้คะแนนดีเสมอ และที่โรงเรียนมักจะส่งตัวเธอไปสอบแข่งขันทางวิชาการ และคว้าเกียรติบัตรกลับบ้านมาทุกรายการอย่างง่ายดาย ไม่รู้ว่าด้วยพรสวรรค์หรืออะไร หรือเพราะเวลาว่างเธอมักจะชอบอ่านหนังสือ หนังสือที่เธอสนใจเกี่ยวกับดาราศาสตร์ โลก และจักรวาล ดังนั้นหนังสือจึงเป็นเพื่อนสนิทสำหรับเธอ ไม่ต่างกับเจนเพื่อนร่วมห้องที่มักขอให้เธอช่วยติวหนังสือให้อยู่บ่อยๆเมื่อถึงเวลาใกล้สอบ ช่วงเวลาวัยเด็กของแมรี่ แอนน์ดูเหมือนจะไม่ได้พิเศษมากมายสำหรับคนอื่น แต่สำหรับเธอแล้วเธอรู้ดีว่ามันพอเพียงแล้วสำหรับเสียงหัวเราะในครอบครัว เพื่อนที่ไว้ใจเธอ และเธอก็ไว้ใจ เธอใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการเรียน ท่องโลกแห่งสาระ และจินตนาการในหนังสือ และเล่นเปียโนเพื่อการผ่อนคลายในบางครั้ง กีฬาที่เธอชอบที่สุดคือการว่ายน้ำ เพราะเป็นกีฬาที่ได้ออกกำลังกายและได้ใช้สมาธิคิดฟุ้งกับตัวเองได้น้ำเพียงลำพัง บุคลิกของเธอดูภายนอกเหมือนจะเป็นคนนิ่งๆเข้าถึงยาก บางครั้งก็ดูไม่แคร์อะไรและมั่นใจในตัวเองอยากจะทำอะไรก็ทำ แต่จริงๆแล้วเธอเป็นคนที่อึดอัดดี และเฮฮามากๆ ถ้าหากได้ลองพูดคุยด้วยแล้วจะรู้ว่าเธอเป็นคนตลกและมีเสน่ห์มาก ส่วนเรื่องการเรียนก็ไม่ใช่ว่าปัญหาของเธอเพราะมหาวิทยาลัยต่างๆก็จองตัวเธอกันทั้งนั้นแบบที่เสนอทุนจนจบ ป.เอก และเธอก็เลือกเรียนในสิ่งที่เธอสนใจและตั้งคำตอบกับมันมาตลอดเกี่ยวกับเรื่องของการกำเนิดจักรวาลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไรกันแน่ ถ้าเกิดจากทฤษฎี big-bang จริงแล้วรังสีที่ตกค้างจากการระเบิดครั้งนั้นมีผลกระทบอะไรต่อเราบ้าง บางทีมันอาจจะมียุทธิพลต่อการตัดสินใจเลือกทางเลือก

ต่างๆในชีวิตของเรา เพียงแต่เรายังไม่สามารถหาสมการมาพิสูจน์ได้ แล้วทางเลือกทั้งที่เราเลือกและไม่ได้เลือกก็อาจจะกำลังดำเนินไปในมิติอื่นๆขนานไปกับห้วงเวลาปัจจุบันของเราก็เป็นได้ หรือว่ามนุษย์เราได้ถูกสาปแช่งด้วยชีวิต และเวลาจากกฎของพระเจ้า จะมีอะไรมาแทนค่าแล้วทำให้ตัวแปรนี้เปลี่ยนไปเพื่อให้เรารอดพ้นจากกฎข้อนี้บ้าง ถ้าเราทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างเสียข้อศอกตัวเองจะสามารถทำให้เรามีชีวิตนิรันดร์ได้ก็เป็นอีกหนึ่งสมมุติฐานที่ต้องพิสูจน์ ชีวิตวัยเรียนของเธอทำให้เธอต้องจากบ้านมาใช้ชีวิตด้วยตัวเอง เวลานั้นแม่ของเธอเริ่มป่วยแต่ก็ไม่ได้บอกให้เธอทราบเพราะไม่อยากให้เธอต้องกังวล จนกระทั่งเรียนจบเธอได้งานทำเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัย ซัสเซ็กซ์ (Sussex) และได้ทราบว่าแม่ของเธอป่วย ชีวิตในวัย 33 ปีของเธอจึงต้องทำงานสอน ดูแลแม่ที่ป่วย หลังจากแม่ของเธอเสียชีวิต แม่รีแอนน์ก็ทุ่มเวลาให้กับการศึกษาค้นคว้ามากขึ้นและเริ่มเขียนหนังสือเกี่ยวกับหมูดาวต่างๆ เธอใช้ชีวิตอย่างเต็มที่ทั้งเรื่องงานและการสังสรรค์กับเพื่อนมากขึ้นเพราะตอนนั้นนับว่าเป็นช่วงเวลาที่เธอกำลังเสียใจอย่างสุดขีด จึงเป็นช่วงเวลาที่ต้องการใครสักคนมาคอยอยู่ข้างๆเธอ บางวันก็ต้องดื่มเพื่อที่จะได้ไม่ต้องทบทวนคิดถึงแม่ที่จากไปอย่างไม่มีวันกลับมา

ความฝันสูงสุดของเธอคือหาสมการหรือข้อพิสูจน์ที่จะทำให้ทฤษฎีโลกคู่ขนาน หรือ multi universe ที่เธอเชื่อว่ามีอยู่จริงแน่ ๆ ประจักษ์แก่สายตาชาวโลก เพราะเธอเป็นนักจักรวาลวิทยาที่เป็นแฟนตัวยงของ สตีเฟน ฮอว์คิง ผู้เป็นแรงบันดาลใจ เธอมองว่าชีวิตเรา เราต้องมีทางเลือก และเราจะทำยังไงที่เราจะสามารถเลือกทางเลือกพวกนั้นของเราได้ หลายต่อหลายครั้งที่เธอพยายามจะหาคำตอบให้กับสมมุติฐานของตัวเองแต่ครั้งนี้มันช่างยากเหลือเกินต่างจากทุก ๆ การสอบแข่งขันทั้งหมดที่ผ่านมา มันก็พิลึกบ้างทำไม่ได้ด้วยกับสิ่งที่เธอคิดด้วยซ้ำ และลึก ๆ เธอก็รู้ว่านี่เป็นเพียงการคาดเดาของเธอ นั่นหมายความว่าทฤษฎีนี้อาจจะไม่มีจริงอย่างที่เธอเชื่อ หลายครั้งที่เธอต้องเคืองแค้นต่อสื่อกับความสับสนในจิตใจ และเกือบทุกครั้งที่เราได้ค้นพบหลักฐานบางอย่างที่น่าสนใจนั้นทำให้หัวใจของเธอพองตัวราวกับตกหลุมรัก

ความต้องการสูงสุดของตัวละคร

จากการสร้างตัวละคร แมรีแอนน์ ทำให้เห็นว่า แมรีแอนน์เป็นตัวละครที่มีความหลงใหลและเชี่ยวชาญด้านฟิสิกส์ เธอเชื่อเกี่ยวกับทฤษฎีเอกภพคู่ขนาน หรือพหุจักรวาล และต้องการพิสูจน์ว่าทฤษฎีที่เป็นเพียงสมมุติฐานนี้เป็นจริง สังเกตได้จากการกระทำหลักที่ส่งผลต่อโครงเรื่องทั้งหมด คือ เธอพยายามทดลอง และจินตนาการถึงการกระทำทั้งที่เป็นไปได้ และเป็นไปไม่ได้เพื่อหาหนทางเอาชนะข้อจำกัดของเวลา และสำรวจผลที่ได้จากการกระทำเหล่านั้น ว่ามีผลลัพธ์ใดภายใต้จักรวาลอันกว้างใหญ่ที่สามารถทำให้เธอพึงพอใจในชะตากรรมของตนที่ต้องเผชิญกับโรคมะเร็งสมอง (Glioblastoma Mutiforme) เพราะโรคนี้อุปสรรคต่อเป้าหมายในการใช้ชีวิตของเธอ ทำให้เธอไม่สามารถมีชีวิตยืนยาวอยู่กับ โรแลนด์คนรักของเธออย่างเต็มที่ ทั้งยังไม่สามารถประกอบอาชีพที่เธอรักได้ ส่งผลให้เกิดความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร เธอต้องเลือกระหว่างรักษาโรคร้ายต่อด้วยความหวังเพื่อจะได้อยู่กับคนรัก แม้ไม่สามารถใช้ชีวิตได้ดั้งเดิมด้วยร่างกายที่แสนเจ็บปวดทรมาน หรือเลือกจบชีวิตด้วยวิธีการรุนแรงเพื่อให้รอดพ้นจากชะตากรรมที่ตนกำลังเผชิญอยู่ แมรีแอนน์ไม่อยากทิ้งโรแลนด์ไว้ลำพัง และปรารถนาจะอยู่กับเขาามากเพียงใดก็ตาม

ความเชื่อและจินตนาการกับการเข้าถึงตัวละคร

ความเชื่อ คือ การมีความหวังในสิ่งที่มองไม่เห็น ดังนั้นสิ่งใดที่รับรู้อย่างกระจ่าง หรือเห็นอย่างถ่องแท้แล้ว ย่อมไม่ต้องอาศัยความเชื่อ ผู้วิจัยจึงทำงานกับความเชื่อและจินตนาการกับการเข้าถึงตัวละครโดยแบ่งเป็น 2 ส่วน ดังนี้ 1. สร้างใหม่ คือความเชื่อที่ต้องอาศัยจินตนาการใหม่ทั้งหมด 2. ต่อเติมจากบท คือ เพิ่มจินตนาการเพื่อเข้าถึงจากที่บทกำหนดให้ โดยผู้วิจัยพบว่า ตัวละคร แมรี่แอนน์ มีเงื่อนไข 6 ประการที่ต้องใช้ความเชื่อและจินตนาการของนักแสดงเป็นกรณีพิเศษ เพื่อช่วยให้เข้าถึงบทบาทของตัวละคร คือ ด้านชีวิตการทำงาน ด้านความหลงใหลและความเชี่ยวชาญสาขาวิชาฟิสิกส์ ด้านอาการเจ็บป่วย ความสัมพันธ์กับโรแลนด์ การย้อนสลับเวลา และเหตุการณ์ของตัวละคร และการเดินทางทางความคิดความรู้สึก และกระทำของตัวละคร

ตารางจำแนกลักษณะความเชื่อและจินตนาการที่ใช้กับเงื่อนไขพิเศษของตัวละคร

เงื่อนไขตัวละคร	สิ่งที่บทให้	สิ่งที่ผู้วิจัยต้องจินตนาการเพิ่มเติม	ลักษณะความเชื่อและจินตนาการ
ด้านชีวิตการทำงาน	สถานที่ทำงาน:ทำงานที่มหาวิทยาลัยซัสเซ็กซ์ ลักษณะงาน:สอน เขียนงานวิจัย นั่งหน้าคอมพิวเตอร์คีข้อมูลเกี่ยวกับรังสีไมโครเวฟ พื้นหลังของจักรวาล และตัวเลข	ลักษณะห้องทำงาน บุคลิกและลักษณะนิสัยของแมรี่แอนน์	ต่อเติมจากบท
ด้านความหลงใหลและความเชี่ยวชาญสาขาวิชาฟิสิกส์	บทสนทนาที่แมรี่แอนน์อธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีฟิสิกส์	จินตนาการถึงสิ่งที่ผู้วิจัยหลงใหลในระดับที่แมรี่แอนน์มีความเชี่ยวชาญเพิ่มเติม	ต่อเติมจากบท
ด้านอาการเจ็บป่วย	โรคมะเร็งสมองส่วนหน้า ตัวละครมีภาวะพูดติดขัดใช้ภาษามือ ชัก	สาเหตุ อาการของโรค และระดับความรุนแรงของโรค ภาวะด้านอารมณ์และจิตใจของผู้ป่วย	ต่อเติมจากบท
ความสัมพันธ์กับโรแลนด์	เจอกันครั้งแรก ทำความรู้จัก ทะเลาะและเลิกกัน เจอกันอีกครั้งหลังจากเลิกกัน ขอแต่งงาน ใช้ชีวิตด้วยกัน	ระดับความผูกพันในแต่ละช่วงของตัวละคร	ต่อเติมจากบท
การย้อนสลับเวลาและเหตุการณ์ของตัวละคร	-	กำหนดวันเวลาและสถานที่ที่แน่ชัด และเรียงลำดับเรื่องราวว่า เหตุการณ์ใดเกิดก่อน หรือหลังเกิดขึ้นที่ไหน และเมื่อไหร่	สร้างใหม่

การเดินทางทาง ความคิดความรู้สึก และ กระทำของตัวละคร	-	ระบุว่าเหตุการณ์ใดเป็นเหตุการณ์ที่ เกิดขึ้นในโลกแห่งความจริงของตัว ละคร เพียง 1 เหตุการณ์ที่เป็นไป ตามลำดับเวลาที่กำหนดไว้ และ เหตุการณ์ใดเป็นจินตนาการของตัว ละครที่ต้องการกลับไปทดลองหรือ แก้ไข	สร้างใหม่
---	---	---	-----------

ตารางที่ 3 ตารางจำแนกลักษณะความเชื่อและจินตนาการที่ใช้กับเงื่อนไขพิเศษของตัวละคร

จากตารางจะเห็นว่า ผู้วิจัยจำเป็นต้องสร้างความเชื่อและจินตนาการให้ตัวละครละครใหม่ทั้งหมด หากบท
ไม่ได้ระบุรายละเอียด หรือเปิดกว้างสำหรับผู้อ่าน เพื่อเติมเต็มเรื่องราวและชีวิตของตัวละครให้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น
อย่างไรก็ตามเงื่อนไขตัวละครบางประการแม้บทจะระบุข้อมูลของตัวละครมาได้อย่างชัดเจนแล้ว หากนักแสดงยังไม่
เข้าใจบริบทของตัวละคร หรือยังขาดประสบการณ์ในลักษณะเดียวกับตัวละคร ก็อาจทำให้ไม่สามารถถ่ายทอด
ความรู้สึกร่วมของตัวละครออกมาได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจำเป็นต้องศึกษา และหาข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เข้าใจตัวละครได้
มากขึ้น โดยผู้วิจัยมีวิธีการเพื่อเข้าถึงเงื่อนไขที่แตกต่างกัน ทั้ง 6 ประการของตัวละคร ดังนี้

เงื่อนไขตัวละคร

1. ชีวิตการทำงาน

ผู้วิจัยได้ศึกษาชีวประวัติของอลัน ฮาร์วีย์ กูธ (Alan Harvey Guth) นักฟิสิกส์จักรวาลผู้สร้างทฤษฎี
อินฟเลชัน (Inflation Theory) ชาวอเมริกันเพิ่มเติม เนื่องจากกูธ เป็นบุคคลที่ทำงานในสายอาชีพเดียวกับตัวละคร
แมรีแอนน์ และเธอเชื่อว่าทุกสิ่งทุกอย่างในจักรวาลนี้เชื่อมโยงถึงกันหมด เช่นเดียวกับทฤษฎีอินฟเลชัน (Inflation
Theory) ของกูธ ที่อธิบายว่าตั้งแต่เกิดการระเบิดครั้งยิ่งใหญ่ของเอกภพหรือบิกแบง เกิดจักรวาลคู่ขนานอีกหลาย ๆ
จักรวาลในเอกภพนี้ และทุกสิ่งทุกอย่างล้วนเชื่อมโยงถึงกันหมด กูธเป็นศาสตราจารย์ฟิสิกส์ที่สถาบันเทคโนโลยี
แมสซาชูเซตส์ (Massachusetts Institute of Technology หรือ MIT) มหาวิทยาลัยเอกชนในเมืองเคมบริดจ์
รัฐแมสซาชูเซตส์ สหรัฐอเมริกา ที่มีชื่อเสียงในเรื่องงานวิจัยและการศึกษาในสาขาเคมี ฟิสิกส์ และวิศวกรรมศาสตร์
กูธทำวิจัยเกี่ยวกับทฤษฎีอนุภาคมูล ผู้วิจัยสังเกตบุคลิกภาพ ของกูธ ผ่านวิดีโอที่ค้นการสอนในสื่อออนไลน์และผ่าน
การสัมภาษณ์นักเรียนของเขา นายภานุพงศ์ พุ่มพวง คณะฟิสิกส์ ปัจจุบันอยู่ชั้นปีที่ 3 มหาวิทยาลัยดังกล่าว รวมทั้ง
อ่านบทสัมภาษณ์เพิ่มเติม เหล่านี้ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจในทัศนะของอาชีพนี้มากขึ้น กล่าวคือ เดิมผู้วิจัยมีทัศนะว่าผู้ที่
หลงใหลในศาสตร์ฟิสิกส์นั้นมักมีบุคลิกเข้าถึงยาก ใช้ภาษาซับซ้อนเชิงวิชาการ มีความจริงจังกับชีวิต ทว่าจากข้อมูล
ที่ศึกษา สังเกต และรวบรวม พบว่าเขาเป็นดังชายธรรมดาทั่วไปที่มีโลกส่วนตัวเป็นบางเวลา จริงจัง และสนุกกับ
การทำงาน มีวิธีการพูด อธิบาย หรือสอนด้วยภาษาที่เข้าใจง่าย

Are we living in a Multiverse? Alan Guth thinks we might be

การดู 6.4 พัน ครั้ง • 7 มี.ค.แล้ว

Breakthrough

Alan Guth won the 2012 Breakthrough Prize in Fundamental Physics for his discovery of Cosmic Inflation. He discusses that ...

ภาพที่ 5 วิดีทัศน์ตัวอย่างของ กูธ

บ่อยครั้ง ในการให้สัมภาษณ์หรือการออกมาอธิบายทฤษฎีของกูธ มักจะมีการพูดประกอบการใช้อวัจนภาษา (non-verbal language) ที่เต็มไปด้วยความมั่นใจ สังเกตได้จากท่าทางการใช้มือและแขนของเขาสีหน้า และแววตาเต็มไปด้วยความตั้งใจ หลงใหล และเชื่อมั่นในทฤษฎีที่อธิบายเกี่ยวกับพหุจักรวาล (multiverse) ของเขา เขาไม่เคยหลบหน้าและสายตาไม่เคยมีความกังวลใด ๆ นี่คือนิยามของบุคคลที่มีความมั่นใจในตนเองสูง (Maslow et al., 2554) ตัวละคร แมรีแอนน์ ก็มีบุคลิกท่าทางเช่นนี้เหมือนกัน ทุกครั้งที่เธอพูดออก มักจะเต็มไปด้วยความมั่นใจและเชื่อมั่นในการตั้งคำถามของเธออยู่เสมอ เธอไม่เคยลังเลที่จะตัดสินใจคุยกับตัวละคร โรแลนด์ ในร้านบาร์บีคิวในครั้งแรกที่เจอกัน เธอไม่เคยกลัวต่อการตั้งคำถามกับสิ่งที่มีอยู่ก่อนแล้ว หรือสิ่งที่ผู้คนในสังคมยุคนั้นไม่กล้าตั้งคำถามเลยก็ตาม

จากบทละครทำให้ทราบว่าตัวละคร แมรีแอนน์ เป็นนักฟิสิกส์จักรวาลวิทยา เธอทำงานเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยซัสเซ็กซ์ ประเทศอังกฤษ เธอมีนิสัยรักการอ่าน ชอบศึกษาหาความรู้ มีความคิดสร้างสรรค์สนใจสิ่งใหม่รอบตัวเสมอ นอกจากนี้เธอยังมีผลงานวิจัย และงานเขียนเกี่ยวกับเรื่องดาวแคระร้อนอีกด้วย ทว่าเธอก็มีมุมที่มีโลกส่วนตัวของตัวเอง และใช้เวลาอยู่กับการทำวิจัย เตรียมการสอน ตรวจงานนักศึกษา เป็นต้น เธอใช้เวลาทำงานส่วนใหญ่อยู่หน้าคอมพิวเตอร์ ทำงานโดยการวิเคราะห์ข้อมูลจากส่วนเล็ก ๆ ของกาแล็กซี ไม่ค่อยมีเวลว่างสำหรับเรื่องไร้แก่นสาร ส่งผลให้ภายนอก (public persona) แมรีแอนน์พยายามสร้างตัวตนให้เธอดูเป็นผู้หญิงเก่ง ฉลาด ร่าเริง มีความมั่นใจในตัวเอง แท้จริงแล้วสิ่งที่เธอต้องการ (real need) คือใครสักคนที่อยู่เคียงข้างเธอในวันที่เหนื่อยล้า คอยเติมเต็มชีวิตอันเคร่งเครียดของเธอด้วยรอยยิ้ม และเสียงหัวเราะ พร้อมทั้งจะรับฟังเรื่องราวที่ดูเหมือนยากที่จะเข้าใจจากเธอ กล่าวคือ แมรีแอนน์เป็นเพียงผู้หญิงธรรมดาที่ต้องการมีชีวิตเรียบง่ายอยู่กับคนที่เธอรัก

2. ความหลงใหลและความเชี่ยวชาญด้านฟิสิกส์

ตัวละคร แมรีแอนน์ หลงใหลในทฤษฎีฟิสิกส์เกี่ยวกับเอกภพคู่ขนานเป็นอย่างมาก สถิติปัญญาอันชาญฉลาดของเธอทำให้เธอเป็นคนที่ทุ่มเทเวลาทั้งชีวิตให้กับการทำงาน เพื่อหาค้นหาคำตอบอันเป็นปริศนาของจักรวาลอันกว้างใหญ่เธอตั้งคำถามเกี่ยวกับการกำเนิดจักรวาลว่าเกิดขึ้นได้อย่างไร หากเกิดการระเบิดครั้งใหญ่ รั้งสีที่ตลกคังจากการระเบิดใหญ่นั้นมีผลกระทบอย่างไรต่อมนุษย์ รั้งสีเหล่านั้นอาจมีอิทธิพลต่อการตัดสินใจในระดับสัญชาตญาณทั้งเรื่องที่เกี่ยวข้องไปจนถึงเรื่องที่เกี่ยวข้อง เช่น การลุกจากเตียงแล้วก้าวเท้าขวาแต่พื้นก่อนเท้าซ้ายหลังตื่นนอน การเลือกเมนูอาหารในแต่ละวัน รวมถึงเหตุการณ์สำคัญอย่างการตัดสินใจที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปหรือไม่ เป็นต้น เธอเชื่อว่าหลังเกิดการระเบิดครั้งนั้น ยังให้กำเนิดพหุจักรวาล (multiverse) หรือเอกภพคู่ขนาน กล่าวคือมีเอกภพจำนวนมาก

นับไม่ถ้วนเกิดขึ้นและสลายไปตลอดเวลา ดังนั้นทางเลือกทั้งที่เลือกและไม่เลือกกระทำล้วนแต่มีแนวโน้มว่ากำลังเกิดขึ้นควบคู่ไปกับมิติคู่ขนานอื่นได้ หลายครั้งที่เธอพยายามจะต่อสู้ และเอาชนะกับสิ่งที่เธอไม่เข้าใจเกี่ยวกับชะตากรรมที่มนุษย์ทุกคนต้องพบเจออย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ นั่นก็คือ เวลาในการมีชีวิตอยู่ที่จำกัด เสมือนเป็นคำสาปและกฎของผู้ทรงสร้าง (God) เธอพยายามทำเรื่องที่เป็นไปไม่ได้อย่างเสียสละของตัวเอง เพื่อหวังเปลี่ยนแปลงกฎแห่งชีวิต สู่การเป็นนิรันดร์

ตัวละคร แมรีแอนน์ สนใจในองค์ความรู้ที่ค่อนข้างลึกซึ้ง ยากที่คนทั่วไปจะเข้าใจในรายละเอียดและศึกษาอย่างจริงจัง ดังนั้นผู้วิจัยในฐานะนักแสดงจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจในสิ่งที่ตัวละครหลงใหล และเทียบเคียงกับสิ่งที่ผู้วิจัยมีความหลงใหลในระดับที่มากเท่าที่ตัวละครสนใจ ผู้วิจัยพบว่าจากประสบการณ์ส่วนตัวช่วงเวลานั้น ผู้วิจัยประกอบอาชีพเป็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบิน ส่งผลให้ผู้วิจัยมีความหลงใหลในประเด็นเกี่ยวกับหลักการเอาชีวิตรอด การช่วยเหลือผู้โดยสาร และวิธีปฏิบัติเมื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน เนื่องจากผู้วิจัยใช้เวลาเรียน ทบทวนเนื้อหา และสอบอย่างต่อเนื่อง ทำให้ผู้วิจัยกระจ่างในสิ่งที่ได้ศึกษา มีความรู้ความเข้าใจและตระหนักถึงความสำคัญของเนื้อหาสาระเหล่านี้ว่ามีประโยชน์ ควรค่าที่จะถ่ายทอดให้ผู้อื่นได้รับรู้เช่นเดียวกับที่ แมรีแอนน์ต้องการนำเสนองานเขียนเกี่ยวกับกลุ่มดาวที่เธอสนใจซึ่งเป็นแหล่งความรู้ที่มีคุณค่า การเทียบเคียงช่วยลดช่องว่างระหว่างนักแสดงและตัวละครได้ดี ทำให้ผู้วิจัยไม่พิจารณาว่าตัวละครห่างไกลจากตนเองและเข้าใจตัวละครในฐานะมนุษย์คนหนึ่งมากขึ้น

3. ความสัมพันธ์กับโรแลนด์ในแต่ละช่วง

ความเป็นไปได้อันน้อยนิดนำพาให้โรแลนด์ คนเลี้ยงผึ้ง และแมรีแอนน์ผู้หลงใหลในเรื่องของจักรวาล พบกันที่งานเลี้ยงในวันฝนพรำ ณ กรุงลอนดอน แมรีแอนน์รู้สึกถูกชะตากับโรแลนด์ตั้งแต่แรกพบ เธอตัดสินใจเข้าไปทักทายโรแลนด์ด้วยคำถาม “คุณรู้ไหมว่าทำไมเราถึงเสียสละของของตัวเองไม่ได้ เพราะว่ามันกุมความลับของความเป็นนิรันดร์อยู่ไงล่ะ ถ้าคุณเลี่ยมมันได้นะ คุณอาจจะใช้ชีวิตอยู่ตลอดไปได้” (Payne, 2558) ซึ่งเป็นการเปิดบทสนทนาที่แฝงไปด้วยความหมายว่าเธอนั้นอยากใช้ชีวิตนิรันดร์ร่วมกับเขา นี่จึงเป็นจุดเริ่มต้นของความเป็นไปได้มากมายในเอกภพคู่ขนานที่กำลังเกิดขึ้น แมรีแอนน์เป็นผู้หญิงที่มีความมั่นใจ รั้งและกล้าหาญ ดังนั้นการตัดสินใจของเธอในความสัมพันธ์กับโรแลนด์มักจะแสดงถึงความเป็นตัวตนของเธออย่างชัดเจน เช่น เธอเป็นฝ่ายเริ่มต้นบทสนทนากับชายแปลกหน้าอย่างโรแลนด์ ระยะเวลาต่อมาแมรีแอนน์ไม่ค่อยแน่ใจในความสัมพันธ์นี้มากนัก แต่เธอก็เลือกที่จะสื่อสารความรู้สึกอย่างตรงไปตรงมากับเขาเพื่อหวังให้ความสัมพันธ์พัฒนาต่อไปได้ พวกเขาเริ่มคบหากัน ทำความรู้จักกันมากขึ้น แต่เส้นทางรักของพวกเขาไม่ได้ราบรื่น โรแลนด์แอบมีสัมพันธ์กับหญิงอื่นในขณะที่ทั้งคู่ยังคบหากัน สิ่งนี้จึงเป็นสาเหตุให้แมรีแอนน์ และโรแลนด์เลิกรากัน หลังจากนั้นทั้งคู่ได้กลับมาพบกันอีกครั้งที่โรงเรียนสอนเต้นรำ แมรีแอนน์จึงชักชวนโรแลนด์ไปดื่มด้วยกัน หลังจากนั้นทั้งคู่ก็ได้กลับมาคบกันอีกครั้ง ก่อนที่จะแต่งงานและใช้ชีวิตฉันสามีภรรยา เมื่อเวลาผ่านไปแมรีแอนน์ตรวจพบโรคมะเร็งสมอง ทำให้เธอตัดสินใจครั้งใหญ่ด้วยการเข้าสู่กระบวนการฉายแสง

ความสัมพันธ์ของทั้งคู่เริ่มพัฒนาขึ้น จากคนแปลกหน้าที่ถูกชะตา กลายเป็นคนรู้จัก เริ่มเป็นคนสนิท คบหา เป็นคนรัก ต่อมาจึงเป็นคนรักเก่า และเป็นสามีภรรยา ดังนั้นตัวละครจึงต้องอาศัยความเชื่อและจินตนาการเป็นพิเศษเพื่อแสดงให้เห็นถึงพัฒนาการของความสัมพันธ์ในแต่ละช่วง กล่าวคือ นักแสดงต้องทำความเข้าใจในลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเชื่อในสถานการณ์ที่กำลังเผชิญ และปรับมุมมองที่มีต่อคู่แสดงตามบริบทและสถานภาพของตัวละครขณะนั้น ว่าคู่แสดงเป็นใครสำหรับตัวละคร เช่น เมื่อพบกันครั้งแรกแมรีแอนน์อยากทำความรู้จักชายหนุ่มตรงหน้า เธอจึงเข้าไปพูดคุยกับเขา ในฐานะชายแปลกหน้าที่เธอสนใจ ตอนที่ทั้งคู่เลิกและกลับมาพบกันอีกครั้งที่โรงเรียนสอนเต้นรำ แมรีแอนน์สนทนากับโรแลนด์ในฐานะคนรักเก่า ที่ผ่านการใช้เวลาร่วมกันมาระยะหนึ่ง มีความผูกพันที่แฝงไปด้วยความคิดถึง เมื่อตัวละครเข้าใจลำดับเหตุการณ์ตามบทละครและสามารถมองคู่แสดงด้วยสถานภาพที่เป็นอยู่ได้ พฤติกรรม การวางตัว น้ำเสียง ความคิด แววตา ความรู้สึกจากภายในของตัวละครก็จะเป็นไปตามการมองคู่สนทนาด้วยความเชื่อเช่นนั้น

นอกจากนี้ การดูภาพยนตร์รักเพิ่มเติมสามารถช่วยเติมเต็มประสบการณ์ให้นักแสดงได้ เช่น ผู้วิจัยได้รับชมภาพยนตร์ไตรภาค *อ้อนตะวัน* (*Before trilogy*) เพื่อทำให้ผู้วิจัยเห็นถึงพัฒนาการของตัวละครตั้งแต่เจอกันครั้งแรกและพัฒนาขึ้นเป็นลำดับจากทั้ง 3 เรื่อง เริ่มต้นด้วย *Before Sunrise* (1995) และต่อด้วยสองภาค *Before Sunset* (2004) และ *Before Midnight* (2013) ซึ่งทำให้ผู้วิจัยเข้าใจถึงความต้องการที่แท้จริงของตัวละครที่แฝงภายใต้บทสนทนาอันซับซ้อนได้มากขึ้น ในฉากแรกของภาพยนตร์เรื่องนี้ พระเอกและนางเอกได้พบกันเป็นครั้งแรก ทั้งคู่เริ่มมีความสนใจในกันและกัน เมื่อบทสนทนาเริ่มต้นขึ้น และมีจังหวะที่เียบไป แต่ทั้งคู่ยังพยายามหาเรื่องชวนอีกฝ่ายคุยเพื่อไม่ให้บทสนทนาจบ ด้วยความต้องการที่อยากจะทำความรู้จักอีกฝ่ายให้มากขึ้นนั่นเอง

ภาพที่ 6 ภาพยนตร์ไตรภาค อ้อนตะวัน

ภาพยนตร์เรื่องนี้เล่าถึงความสัมพันธ์โรแมนติกระหว่างเจสซี รับบทโดย อีธาน ฮอว์ค (Ethan Hawke) และเซลิน รับบทโดย จูว์ลี เดลปี (Julie Delpy) ในสามช่วงชีวิตของพวกเขาภาพยนตร์เรื่องนี้ถือว่าเรียบง่าย โดยส่วนใหญ่เป็นบทสนทนาเกี่ยวกับแนวคิด และมุมมองที่ขัดแย้งกันเกี่ยวกับชีวิต และความรัก โดยอ้างอิงถึงเวลา การค้นพบตัวเอง อายุ การสูญเสีย และการเลี้ยงดูบุตร ถือเป็น การสำรวจความรักสมัยใหม่ ตัวละครมีเพียงชายหนุ่มและหญิงสาวที่เพิ่งเจอกันบนรถไฟ หลังจากคุยกันถูกคอ ฝ่ายชายก็ชวนฝ่ายหญิงลงรถที่เวียนนาเพื่อเที่ยวกันสักคืน ก่อนที่ทั้งคู่จะแยกย้ายกันไปนิยามเช้าของอีกวัน ซึ่งนักแสดงสามารถนำเสนอความเรียบง่ายได้อย่างเป็น

ธรรมชาติ และน่าติดตาม รวมทั้งได้มีการถ่ายทำแบบยาวต่อเนื่อง ในหลายฉากอีกด้วย บทสนทนาในเรื่องมักจะแฝงไปด้วยข้อหวัชวิต เช่น เรื่องการกลับมาเกิดที่เจสซีฟิงบนรถบัส มุมมองเรื่องความรัก ชีวิต แฟนเก่า พ่อแม่ สังคม เรื่องความปรารถนาของคน ธรรมชาติของความผิดหวัง หรือสังคมโลกจริง ๆ ที่ไม่เป็นดั่งใจเราหวัง ฯลฯ โดยผู้วิจัยมองว่าความน่าติดตามอยู่ที่พัฒนาการของตัวละคร ความรู้สึกที่เขามีก่อน ตอนเจอกัน หรือ หลังจากห่างหายไปแล้วกลับมาเจอกันอีกครั้งในช่วงวัยที่ต่างกัน จะเห็นได้ว่าในภาคสุดท้ายที่ทั้งคู่ได้เป็นสามี ภรรยาแล้ว บทสนทนาจึงเปลี่ยนไป ไม่ใช่เรื่องอุดมคติหรือเรื่องชวนฝันเช่นเดิม แต่เป็นเรื่องของชีวิตจริง มีความเหนื่อยหน่าย แฝงอยู่ในบางหัวข้อ มีการตัดพ้อแทรกอยู่ในบางขณะ ภาพยนตร์สะท้อนให้เราเห็นว่าชีวิต คือสิ่งที่มีทั้งวันที่ดี และวันที่ที่แสนเศร้าปะปนกันไป บางครั้งเราเลือกได้ หรือบางทีเราก็ทำได้แค่รับผลที่เกิดจากการตัดสินใจที่เราคิดว่าดีที่สุดแล้ว

โดยผู้วิจัยสามารถนำมาปรับใช้ในการแสดงละครเวทีเรื่อง *ฤษักรัก* ได้ คือ เมื่อนักแสดงหาความต้องการที่แท้จริงของตัวละครได้ นักแสดงสามารถแสดงได้อย่างมีความหมาย ไม่ใช่เพียงพูดทไปเท่านั้นโดยปราศจากความต้องการและความรู้สึก เหมือนหุ่นยนต์ที่ไร้หัวใจ และไม่ว่าบทสนทนาของแมรี่แอนน์จะเป็นเรื่องซบซ้อน เกินกว่าที่คนส่วนใหญ่จะเข้าใจได้เพียงใด เมื่อความต้องการของนักแสดงชัดเจนมากพอ ทำให้ร่างกายและความรู้สึกของนักแสดงทำงานทั้งจากภายในและภายนอก หัวใจอาจเต้นเร็วขึ้นเมื่อตัวละครกำลังรู้สึกตกหลุมรัก และอาการเขินอายปรากฏผ่านภาษากาย (body language) ดังนั้นพัฒนาการทางความรู้สึกของตัวละครเสมือนเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บทสนทนาสามารถดำเนินไปได้อย่างน่าติดตาม

4. อาการความเจ็บป่วย

เนื่องด้วยตัวละคร *แมรี่แอนน์* ประสบกับโรคมะเร็งสมองส่วนหน้า ส่งผลต่อพฤติกรรมการพูดติดขัด ไม่เป็นคำ และการตัดสินใจของตัวละคร ผู้วิจัยจึงศึกษาข้อมูลจากบทความอาการของโรคมะเร็งสมองเผยแพร่โดยโรงพยาบาลบำรุงราษฎร์ (ธีระพันธ์เจริญ, 2558) ระบุว่า อาการของโรคนี้ขึ้นอยู่กับขนาดและตำแหน่งที่พบ โดยทั่วไปแล้วผู้ที่เป็โรคมะเร็งสมองอาจมีอาการปวดศีรษะ โดยอาการรุนแรงในตอนเช้า คลื่นไส้ อาเจียน เป็นลมหมดสติ ซึม ชัก รู้สึกอ่อนแรง และชาบริเวณแขนขา อาจมีอาการของกล้ามเนื้อกระตุกร่วมด้วย หรือมีปัญหาเรื่องการทรงตัว ก้าวเดินยากลำบาก รวมทั้งอาจมีอาการที่ผิดแปลกไปทางความคิด อารมณ์ หรือสูญเสียความทรงจำ ในผู้ป่วยโรคมะเร็งสมองบางรายยังพบปัญหาพูดติดขัด มองเห็นภาพซ้อน มีอาการสายตาพร่ามอมเห็นไม่ชัด อาจเกิดเฉพาะที่ดวงตาข้างใดข้างหนึ่ง ปัจจุบันยังไม่สามารถระบุอย่างแน่ชัดว่ามะเร็งสมองเกิดจากสาเหตุใด มีเพียงปัจจัยต่าง ๆ ที่สามารถเพิ่มความเสี่ยงต่อการเกิดโรคมะเร็งสมองได้ เช่น อายุที่เพิ่มมากขึ้น พฤติกรรมการสูบบุหรี่เป็นเวลายาวนาน หรือมีประวัติการเกิดโรคมะเร็งสมองกับสมาชิกในครอบครัว หรือเป็นโรคมะเร็งในส่วนอื่นของร่างกายที่สามารถแพร่กระจายมายังสมองได้ หรือมีการติดเชื้อไวรัสบางชนิด เช่น เชื้อไวรัส ที่ทำลายภูมิคุ้มกันของร่างกาย (HIV) หรือเกิดขึ้นได้ในกรณีที่มีการสัมผัสสารกัมมันตภาพรังสี สารเคมี เป็นต้น ผู้วิจัยเทียบกับอาการปวดท้องประจำเดือนระดับรุนแรง อาการที่ไม่สามารถควบคุมร่างกายของตนเองได้อีกต่อไป รู้สึกหมดแรง เหนื่อยที่จะพูด หรือแม้แต่ส่งเสียงเพื่อขอความช่วยเหลือ ขยับร่างกายได้เพียงเล็กน้อยด้วยความทรมาณ และเกิดความรู้สึกอยากจะยุติความเจ็บป่วยนี้ให้เร็วที่สุด ไม่ว่าจะด้วยวิธีการใดก็ตาม หากมิเป็นเช่นนั้นหรือมีเหตุให้ต้องยืด ความทรมาณนี้ ความรู้สึก

ปรารถนาที่จะจบชีวิตก็เป็นตัวเลือกอันดับต้นๆที่เกิดขึ้นในความคิด ณ ขณะนั้น ผู้วิจัยจินตนาการถึงอาการความเจ็บปวดในระดับดังกล่าว โดยเปลี่ยนจุดศูนย์กลางความรู้สึกเจ็บปวดจากบริเวณท้องเป็นที่สมองแทน เพื่อเทียบเคียงความรู้สึกกับตัวละคร แมรีแอนน์

5. การย้อนสลับเวลาและเหตุการณ์ของตัวละคร

แต่ละฉากในบทละครจะมีเหตุการณ์ย่อยประมาณ 4 - 5 เหตุการณ์ที่เป็นสถานการณ์เดียวกัน สถานที่เดียวกัน แตกต่างที่ความต้องการของตัวละคร คำพูดและวิธีการในการแสดงออกจึงต่างกันไปไม่มากนักน้อย ทว่าในมิติเวลาของเรื่อง นักแสดงจะรับรู้เฉพาะเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้นอยู่เท่านั้น ซึ่งเหตุการณ์ย่อยนั้นอาจเป็นผลมาจากความเป็นไปได้มากมายภายใต้เอกภพคู่ขนาน ความปรารถนาของตัวละครที่อยากจะให้เป็นหรืออยากจะแก้ไข ความฝันและจินตนาการของตัวละคร เป็นต้น ทั้งนี้ตลอดการดำเนินเรื่องมีบทสนทนาส่วนหนึ่งแทรกระหว่างแต่ละฉากทำให้บทสนทนานี้ปรากฏอย่างสม่ำเสมอทั้งส่วนต้น กลาง และท้ายเรื่อง แม้ว่าตามลำดับเวลาแล้วเป็นบทสนทนาที่เกิดขึ้นในตอนท้าย นักแสดงจำเป็นต้องใช้ความเชื่อและจินตนาการเป็นพิเศษ กล่าวคือเมื่อทำความเข้าใจลำดับเวลาที่เกิดขึ้นของเรื่อง เพื่อที่นักแสดงจะเติมเต็มรายละเอียดสภาพแวดล้อมของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ว่าเหตุการณ์ที่กำลังเกิดขึ้น เกิดขึ้นที่ใด ตัวละครอายุเท่าไร ผ่านประสบการณ์อย่างไรมา มีความสัมพันธ์กับอีกตัวละครอย่างไร เช่น แมรีแอนน์วัย 33 ปี และโรแลนด์ วัย 34 ปีพบกันครั้งแรกที่งานเลี้ยง ณ. สนามหญ้าหลังบ้านของเจน เพื่อนสนิทคนเดียวของแมรีแอนน์ เวลาประมาณ 19.50 น. วันศุกร์ 28 ตุลาคม พ.ศ. 2565 ฤดูใบไม้ผลิ เมืองลอนดอน ประเทศอังกฤษ สภาพอากาศมีฝนตก อากาศชื้นและพื้นสนามเปียกเล็กน้อย ช่วงเวลานั้นแมรีแอนน์สุขภาพร่างกายแข็งแรงดี จินตนาการเหล่านี้จึงสามารถช่วยให้นักแสดงเชื่อในเหตุการณ์มากขึ้น ส่งผลให้มีสมาธิกับความต้องการของตัวละครได้ชัดเจน และเมื่อต้องเปลี่ยนเหตุการณ์อย่างรวดเร็ว ความต้องการที่ชัดเจนของตัวละครสามารถช่วยให้นักแสดงเข้าสู่การสลับย้อนเวลาของเรื่องได้

6. การเดินทางทางความคิดความรู้สึก และกระทำของตัวละคร

การที่แมรีแอนน์ป่วยเป็นโรคมะเร็งสมองทำให้เธอต้องตัดสินใจครั้งใหญ่ในชีวิต นั่นก็คือการเข้าสู่กระบวนการุณฆาต (Euthanasia) คำนี้ประกอบด้วยคำศัพท์ 2 คำ คือ Eu หมายถึง ดี และ Thanatos หมายถึง การตาย แปลรวมความว่า ตายดี หรือ ตายอย่างสงบ แนวคิดตะวันตกสำหรับ การุณฆาต มีข้อพิจารณาสามประการ ได้แก่ เมื่ออยู่ในภาวะเจ็บปวดทรมานอย่างแสนสาหัส เรื่องสิทธิส่วนบุคคลที่จะยุติชีวิตลง ประการสุดท้ายคือ บุคคลไม่ควรจะถูกบังคับให้ยืดชีวิตออกไปในสภาพที่ช่วยตนเองไม่ได้ (ศรีอัครโกคิน, 2565)

ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนจบ ตามลำดับเหตุการณ์และเวลาในชีวิต ท้ายที่สุดแมรีแอนน์ตัดสินใจเลือกทางของตนเอง ด้วยการการุณฆาต หลังจากเธอพยายามทำทุกวิถีทางแต่ก็ไม่อาจพบความเป็นนรีนทร์ที่จะอยู่กับคนรักได้ การตายอย่างสงบจึงเป็นสิ่งที่เธอสามารถกำหนดเองได้ และหวังว่าเธอในอีกมิติเวลาหนึ่งจะมีโอกาสได้พบกับโรแลนด์อีกครั้ง หรือไม่พบกันตั้งแต่แรก ผู้วิจัยมองว่าแมรีแอนน์เป็นตัวละครที่มีความหวังอยู่เสมอ เธอคิดว่าอาจจะมียศพรที่เธอและโรแลนด์ได้รักกันอย่างบริบูรณ์ โดยไม่มีโรคร้ายมาพาด อย่างไม่รู้ตัวเธอได้เรียนรู้ว่าเวลาของเธอและเขามิเท่ากันเสมอ ถ้าความสัมพันธ์ไม่สิ้นสุด ณ เวลานี้ สักวันหนึ่งก็เกิดขึ้น หากไม่พราวด้วยความตาย ก็พราวด้วยการ

เลิกรา เธอรู้ว่ามนุษย์เปรียบเสมือนอนุภาคเล็ก ๆ ภายใต้จักรวาลอันกว้างใหญ่ที่ถูกควบคุมภายใต้กฎเกณฑ์ที่ไม่อาจฝืนได้ แต่ก็ยังอยากลองพิสูจน์ สังเกตได้จากบทสนทนาที่แมรีแอนน์ถามโรแลนด์เมื่อแรกพบว่า “คุณรู้ไหมว่าทำไมเราถึงเลิกลายข้อศอกของตัวเองไม่ได้ เพราะว่ามันกุมความลับของความเป็นนิรันดร์อยู่ไงล่ะ ถ้าคุณเลี่ยมมันได้นะ คุณอาจจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปก็ได้” (Payne, 2558) กล่าวคือเธอเชื่อว่าหากมนุษย์สามารถทำเรื่องที่ดีว่าเป็นไปไม่ได้ อย่างการเลิกลายข้อศอกของตัวเองให้เป็นไปได้ นั่นอาจสามารถทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกฎแห่งเวลาได้ แต่เธอก็กลับพบว่ามนุษย์ทำได้เพียงควบคุมความคิด คำพูด และการกระทำของตนเท่านั้น เช่น การเดินหน้าและถอยหลัง ทว่ากฎของเวลาเป็นเรื่องที่อยู่เหนือการควบคุมของมนุษย์ เนื่องจากเวลาเป็นมิติที่เดินไปข้างหน้าอย่างไม่ไหลย้อนกลับ เธอจึงยอมรับความจริงในท้ายที่สุดว่า ไม่มีผู้ใด ไม่ว่าจะเป็น แพทย์ มหาเศรษฐี นักวิทยาศาสตร์ คนเลี้ยงผึ้งก็ไม่สามารถอยู่อย่างนิรันดร์ในโลกได้ เธอจึงเลือกการุณยฆาตตามความปรารถนา แม้การจากลาจะเป็นสิ่งที่ทำให้เธอกลัว แต่เธอก็ตัดสินใจเลือกจากไปด้วยความรัก เพราะความรักสามารถเอาชนะความกลัวทั้งหลายได้ เธอรักโรแลนด์มากจึงไม่อยากให้เขาต้องทนทุกข์ และเสียเวลากับการดูแลเธออีกต่อไป เธออยากให้เขาจดจำช่วงเวลาที่ดีร่วมกัน

3.2. การฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการ

ผู้วิจัยได้ใช้หลักการแสดง คือ มนต์สมมุติ และเทคนิคการแสดงของเชคอฟ ได้แก่ คุณสมบัติการเคลื่อนไหว (Qualities of Movement) แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร (Psychological Gestures) แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ เหล่านี้เป็นแบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการหลัก และเทคนิคการแสดงอื่น คือ การเดินสวด และการรับรู้เรื่องสี่ที่ตรงกัน เป็นแบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการเสริม เพื่อฝึกทักษะความเชื่อและจินตนาการ โดยผู้วิจัยจะเน้นที่แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการหลักก่อน และใช้แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการเสริม หลังจากค้นพบว่ามีข้อควรแก้ไขเพิ่มเติม

3.2.1. แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการหลัก

เทคนิคการแสดงของ สตานิสลาฟสกี มนต์สมมุติ

คอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี กล่าวถึง ความจริง ความเชื่อ และมนต์สมมุติว่าความจริงบนเวทีแตกต่างจากชีวิตจริง เป้าหมายของนักแสดงคือการสร้างความสมจริง นักแสดงจะต้องเชื่อในตัวเองว่าสวมบทบาทนั้นอย่างแท้จริง โดยพยายามตอบคำถาม “ถ้า” หากตัวละครตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ จะเกิดความคิด ความรู้สึกอย่างไรต่อสถานการณ์ตรงหน้าที่กำลังเผชิญอยู่ ผู้วิจัยใช้วิธีการนี้ในการสร้างความเชื่อต่อตัวละคร เพื่อเข้าใจสถานการณ์ของตัวละครมากขึ้น เชื่อในสิ่งที่ตัวละครเชื่อ และเป็นตัวละครได้อย่างสมจริง เช่น ผู้วิจัยมีทัศนคติส่วนตัวว่า ทุกลมหายใจของมนุษย์ทุกชั่วขณะถือเป็นโอกาสล้ำค่า แม้ไม่ทราบว่าจะโลกหลังความตายเป็นอย่างไร แต่เมื่อดำรงชีวิตอยู่มนุษย์ก็ยังสามารถมอบความรักให้แก่กันและกันได้ เสมือนเป็นแรงสันสะเทือนที่สามารถขับเคลื่อนสังคมให้เกิดสันติสุขได้ มนุษย์มีโอกาสได้เรียนรู้ เติบโตและสร้างประโยชน์ให้แก่ตนเองและผู้อื่น จึงไม่เห็นด้วยที่ตัวละครเลือกหนีความทรมานจากโรคมะเร็งสมองด้วยการฉีดยาเพื่อให้ถึงแก่ความตายซึ่งถือเป็นการยอมแพ้ต่อโชคชะตาหรือบททดสอบโดยง่าย แต่ด้วยบริบทของตัวละคร แมรีแอนน์ ทำให้ผู้วิจัยเข้าใจว่า ถ้าเป็นแมรีแอนน์ผู้กำลังเผชิญกับความทุกข์ทรมาน เนื่องจากไม่สามารถสื่อสารหรือเคลื่อนไหวอย่างคนปกติ ไม่สามารถทำงานที่รัก และต้องเห็นคนรักอย่าง

โรแลนด์เสียสละอนาคตเพื่อมาดูแลเธอ รวมถึงประสบการณ์ของตัวละครที่ผู้วิจัยไม่เคยประสบมาก่อน คือ แมรีแอนน์ได้เห็นความทรามานจากแม่ของเธอ เมื่อแม่ของเธอป่วยหนัก เธอพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อดูแลแม่ของเธอ แม้ว่าแม่บอกกับเธอว่า “แม่ไม่ได้กลัวตายหรอกนะ แต่กลัวที่จะถูกทำให้มีชีวิตอยู่มากกว่า” (Payne, 2558) นั่นเป็นเหตุให้แมรีแอนน์ตัดสินใจเข้าสู่กระบวนการการุณยฆาต ทั้งหมดเป็นเรื่องที่เชื่อได้สำหรับผู้วิจัยในฐานะนักแสดง การสร้างความเชื่อนี้เกิดขึ้นจากการใช้หลักการมนต์สมมุติว่า “ถ้า” (“If”) ตัวละครตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ จะเกิดความคิดและความรู้สึกอย่างไรต่อสถานการณ์ตรงหน้าที่กำลังเผชิญอยู่ จึงพบว่าการตัดสินใจครั้งนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับตัวละคร เธอไม่ได้ต้องการที่จะทิ้งโรแลนด์ไว้ และหากปาฏิหาริย์หรือในมิติอื่นของเอกภพคู่ขนานมีจริง เธอก็หวังที่จะมีชีวิตอยู่กับเขาและทำงานที่รักต่อไป แต่ด้วยความรุนแรงของโรคทำให้กล้ามเนื้ออ่อนแรง มีอาการชัก ทั้งยังสูญเสียการรับสัมผัส และการทำงานของระบบประสาท เธอมองร่างกายตนเองเปรียบเสมือนผักที่ไม่สามารถต่อสู้กับอะไรได้อีกต่อไป กระทั่งไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้ การเลือกจากไปอย่างสงบด้วยการการุณยฆาตจึงเป็นหนทางชนะสำหรับตัวละคร เพราะอย่างน้อยเธอสามารถเลือกกำหนดชะตาชีวิตของตนเอง วิธีนี้ช่วยให้เรื่องสมมติทุกสิ่ง กลายเป็นจริง น่าเชื่อถือและน่าติดตาม มนต์สมมติทำให้นักแสดง แสดงออกด้วยการกระทำและความรู้สึกที่เต็มไปด้วยความจริงภายในอย่างจริงใจและมีศิลปะ (พันธุมโกมล, 2524)

เทคนิคทางการแสดงของเชคอฟ

1. คุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว

แบบฝึกหัดคุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว เป็นเทคนิคของเชคอฟ (Chekhov Technique) เน้นค้นหาผ่านจิตวิทยาภาษากาย นักแสดงทดลองเคลื่อนไหวร่างกายหลากหลายวิธี ได้แก่ การเคลื่อนไหวแบบชนิด แบบลอยแบบบิน และแบบแผ่รังสี เพื่อสังเกตความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างจิตใจและร่างกาย (Petit, 2562)

1.1. การเคลื่อนไหวแบบชนิด คือ การจินตนาการว่าเคลื่อนไหวผ่านโคลน ที่มีมวลรอบตัวหนาแน่น ส่งผลให้ต้องออกแรงต้านมวลรอบตัวเพื่อให้ออกมาเคลื่อนไหวได้ ร่างกายขยับได้ช้า และเกิดความรู้สึกหนัก ผู้วิจัยใช้คุณสมบัติการเคลื่อนไหวแบบชนิด เมื่อแมรีแอนน์มีอาการของโรคกระแรงแรงสมองกำเริบ เธอมักจะพูดติดขัด คำพูดไม่ปะติดปะต่อเกิดความรู้สึกหนักเมื่อต้องพยายามสื่อสารแต่ด้วยอาการของโรคทำให้เกิดแรงต้านหรืออุปสรรคในการขยับลิ้นและปาก

1.2. การเคลื่อนไหวแบบลอย คือการจินตนาการว่ากำลังลอยอยู่ในน้ำ และปล่อยให้กระแสน้ำพัดพา ร่างกายไปตามกระแส โดยมีแรงพยุงตัวทำให้เคลื่อนไหวอย่างอิสระ

1.3. การเคลื่อนไหวแบบบิน คือการเคลื่อนไหวราวกับว่าร่างกายทั้งหมดถูกยกสูงเหนือพื้น ลอยกลางอากาศ เหมือนบินอยู่บนท้องฟ้า ผู้วิจัยใช้คุณสมบัติการเคลื่อนไหวแบบลอยและบินเพื่อให้ร่างกายเกิดการเคลื่อนไหวอย่างอิสระ รู้สึกเบาและควบคุมทิศทางการเคลื่อนไหวของร่างกายได้ยากในฉากที่แมรีแอนน์ขาดสติจากการดื่มสุรา

1.4. การเคลื่อนไหวแบบแผ่รังสี คือการเคลื่อนไหวราวกับว่ารังสีแผ่ออกมาจากผิวหนังตามเรือนร่าง จากระดับความเข้มข้นน้อยไปความเข้มข้นมาก และจึงขยายรัศมีการแผ่รังสีให้กว้างขึ้น ผู้วิจัยได้ใช้คุณสมบัติดังกล่าวเมื่อตัวละคร แมรีแอนน์ ต้องการ ให้โรแลนด์รู้สึกว่าเขากำลังไม่พอใจ และเรียกร้องความสนใจ อยากรู้อะไร เธอจึง

จินตนาการถึงรังสีดวงอาทิตย์ที่กำลังแผดเผา และแผ่รังสีความร้อนจากระดับแสงสีเหลือง เป็นแสงสีแดงส้ม และค่อยเพิ่มเป็นระดับสีน้ำเงินซึ่งเป็นเฉดสีที่มีพลังงานความร้อนสูงสุด

2. แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร

แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละครโดยเชคอฟ เป็นแบบฝึกหัดการแสดงที่ให้นักแสดงใช้ร่างกายของตนเชื่อมต่อกับจิตใจภายใน โดยนักแสดงสามารถเลือกใช้ท่าทางใดก็ได้ตามจินตนาการเพื่อถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละคร โดยนักแสดงทำซ้ำท่าทางที่เลือก ระหว่างการทำแบบฝึกหัดสามารถหยุดหรืออาจเปลี่ยนท่าเพื่อสังเกตความรู้สึกที่ทำทางนั้นนำไปสู่ตัวละครได้ เมื่อพบความเชื่อมโยงระหว่างท่าทางและความรู้สึกภายในแล้วให้ลองใช้ความรู้สึกที่ปรากฏเป็นแนวทางในการเล่นบทบาท แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้นักแสดงเข้าใจตัวละครได้อย่างลึกซึ้ง สร้างสรรค์และรวดเร็ว เช่น ท่าพันดาบ คือลักษณะที่ฝ่าเท้ายึดไว้กับพื้นอย่างมั่นคง แขนและมือมีพลังในการเฉียดเฉือนด้วยความว่องไว ในลักษณะเส้นตรง การทำซ้ำท่าทางนี้ส่งผลให้เกิดความรู้สึกต้องการตัดจบสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น ตัดจบบทสนทนา ความสัมพันธ์ หรือตัดจบความเจ็บปวดทรมาน เป็นต้น ทั้งนี้การทำท่าทางเดียวกันในจังหวะซ้ำเร็วที่แตกต่างกันอาจเปลี่ยนแปลงคุณสมบัติทั้งหมด ดังนั้นนักแสดงสามารถสำรวจท่าทางต่าง ๆ ได้โดยเริ่มจากช้าก่อน แล้วค่อยเร็วขึ้น นอกจากนั้นนักแสดงควรเคลื่อนไหวท่าทางในฐานะตัวละคร เพื่อค้นหาคุณสมบัติภายใน และสรุปจิตวิทยาที่ซับซ้อนของตัวละครให้อยู่ในท่าทางอย่างง่าย

3. แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ

เชคอฟ เชื่อว่าบรรยากาศมีบทบาทในการเชื่อมต่อบetweenนักแสดงและผู้ชม ช่วยกระตุ้นความรู้สึกของคนที่อยู่บริเวณนั้น นักแสดงที่ฝึกจินตนาการจะสัมผัสบรรยากาศรอบตัวของตัวละครได้ ส่งผลให้แสดงบทบาทได้อย่างมีคุณภาพ (ไชยชาญ, 2562) เช่น ถ้าข้างนอกอากาศหนาว หรือฝนตก ตัวละครอาจจะตัวสั่น ใส่เสื้อกันหนาว เพื่อปกปิดร่างกายให้อบอุ่น แนวคิดนี้มองจากภายนอกสู่ภายใน ทว่าวันนักแสดงไม่ได้สร้างท่า แต่ปล่อยให้สิ่งต่าง ๆ มีอิทธิพลต่อการเลือก กระตุ้นท่าทางและการเคลื่อนไหว โดยนักแสดงจินตนาการว่ามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งแล้วพบเจอกับอะไร อุณหภูมิเป็นอย่างไร แสงสว่างแค่ไหน กลิ่นและบรรยากาศเป็นอย่างไร แบบฝึกหัดนี้ช่วยให้นักแสดงสำรวจความรู้สึกที่เกิดขึ้นกับสถานที่ ก่อนเข้าฉาก ว่าแต่ละสถานที่ให้ความรู้สึกแตกต่างกันอย่างไร เนื่องจากตัวบทและฉากที่ออกแบบไว้ของบทละครเรื่อง *ภูษรัถ* เปลี่ยนสถานที่ที่สลับไปมา ไม่เรียงตามลำดับเวลา เช่น ฉากแรกเป็นงานเลี้ยง แต่ฉากถัดไปกลับไปอยู่ที่ห้องนอน ฉากถัดไปเป็นสถานที่ทำงาน ฉากถัดไปเป็นอ่างน้ำ ฉากถัดไปเป็นห้องซอมเต็นรำ และกลับมาที่ห้องนอน เป็นต้น พื้นที่ในการแสดงจึงเป็นสีขาวโล่ง มีเพียงเครื่องเรือน ได้แก่ โซฟา เตียงและโต๊ะเท่านั้นที่สามารถเคลื่อนย้ายได้อยู่ในพื้นที่การแสดง โดยปราศจากอุปกรณ์ประกอบฉาก ที่ไม่จำเป็น เพื่อให้นักแสดงสามารถใช้จินตนาการในการเติมเต็มพื้นที่ว่างด้วยรายละเอียดของสถานที่ และบรรยากาศที่เกิดขึ้นกับตัวละคร เช่น นักแสดงได้รับโจทย์ให้เข้าไปใช้เวลาระยะหนึ่งในห้องสมุด นักแสดงเดินเข้าไปในห้องสมุดด้วยความกระตือรือร้นหรือเบื่อหน่ายขึ้นอยู่กับอารมณ์คั่นพบของนักแสดงเอง และเมื่อเข้าไปนักแสดงจะเริ่มใช้จินตนาการสร้างภาพห้องสมุดในแบบที่ตนเองเห็น ซึ่งอาจเชื่อมโยงมาจากประสบการณ์ที่เคยไปห้องสมุด แบบฝึกหัดนี้สามารถนำมาปรับใช้ได้อย่างดี

กับบทละคร *ฤกษ์รัก* กล่าวคือแมรีแอนน์และโรแลนด์สร้างบ้านในจินตนาการด้วยกัน เห็นทิศทางและตำแหน่งของห้องและสิ่งของไปในทางเดียวกัน แม้ว่าบนเวทีไม่มีสิ่งของทั้งหมดเหล่านี้ก็ตาม รวมถึงสถานที่อื่นในฉาก เช่น ฉากสุดท้ายเกิดขึ้นโรงแรม ก่อนที่แมรีแอนน์ต้องเดินทางไปทำการอุทิศชีวิต เมื่อภาพและบรรยากาศของสถานที่ที่นักแสดงจินตนาการชัดเจนมากพอ ร่วมกับความเชื่อในตัวละครย่อมกระทบต่อความรู้สึกของนักแสดง ผู้วิจัยในฐานะนักแสดงเห็นภาพในจินตนาการแล้วเกิดความรู้สึกหดหู่ และอ้างว้างเพราะกำลังตัดสิ้นใจชีวิตของตน ต้องลาจากและทิ้งคนรักไว้เพียงลำพัง แม้ว่าโรงแรมในจินตนาการจะตกแต่งไปด้วยดอกไม้ และกลิ่นหอมแค้ไหน แสงไฟจากโคมไฟในการรับรู้ของแมรีแอนน์ช่างมืดสลัว ทำให้เธอรู้สึกสับสน ส่งผลให้แมรีแอนน์เริ่มลังเลที่จะเปลี่ยนใจ และทบทวนอีกครั้งว่าการตัดสินใจครั้งสำคัญของเธอถูกต้องหรือไม่ ดังนั้นบรรยากาศในฉากจึงมีผลต่อการกระทำของตัวละคร นักแสดงควรจินตนาการบรรยากาศและค่อย ๆ สำรวจความรู้สึกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นความสุข ความเศร้าโศก ความตื่นเต้น ความวุ่นวาย เป็นต้น

3.2.2. แบบฝึกปฏิบัติการเกี่ยวกับความเชื่อและจินตนาการเสริม

การเดินสวด

แบบฝึกหัดการเดินสวด เป็นรูปแบบพื้นฐานของการอยู่ในฉากโดยไม่มีเตรียมตัว การเดินสวดบังคับให้นักแสดงตอบสนองอย่างมีจินตนาการและทันที ใช้เพื่อขยายความคิดสร้างสรรค์ ซึ่งถือเป็นเครื่องมือที่ช่วยเติมเต็มประสบการณ์เรื่องราวของตัวละครให้แก่นักแสดง ในการจำลองสถานการณ์ต่าง ๆ อาทิ ผู้วิจัยนำมาใช้จำลองเหตุการณ์เมื่อแมรีแอนน์และโรแลนด์ไปทานอาหารมื้อแรกด้วยกัน ไปเที่ยวพิพิธภัณฑ์ด้วยกัน และเหตุการณ์ในวันที่ทั้งคู่ตกลงคบหากัน เป็นต้น ทำให้ผู้วิจัยมีความเชื่อและวางใจในคู่แสดงและสามารถมองคู่แสดงเป็นคนรักได้นอกจากการเดินสวดสามารถช่วยสร้างประสบการณ์ร่วมกันระหว่างนักแสดงแล้ว ยังอนุญาตให้นักแสดงจดจำรายละเอียดผ่านสถานการณ์จำลองด้วยประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ ตา หู จมูก ลิ้น และกาย เช่น จดจำลักษณะของเล็บ ความชื้นของมือ จังหวะการหายใจ และอุณหภูมิร่างกาย เป็นต้น นักแสดงสามารถใช้ประสบการณ์จากประสาทสัมผัสที่กล่าวมาเพื่อส่งเสริมความรู้สึกนึกคิดของตัวละครได้เป็นอย่างดี เช่น กระตุ้นให้ตัวละครมีความรู้สึกคิดถึงเมื่อจินตนาการถึงไออุ่นจากมือที่ได้สัมผัส หรือกระตุ้นให้เกิดอารมณ์ขันเมื่อนึกถึงรอยยิ้มและเสียงหัวเราะจากสถานการณ์ที่โรแลนด์และแมรีแอนน์ได้เล่นสนุกด้วยกัน แบบฝึกหัดนี้จึงเปิดโอกาสให้นักแสดงได้ลองใช้ชีวิตสำรวจชีวิตของตัวละครในแง่มุมต่าง ๆ ที่นอกเหนือจากในบทละคร ทั้งนี้ผู้วิจัยไม่สามารถเดินสวดทุกช่วงเวลาของ ตัวละครเนื่องจากระยะเวลาซ้อมที่จำกัด จึงเลือกเฉพาะในส่วนที่เห็นว่าผู้วิจัยยังมีประสบการณ์ร่วมกับตัวละครน้อยเท่านั้น

การรับรู้เรื่องสี่ที่ตรงกัน

ผู้วิจัยและคู่แสดงได้ทำกิจกรรมการรับรู้สี่ที่ตรงกัน วิธีการคือ นักแสดงทั้งคู่ปิดตาลง โดยฝ่ายหนึ่งจินตนาการถึงสี่ อะไรก็ได้ 1 สี่ เมื่อได้ยินคำสั่งว่าเปิดตา ทั้งคู่ ลืมตาขึ้นและสื่อสารผ่านการจ้องตาเท่านั้น ห้ามมิให้มีการสื่อสารอย่างอื่น เช่น การพูด หรือการโบ้ยด้วยท่าทาง และให้อีกฝ่ายทายว่าคู่แสดงของตนกำลังนึกถึงสี่อะไร จากนั้นเมื่อเป็นผู้ทายแล้ว จึงสลับมาเป็นผู้ถูกทายบ้าง วิธีการนี้เป็นการทำงานกับประสาทสัมผัสขนาดเล็ก (micro sensory) ช่วยเพิ่มความเชื่อและกระตุ้นความมั่นใจในสัญชาตญาณแรกของนักแสดง เช่น ความรู้สึกเสียววินาทีแรกที่แมรีแอนน์

พบโรแลนด์เธอมีความรู้สึกอย่างไรต่อเขา รู้สึกว่าเขามีเสน่ห์ดึงดูด รู้สึกว่าคนนี้เป็นมิตร หรือดูห่างเหิน เย็นชา เป็นต้น นอกจากนี้วิธีการนี้ยังช่วยให้นักแสดงได้ตรวจสอบความแข็งแรงของจินตนาการของตนอีกด้วย เนื่องจากบางครั้งนักแสดงเห็นหรือรับรู้ถึงสีในจินตนาการนั้นแล้ว เชื่อแล้ว รู้สึกแล้ว ทว่าผู้ออกอาจไม่สามารถเห็นเช่นเดียวกัน ดังนั้นนักแสดงจำเป็นต้องรักษาความเชื่อและจินตนาการถึงสิ่งนั้นต่อไป แบบฝึกหัดนี้จึงช่วยฝึกให้ผู้วิจัยได้สำรวจการแสดงออกของตนมากขึ้น เพื่อให้แน่ใจว่าสิ่งที่เราต้องการจะสื่อสารนั้นถูกนำเสนอในทิศทางที่ตรงกับความต้องการ

3.3. การแสดงละครเรื่อง *ฤกษ์รัก*

การแสดงละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* จัดแสดงทั้งหมด 3 รอบการแสดง ได้แก่ศุกร์ที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 เวลา 19.00 น. เสาร์ที่ 14 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 เวลา 13.00 น. ผู้วิจัยจัดให้มีการเสวนาวิชาการหลักการแสดง โดยสัมภาษณ์วิทยากร นักแสดง และผู้เกี่ยวข้องกับการแสดง หลังจบการแสดงในรอบนี้ และจัดการแสดงรอบสุดท้ายในวันอาทิตย์ที่ 15 พฤษภาคม พ.ศ. 2565 เวลา 13.00 น. ณ ศูนย์ศิลปการละครสดใส พันธุมโกมล ชั้น 6 อาคารมหาจักรีสิรินธร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยมีจำนวนผู้ชมรวมทั้งหมด 108 คน ผู้วิจัยรวบรวมแบบสอบถามสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับบทบาทการแสดงของตัวละคร *แมรี่แอนน์* จากผู้ชม สังเกตตนเองจากบันทึกวีดิทัศน์ รวบรวมข้อมูลจากการเสวนาและการสัมภาษณ์ เพื่อนำมาใช้เป็นข้อมูลตั้งต้นในการวิเคราะห์การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อ และจินตนาการของนักแสดง

ตารางแสดงเวลาและขั้นตอนในวันแสดง 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2565

เวลา	รายการ
15:30	เวลานัดหมาย
16:00	แต่งหน้า แต่งตัวนักแสดง
17:00	รับประทานอาหาร
18:00	นักแสดงทำสมาธิ วอร์มร่างกาย วอร์มเสียง
18:40	นักแสดงและทีมงานเตรียมพร้อมหลังเวที
18:50	เปิดโรงละคร
19:00	เริ่มการแสดง

ตารางที่ 4 ตารางแสดงเวลาและขั้นตอนในวันแสดง

ผลการรับชมจากแบบสอบถาม

ค่าเฉลี่ยจากการตอบแบบสอบถามของผู้ให้ข้อมูล 65 คน เกี่ยวกับการแสดงเป็นตัวละคร *แมรี่แอนน์* ของผู้วิจัย อยู่ที่ 3.98 จากคะแนนเต็ม 5 ซึ่งค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับความพึงพอใจ มีความรู้ความเข้าใจในระดับดี (ศรีสะอาด, 2560) ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ชมทั่วไป ไม่มีประสบการณ์ด้านการแสดง ประเด็นที่ผู้ชม

ประเมินว่าดีคือ ปัญหาความเดือดร้อนของตัวละคร (3.98) และความสัมพันธ์กับโรแลนด์ในแต่ละช่วง (3.97) ตามลำดับ และประเด็นที่น้อยที่สุดคือ อาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย (3.15) ซึ่งอยู่ในระดับปานกลาง (ศรีสะอาด, 2560)

ข้อสังเกตของผู้วิจัย

ผู้วิจัยสังเกตตนเองพบว่า ก่อนการแสดงในรอบแรกผู้วิจัยยังคงมีความกังวล เนื่องจากใช้เวลาในการผ่อนคลายร่างกาย และจิตใจไม่มากพอ ส่งผลให้การแสดงในรอบนั้นเต็มไปด้วยความรู้สึกโศกเศร้า และยังถ่ายทอดสีหน้าของตัวละครในมิติอื่นได้ไม่เต็มที่ การแสดงในรอบถัดไปผู้วิจัยจึงใช้เวลาไปในการผ่อนคลายมากขึ้น ผู้วิจัยรู้สึกสนุกกับการแสดง ส่งผลให้เห็นตัวละครในมิติอื่นเพิ่มขึ้น ชวนหัวเราะ และมีสีสัน การแสดงในรอบสุดท้ายผู้วิจัยเตรียมตัวก่อนแสดงด้วยการเต้นเพื่อละทิ้งความกังวล ในรอบนี้ผู้วิจัยรู้สึกผ่อนคลาย และเป็นอิสระทั้งร่างกายและจิตใจ ส่งผลให้ถ่ายทอดความรู้สึกของตัวละครได้อย่างเต็มที่ในทุกมิติ

ความคิดเห็นจากผู้เชี่ยวชาญ

ผู้วิจัยได้เชิญผู้ทรงคุณวุฒิ คุณศิรินุช เพ็ชรอุไร นักแสดงละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ละครเวที และครูสอนการแสดง ร่วมเสวนาหลังจบการแสดงในรอบที่สอง โดยการเสวนาระหว่างนักแสดงและผู้ชม พบว่าผู้ชมรับรู้สาระสำคัญของเรื่องในประเด็นการกระทำเล็กน้อยของมนุษย์สามารถส่งผลกระทบ และสร้างการเปลี่ยนแปลงที่ยิ่งใหญ่ได้ ดังที่เรียกว่า ทฤษฎีผีเสื้อชยับปีก (Butterfly Effect) หรือวลี “เด็ดดอกไม้ สะเทือนถึงดวงดาว” คุณศิรินุชรับรู้ตัวละคร แมรี่แอนน์ ในบุคลิกต่าง ๆ ตามเอกภพคู่ขนานที่เปลี่ยนไปภายใต้กฎของละคร *ฤกษ์รัก* เช่น แมรี่แอนน์เจ้าเสน่ห์ แมรี่แอนน์เรียบร้อย แมรี่แอนน์ร่าเริง เป็นต้น ทว่ายังมีบุคลิกภาพอื่นของตัวละครที่ยังแสดงออกได้ไม่ชัดเจน ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์คุณศิรินุชเพิ่มเติม พบว่าวิธีการที่ช่วยให้นักแสดงสามารถแสดงออกได้อย่างชัดเจนนั้น เป็นผลจากความต้องการที่ชัดเจนของตัวละครส่งผลให้ตัวละครเกิดการกระทำที่ชัดเจนตามความต้องการนั้น นอกจากนี้ยังได้ให้คำแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับความเชื่อว่า ทุกอย่างสามารถเกิดขึ้นได้ตามความเชื่อของผู้เชื่อ นั้น กล่าวคือ เมื่อนักแสดงยอมจำนน และเชื่อในเงื่อนไขของตัวละครอย่างจริงจัง ความรู้สึกนึกคิดเปลี่ยนแปลงจากภายใน ส่งผลต่อพฤติกรรม การกระทำ คำพูด และการแสดงออกสู่ภายนอกเช่นกัน ผู้วิจัยมีโอกาสสนทนากับ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. พันพิศสา ฐูปเทียน อดีตอาจารย์ประจำภาควิชาศิลปการละคร คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย หลังการแสดง อาจารย์ให้ความเห็นว่าผู้วิจัยควรผ่อนคลายร่างกายมากกว่านี้ และปล่อยให้สถานการณ์ตรงหน้า กระตุ้นความรู้สึกของตัวละครตั้งแต่เริ่มจนจบการแสดง

บทที่ 4

อภิปรายผลการวิจัย

ผู้วิจัยเลือกบทที่ทำห้ายความเชื่อของนักแสดงจากบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* เพื่อนำเสนอเรื่องราวเหนือจริงให้ผู้ชมเชื่อในพลังแห่งการแสดง ถือเป็นเรื่องยากสำหรับผู้วิจัยในระยะเวลาการซ้อมที่จำกัด บทละครมีความยาว และมีนักแสดงเพียงสองคน ตลอดช่วงระยะเวลาสองชั่วโมงซึ่งไม่มีการพักระหว่างการแสดง ทำให้ผู้วิจัยมีความกดดันต่อตัวเองว่าจะสามารถทำให้ผู้ชมประทับใจได้หรือไม่ ความกังวลถือเป็นสิ่งที่นักแสดงจำเป็นต้องละทิ้งก่อนเริ่มการแสดง ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักแสดงสามารถรับรู้ถึงความกังวลของตนเองได้ แต่เมื่อรับรู้แล้วก่อนขึ้นเวที หรือก่อนเริ่มการแสดงประมาณ 15-30 นาทีเป็นอย่างน้อย นักแสดงควรผ่อนคลายร่างกายและจิตใจให้มากที่สุด เพื่อเตรียมตัวสวมบทบาทตัวละคร จดจ่ออยู่ที่ความต้องการของตัวละครในแต่ละฉาก ไม่ใช่ที่ความต้องการที่อยากจะแสดงให้คนดูเข้าใจหรือสนุกไปกับเรื่องราวอย่างที่นักแสดงคาดหวัง นักแสดงต้องอยู่กับปัจจุบันและปล่อยให้สัญชาตญาณทำงานมากที่สุด อย่างไรก็ตามการศึกษาเรื่อง การพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของนักแสดง: กรณีศึกษา แมรี่ แอนน์ ในบทละคร เรื่อง *ฤกษ์รัก* ของ นิค เพย์น ในครั้งนี้ทำให้ผู้วิจัยได้ฝึกฝน เรียนรู้เครื่องมือทางการแสดงที่หลากหลาย และได้สำรวจว่าเครื่องมือใดส่งผลอย่างไรต่อตัวผู้วิจัยตามตารางดังต่อไปนี้

4.1. ตารางแสดงผลจากการใช้แบบฝึกทักษะการแสดง

เครื่องมือทางการแสดง	ปัญหา	ผลลัพธ์	ข้อควรระวังที่ผู้วิจัยพบ
มนต์สมมุติ	ผู้วิจัยมีความเชื่อที่ต่างจากตัวละคร ส่งผลให้วิธีคิดและเหตุผลต่อการตัดสินใจและการกระทำต่างจากตัวละคร	วิธีการนี้ทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจตัวละคร ละทิ้งความเชื่อของผู้วิจัยขณะแสดง และเชื่ออย่างที่ตัวละครเชื่อได้	อย่างไรก็ตามนักแสดงควรให้เหตุผลประกอบความเชื่อของตัวละครที่หนักแน่นพอเพื่อส่งเสริมการกระทำ และความต้องการของตัวละคร
แบบฝึกหัดคุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว	ลดทอนอริยาบทและการเคลื่อนไหวที่ผู้วิจัยเคยชินเพื่อเพิ่มความเชื่อและจินตนาการเพื่อเข้าถึงตัวละครมากขึ้น	ผู้วิจัยพบว่าตนเองมีความไวต่อการทำงานของร่างกายและการเคลื่อนไหว ดังนั้นเมื่อใช้รูปแบบการเคลื่อนที่แตกต่างกัน เช่น แบบหนืดแบบลอย หรือแบบแผ่รังสี จึงส่งผลต่อเหมือนจินตนาการของผู้วิจัยที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้วิจัยค้นพบการใช้ร่างกายในลักษณะใหม่ได้อย่างหลากหลาย อีสระ และภาวะอีสระนั้นกระตุ้น	ความรู้สึกที่ถูกกระตุ้นจากการเคลื่อนไหวในรูปแบบต่างๆ อาจเกิดขึ้นเพียงชั่วขณะนั้น แล้วจางหายไป อย่างไรก็ตามนักแสดงได้สร้างประสบการณ์ และสัมผัสความรู้สึกนั้น และได้ค้นพบวิธีการที่อนุญาตให้ขยายศักยภาพการใช้ร่างกายที่หลากหลายผ่านประสบการณ์นั้นๆ ผู้วิจัยจึงต้องเลือกใช้คุณสมบัติที่เหมาะสมต่อการกระทำของ

		ความรู้สึกภายในของผู้วิจัย ในฐานะนักแสดงได้เป็น อย่างดี	ตัวละคร และจดจำ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะทำ การทดลอง
แบบฝึกหัดใช้ภาพใน หัวเพิ่มแรงผลักดันให้ ตัวละคร	บางประโยคยังไม่สื่อ ความหมายที่ตัวละคร ต้องการสื่อสารได้อย่าง ชัดเจน	จากที่ผู้วิจัยค้นพบว่าตนเอง ถูกกระตุ้นได้ง่ายเมื่อใช้ ร่างกายเป็นตัวกลาง เชื่อมต่อกับความรู้สึก ภายใน แบบฝึกหัดนี้จึง ทำงานได้เป็นอย่างดี เมื่อ ผู้วิจัยสำรวจท่าทางที่ช่วย เชื่อมโยงกับความหมายที่ตัว ละครต้องการจะสื่อสาร เมื่อทำท่าทางนั้นซ้ำๆ ความรู้สึกบางอย่างขึ้นมา อย่างมีนัยสำคัญภายใน จิตใจของผู้วิจัย ซึ่งเป็น ความรู้สึกที่เกิดขึ้นอย่าง ปฏิเสธไม่ได้ และผู้วิจัยต้อง ยอมรับความรู้สึกนั้นอย่าง จริงใจ และทำท่าทางนั้นต่อ เพื่อสำรวจความคิดที่เกิดขึ้น ขณะทำแบบฝึกหัด และ สามารถนำมาปรับใช้กับคำ และประโยคจากบทเพื่อให้ หมายความได้อย่างลึกซึ้ง	ผู้วิจัยได้รับรู้ว่าแม้วิธีการนี้ จะดูเหมือนเป็นการทำงาน จากภายนอกสู่ผ่านใน แต่ก็ ทำให้ผู้วิจัยตระหนักถึงตัว ละคร <i>แมรี่แอนน์</i> ได้ว่า การ จัดระเบียบร่างกาย การนั่ง การงอตัว การแกว่งมือ และ สิ่งเร้าจากภายนอกสามารถ กระตุ้นความรู้สึกภายใน ของตัวละครได้ อย่างไรก็ตาม ตามผู้วิจัยพบว่าแบบฝึกหัด ใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดัน ให้ตัวละคร เป็นการทำงาน ควบคู่ไปกับการสร้างภาพใน หัวและจินตนาการด้วย ถึง เหมาะกับการใช้เพื่อทำให้ นักแสดงสามารถเข้าใจ ความรู้สึก นึกคิดที่ซับซ้อน ของตัวละครมาอยู่ในท่าทาง อย่างง่าย และเมื่อนักแสดง จินตนาการถึงการทำงานของ ท่าทางเหล่านั้นในหัวจะ สามารถถ่ายทอดความรู้สึก นั้นออกมาสู่ผู้ชมได้ ดังนั้น นักแสดงควรทำงานกับ ท่าทางนั้น ซ้ำๆ เพื่อให้แน่ใจ ในแรงผลักดันที่ส่งผลต่อตัว นักแสดงเอง
แบบฝึกหัดสัมผัส บรรยากาศ	จากบทที่มีการสลับสถานที่ ไปมา ทำให้ผู้วิจัยต้องเพิ่ม จินตนาการเพื่อให้ร่างกาย และจิตใจเป็นส่วนหนึ่งของ พื้นที่ได้อย่างอิสระมากขึ้น	แบบฝึกหัดนี้ทำงานผู้วิจัย สามารถจินตนาการได้ถึง สถานที่ และบรรยากาศใน ฉาก รวมถึงความคาดหวัง ก่อนการเข้าฉากด้วย เช่น เมื่อนักแสดงคาดหวังว่าการ	ผู้วิจัยพบว่าเมื่อนักแสดงได้ ทดลองใช้แบบฝึกหัดนี้จาก การฝึกซ้อมแล้ว ยังสามารถ นำมาใช้ได้จริงในวันแสดงได้ อีกด้วย แม้ว่าในวันซ้อม เสมือนจริง หรือวันแสดง

		<p>มายังงานเลี้ยงจะเป็นบรรยากาศ สนุกสนาน ครึกครื้น ทว่าบรรยากาศตามบทันระบู่เป็นวันที่ฝนตก แบบฝึกหัดนี้ช่วยทำให้ผู้วิจัยสามารถทำงานกับพื้นที่โล่งบนเวทีได้อย่างดีขึ้น เมื่อผู้วิจัยสามารถสัมผัสได้ถึงอุณหภูมิ ความสว่างของแสง ตามที่ได้ทดลองซ้อมจากแบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ</p>	<p>จริงที่มีการจัดแสง และอุณหภูมิที่ต่างจากในฉากที่จินตนาการไว้ ก็ไม่ได้ส่งผลให้ความเชื่อของผู้วิจัยต่อบรรยากาศในฉากของตัวละครลดน้อยลง ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีประสิทธิภาพ และช่วยให้ผู้วิจัยสามารถทำงานการบทที่มีการตัดสลับสถานที่ และกาลเวลาได้</p>
การค้นสด	<p>ความเห็นห่างระหว่างผู้วิจัยและคู่แสดงในฐานะตัวละครที่เป็นคู่รัก</p>	<p>แบบฝึกหัดนี้มีผลตรงโดยในการสร้างประสบการณ์รักเพิ่มเติมให้กับตัวละคร และผู้วิจัยพบว่าประสบการณ์นั้นเป็นวัตถุดิบชั้นดีที่ทำงานอยู่ภายในจิตใจของผู้วิจัย อย่างไรก็ตามไม่ได้คาดหวัง ส่งผลต่อความรู้สึกที่เกิดขึ้นขณะแสดงอย่างจริงจัง</p>	<p>แม้จะเห็นได้ชัดว่าแบบฝึกหัดค้นสดเป็นแบบฝึกหัดที่มีประสิทธิภาพ เนื่องจากอนุญาตให้นักแสดงได้มีประสบการณ์ใกล้เคียงกับตัวละคร ทว่าหากมีเวลาซ้อมที่จำกัด ดังนั้นนักแสดงควรเลือกใช้แบบฝึกหัดนี้เฉพาะในส่วนที่นักแสดงและตัวละครยังไม่มีประสบการณ์ร่วมกันเพื่อเสริมความเข้าใจแก่นักแสดง</p>
การรับรู้เรื่องสีที่ตรงกัน	<p>ผู้วิจัยยังไม่ปล่อยให้ความรู้สึกของตัวเองแสดงออกมาอย่างเต็มที่</p>	<p>แบบฝึกหัดนี้ช่วยกระตุ้นสัญชาตญาณช่วงขณะแรกของนักแสดงช่วยให้ผู้วิจัยกล้าตอบสนองต่อความรู้สึกมากขึ้น และสามารถนำมาปรับใช้กับบทเพื่อมองภาพรวมของแต่ละฉากได้อย่างชัดเจน และทำให้สลับาารมณ์ได้อย่างรวดเร็ว</p>	<p>อย่างไรก็ตามผู้วิจัยพบว่าแบบฝึกหัดนี้เหมาะสำหรับการซ้อมในช่วงแรกเท่านั้น เนื่องจากการจินตนาถึงสีเพียงอย่างเดียวทำให้ขาดละเอียด ดังนั้นหากนักแสดงเข้าใจภาพรวมของฉากแล้ว เมื่อแสดงจริงควรปล่อยให้สัญชาตญาณได้ทำงานมากที่สุดจากสถานการณ์ตรงหน้า</p>

ตารางที่ 5 ตารางแสดงผลจากการใช้แบบฝึกทักษะการแสดง

จากตารางข้างต้นจะเห็นว่าการฝึกใช้แบบฝึกทักษะต่าง ๆ สามารถใช้แก้ปัญหาที่ผู้วิจัยพบระหว่างการฝึกซ้อมได้ในรายละเอียดที่ต่างกัน เช่น ปัญหาความเชื่อที่ต่างกันระหว่างนักแสดงกับตัวละคร ปัญหาเกี่ยวกับการใช้ร่างกาย รวมทั้งปัญหาที่เกี่ยวกับการย้อนสลับเวลาของแต่ละฉาก ที่ผู้วิจัยควรพัฒนาทักษะความเชื่อและจินตนาการ เพื่อให้แสดงได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้น ว่าแต่ละเหตุการณ์กำลังเกิดขึ้นที่ไหน เมื่อไหร่ สถานะความสัมพันธ์กับโรแลนด์เป็นอย่างไร อาการเจ็บป่วยรุนแรงมากน้อยเพียงไร เป็นต้น

4.1.1. ปัญหาที่พบ

จากการทดลองทำแบบฝึกหัดรับรู้เรื่องสี่ที่ตรงกัน ผู้วิจัยและคู่แสดงเห็นพ้องกันว่าทั้งคู่สามารถสื่อสาร และตอบสนองต่อจินตนาการของกันและกันได้ดี หากใช้สี่เป็นสื่อกลาง ผู้วิจัยจึงนำวิธีการนี้มาปรับใช้ในการทำงานกับการเปลี่ยนสลับฉาก เช่น ฉากที่แมรี่แอนน์คิดถึงแม่ และนึกถึงความตาย จะเป็นมวลฝุ่นควันฟุ้ง ๆ สีเทา ฉากที่แมรี่แอนน์เครียดและโกรธตัวเองที่ไม่สามารถพูดคุยกับคนรักได้อย่างปกติ จากภาวะแทรกซ้อนของโรคมะเร็งสมอง จะจินตนาการถึงแดดสีแดงของดวงไฟ ผู้วิจัยพบว่าวิธีการนี้สามารถช่วยให้ผู้วิจัยและนักแสดงเข้าใจสถานการณ์โดยรวม อย่างกว้างๆ ของเรื่องและจดจำการเปลี่ยนผ่านของแต่ละฉากได้อย่างง่ายในช่วงแรกของการซ้อม อย่างไรก็ตามวิธีการนี้ไม่เหมาะสมที่จะมาใช้ในช่วงการแสดงจริงเนื่องจาก เสมือนเป็นการกระโจนไปเล่นกับก้อนของอารมณ์เท่านั้น ส่งผลให้การแสดงขาดมิติ ดูแบน และไร้ความรู้สึก

4.1.2. วิธีแก้ไข

หลังจากการตระหนักรู้ถึงปัญหาผ่านการตรวจสอบวีดิทัศน์บันทึกการซ้อม และได้รับคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา พบว่า เมื่อผู้วิจัยเข้าใจสถานการณ์ของแต่ละฉากโดยรวมแล้ว ว่าเกิดอะไรขึ้นในเหตุการณ์นี้ ใครต้องการอะไรจากสถานการณ์ตรงหน้า เมื่อนั้นผู้วิจัยควรละทิ้งเรื่องจินตนาการถึงสี่ต่าง ๆ และมุ่งความสนใจที่การรับรู้ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริงขณะแสดงจากการฟังคู่สนทนา สบตาและสื่อสารความรู้สึกของตัวละครที่กำลังเกิดขึ้น ขณะนั้นทำให้ผู้วิจัยสามารถแสดงออกได้อย่างสมจริงมากขึ้น นอกจากนี้ คุณศิรินุช เพ็ชรอุไรให้คำแนะนำแก่ผู้วิจัยเพิ่มเติมว่า ผู้วิจัยอาจทดลองทำแบบฝึกหัดการกลายเป็นสัตว์ แทนแบบฝึกหัดการรับรู้เรื่องสี่ที่ตรงกัน เพื่อให้ตัวละครมีชีวิตชีวา และกระตุ้นความรู้สึกภายในเพิ่มขึ้น เนื่องจากสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิต จึงแตกต่างจากสี่ที่ไม่สามารถเติมเต็มในส่วนนี้ได้ อย่างไรก็ตามผู้วิจัยยังไม่ได้ทดลองใช้แบบฝึกหัดการกลายเป็นสัตว์กับงานวิจัยในครั้งนี้ เนื่องจากถูกเวลาด้วยระยะเวลาและการฝึกซ้อมที่จำกัด

4.2. ความเชื่อและจินตนาการ

ความเชื่อและจินตนาการถือเป็นพื้นฐานที่ทำให้บทบาทสมมุติเป็นจริงในฐานะนักแสดง จากแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยได้เลือกมาฝึกฝนในงานวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยพบว่าแต่ละแบบฝึกหัดสามารถช่วยเพิ่มทักษะด้านความเชื่อให้ผู้วิจัยได้ กล่าวคือผู้วิจัยสามารถเข้าใจตัวละคร แมรี่แอนน์ ได้ผ่านการใช้แบบฝึกหัดมนต์สมมุติ มีประสบการณ์ร่วมกับ

ตัวละครผ่านแบบฝึกหัดการต้นสด ทำให้ผู้วิจัยสามารถเชื่อได้อย่างที่ตัวละครเชื่อ นอกจากนี้เทคนิคการแสดงของเซคพายยังช่วยเติมเต็มจินตนาการ ทำให้ผู้วิจัยมีวัตถุดิบทางความรู้สึกที่สามารถนำมาใช้ลดความแตกต่างระหว่างผู้วิจัยในฐานะนักแสดงกับตัวละคร แบบฝึกทักษะเหล่านี้จึงช่วยเพิ่มทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการได้ทำให้ผู้วิจัยสามารถเข้าถึงความเชื่อบนเงื่อนไขของตัวละคร และเงื่อนไขของบทละครที่น่าเสนอเรื่องราวของพหุจักรวาล ที่มีความเป็นไปได้มากมายในแต่ละฉาก และไม่ได้เรียงลำดับเวลา อย่างไรก็ตามยังมีเงื่อนไขบางประการที่ผู้วิจัยสามารถพัฒนาต่อยอดเพื่อให้เข้าถึงตัวละครมากขึ้น และยังมีแบบฝึกหัดที่สามารถช่วยเพิ่มทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการแก่นักแสดงอีกมากมาย เนื่องจากความเชื่อและจินตนาการสามารถถูกกระตุ้นได้จากหลากหลายรูปแบบ หลากหลายช่องทาง เช่น จากประสาทสัมผัสทั้ง 5 ผ่านการยิน ได้กลิ่น การสัมผัส การลิ้มรส การสังเกต การเคลื่อนไหวร่างกาย ประสบการณ์ รวมทั้งองค์ความรู้ต่าง ๆ ที่ย่อมส่งผลต่อความเชื่อและจินตนาการอย่างแน่นอน ดังนั้น เพื่อเป็นการพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการนักแสดงหมั่นฝึกฝนอยู่เสมอ และสิ่งสำคัญที่ผู้วิจัยได้เรียนรู้จากการทำวิจัยครั้งนี้ คือ การที่นักแสดงจะสามารถถ่ายทอดความเชื่อและจินตนาการสู่ผู้ชมได้มาจากการที่นักแสดงเลือกใช้เครื่องมือฝึกฝนทักษะการแสดงได้อย่างตรงจุดประสงค์ และมีความเหมาะสมกับบทบาทที่ตนได้รับ รวมทั้งการมีทัศนคติที่ถูกต้องกับตัวละคร และคู่แสดง และเมื่อนักแสดงอยู่ในภาวะผ่อนคลายทั้งร่างกายและจิตใจ

4.3. ผลการตอบแบบสอบถามของผู้ชม

ผลจากการตอบแบบสอบถามจากผู้ชมจำนวน 65 ท่าน จำนวน 10 ข้อ

รายการ	Minimum	Maximum	Mean
1. ความเชื่อเรื่องสรรพสิ่งกับเวลาในมิติคู่ขนาน	0.00	5.00	3.88
2. ความหลงใหลและความเชี่ยวชาญด้านฟิสิกส์	0.00	5.00	3.68
3. อาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย	0.00	5.00	3.15
4. ความสัมพันธ์กับโรแลนด์ในแต่ละช่วง	1.00	5.00	3.97
5. อาการความเจ็บป่วย	0.00	5.00	3.89
6. เป้าหมายในชีวิต	0.00	5.00	3.35
7. ปัญหา ความเดือดร้อนของตัวละคร	0.00	5.00	3.98

8. การต่อสู้เพื่อแก้ไขปัญหา	0.00	5.00	3.58
9. การเดินทางทางความคิดความรู้สึกและกระทำของตัวละคร ตั้งแต่เริ่มเรื่องจนถึงจุดสุดท้าย ตามลำดับเหตุการณ์และเวลาในชีวิต	0.00	5.00	3.68
10. โดยภาพรวมท่านคิดว่านักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทตัวละคร แมรี่แอนน์ ได้หรือไม่อย่างไร	1.00	5.00	3.88

ตารางที่ 6 ผลจากการตอบแบบสอบถามของผู้ชม

เกณฑ์การให้คะแนนไว้ 5 ระดับ ดังนี้

5 คะแนน หมายถึงระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจดีมาก

4 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจดี

3 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจปานกลาง

2 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจน้อย

1 คะแนน หมายถึง ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจน้อยที่สุด

2. เกณฑ์การแบ่งช่วงคะแนนค่าเฉลี่ย

เกณฑ์การแบ่งช่วงคะแนนค่าเฉลี่ยได้กำหนดเกณฑ์ประเมินไว้ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 4.51 – 5.00 หมายถึงระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจในระดับดีมาก

ค่าเฉลี่ย 3.51 – 4.50 หมายถึง ระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจในระดับดี

ค่าเฉลี่ย 2.51 – 3.50 หมายถึงระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจในระดับปานกลาง

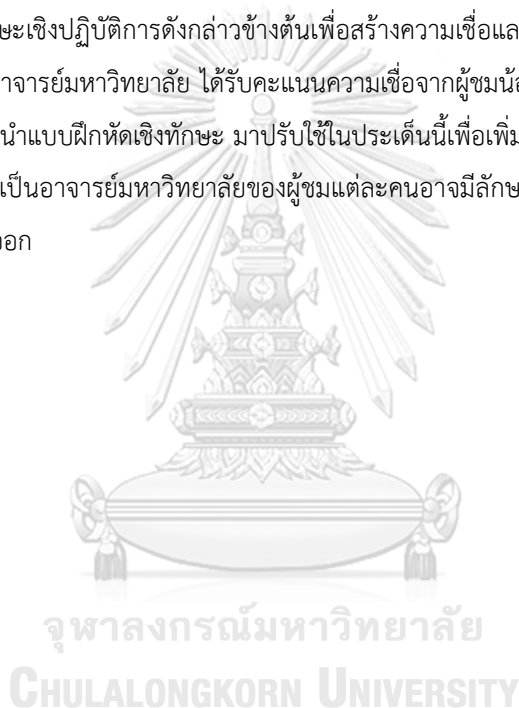
ค่าเฉลี่ย 1.51 – 2.50 หมายถึงระดับความพึงพอใจระดับ/ความรู้ความเข้าใจในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.50 หมายถึงระดับความพึงพอใจ/ความรู้ความเข้าใจในระดับน้อยที่สุด

(ศรีสะอาด, 2560)

การฝึกทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการช่วยให้ผู้วิจัยในฐานะนักแสดงเข้าถึงบทบาทของตัวละคร แมรี่แอนน์ ในเรื่อง *อุกซรัก* ได้มากขึ้น จากการประเมินการฝึกซ้อม ประกอบกับคะแนนเฉลี่ยจากแบบสอบถาม 3.98 (คะแนนเต็ม 5) ซึ่งเป็นเกณฑ์ในระดับดี พบว่าวิธีการสร้างความเชื่อและจินตนาการที่เกิดผลมากที่สุด คือ

กลวิธีแบบมนต์สมมุติ ของคอนสแตนติน สตาเนียสลาฟสกี กล่าวคือเมื่อใช้วิธีนี้ควบคู่กับการเดินสวด จะสามารถช่วยเพิ่มความเชื่อ และประสบการณ์ของนักแสดงให้ใกล้เคียงกับตัวละครยิ่งขึ้น นอกจากนี้แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ สามารถช่วยให้นักแสดงเติมเต็มจินตนาการถึงพื้นที่ในแต่ละฉากที่อาจมีการสลับไปมา สำหรับแบบฝึกหัดคุณสมบัติทางการเคลื่อนไหวของไมเคิล เชคอฟ เน้นการทำงานของร่างกายคู่กับจินตนาการ ส่งผลสู่กระบวนการที่เกี่ยวข้องกับจิตวิทยาภายในใจ เมื่อเลือกใช้คุณสมบัติทางการเคลื่อนไหวที่เหมาะสมกับพฤติกรรมของตัวละคร สามารถช่วยกระตุ้นความรู้สึกภายในได้ และแบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร ช่วยให้ผู้วิจัยสามารถเข้าใจทั้งลักษณะนิสัยนอกและภายในของตัวละครได้เป็นอย่างดี สามารถสวมบทบาทแสดงเป็นตัวละคร แมรีแอนน์ ได้อย่างรวดเร็ว เมื่อกำหนดท่าทางที่เรียบง่ายและชัดเจน ผลจากแบบสอบถามพบว่า ผู้ชมมีความเชื่อในระดับดีต่อการแสดงของผู้วิจัยที่สื่อถึงปัญหาความเดือดร้อนของตัวละคร และความสัมพันธ์กับโรแลนด์ในแต่ละช่วง ตามลำดับ ซึ่งเป็นผลมาจากการใช้แบบฝึกหัดเชิงปฏิบัติการดังกล่าวข้างต้นเพื่อสร้างความเชื่อและจินตนาการ อย่างไรก็ตามประเด็นการแสดงในฐานะอาชีพอาจารย์มหาวิทยาลัย ได้รับคะแนนความเชื่อจากผู้ขมน้อยที่สุด (ระดับปานกลาง) ในส่วนนี้ผู้วิจัยมีทัศนะว่า สามารถนำแบบฝึกหัดเชิงทักษะ มาปรับใช้ในประเด็นนี้เพื่อเพิ่มความเชื่อและจินตนาการให้มากขึ้นได้ หากแต่การรับรู้ความเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัยของผู้ชมแต่ละคนอาจมีลักษณะแตกต่างกัน และอาจไม่ตรงตามลักษณะที่ตัวละครแสดงออก

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยมีความมุ่งหวังที่จะศึกษาและทำความเข้าใจความเป็นมนุษย์ รวมถึงประสบการณ์ที่ใช้ชีวิตผ่านศาสตร์ทางการแสดงของตนเอง โดยระหว่างที่ศึกษาปริญญาโทหลักสูตรศิลปการละครผู้วิจัยได้มีโอกาสศึกษาบทละครประเภทต่าง ๆ ทัศนคติที่ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจในการเป็นนักแสดงที่ดี อย่างไรก็ตามผู้วิจัยเห็นว่า การจะเป็นนักแสดงที่ดี และมีความเชี่ยวชาญนั้น เริ่มมาจากการสำรวจตนเองมากขึ้นผ่านการฝึกซ้อม รวมทั้งเก็บเกี่ยวคำแนะนำจากอาจารย์ที่ปรึกษา ผู้กำกับ นักแสดงร่วม และคนอื่น เพื่อจะตระหนักถึงจุดที่ควรพัฒนาให้ดียิ่งขึ้นต่อไป สำหรับตัวผู้วิจัยตระหนักว่า สิ่งที่เป็นพื้นฐานด้านการแสดงที่ผู้วิจัยสนใจ และควรฝึกฝนเพิ่มเติม คือ ความเชื่อ และจินตนาการ เนื่องจากมนุษย์มีความพิเศษ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวของแต่ละคนที่ไม่เหมือนกัน อันเนื่องมาจากมนุษย์มีเจตจำนงเสรีทางความเชื่อ ดังนั้น หากเรามีความเชื่อแตกต่างกัน วิธีการมองโลก กรอบแนวคิด วิธีการพูด ทางเลือก และการตัดสินใจของเราจะแตกต่างกันไป ดังนั้นหากนักแสดงสามารถเพิ่มทักษะด้านความเชื่อ และจินตนาการก็จะสามารถเข้าถึงบทบาทเป็นใดก็ได้แม้จะมีความแตกต่างจากตนเอง ผู้วิจัยเลือกบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* ซึ่งเป็นบทละครที่ตั้งคำถามถึงคุณค่าของชีวิต และจุดประสงค์ของการมีอยู่ของมนุษย์บนโลกใบนี้ ประกอบกับความท้าทายของบทแม่รีแอนน์ที่มีความเชื่อบางประการขัดกับความเชื่อของผู้วิจัย ผู้วิจัยจึงเลือกบทละครเรื่องนี้เพื่อพัฒนาทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการ รวมทั้งศึกษาตัวละคร *แมรีแอนน์* ซึ่งเปรียบเสมือนทำความเข้าใจมนุษย์อีกคนหนึ่งอย่างลึกซึ้ง โดยใช้แบบฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการหลัก ได้แก่ มนต์สมมุติ เทคนิคการแสดงของเซคอฟ แบบฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเสริม ได้แก่ ดันสด และแบบฝึกหัดเรื่องสี่ที่ตรงกัน ซึ่งผู้วิจัยตั้งสมมติฐานว่าแบบฝึกทักษะเชิงปฏิบัติการเหล่านี้สามารถช่วยเพิ่มทักษะด้านความเชื่อและจินตนาการของผู้วิจัยได้ เป็น เนื่องจากเป็นแบบฝึกหัดที่ได้รับการรับรองจากงานวิจัยด้านการแสดงจำนวนมาก ว่าสามารถช่วยให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทได้ หลังจากนั้นนำแบบฝึกทักษะดังกล่าวมาใช้กับผู้วิจัยในบทละครเรื่อง *ฤกษ์รัก* ผู้วิจัยได้ข้อสรุปดังนี้

5.1. สรุปผลการวิจัย

การฝึกและการใช้มนต์สมมุติของคอนสแตนติน สตานิสลาฟสกี และเทคนิคการแสดงของไมเคิล เซคอฟ ได้แก่ แบบฝึกหัดคุณสมบัติทางการเคลื่อนไหว แบบฝึกหัดใช้ภาพในหัวเพิ่มแรงผลักดันให้ตัวละคร แบบฝึกหัดสัมผัสบรรยากาศ และเทคนิคการแสดงอื่น คือ การดันสด สามารถช่วยพัฒนาทักษะการใช้ความเชื่อและจินตนาการสำหรับนักแสดงได้ทำให้นักแสดงเข้าถึงบทบาทอย่างสมจริง อย่างไรก็ตามแบบฝึกหัดเรื่องการรับรู้สี่ที่ตรงกันสามารถช่วยให้ผู้วิจัยเข้าใจภาพรวมของแต่ละฉากมากขึ้น และเหมาะที่จะใช้ในครั้งแรกของการฝึกซ้อมเท่านั้น ไม่ควรนำมาใช้ขณะแสดงจริงเนื่องจากจะทำให้ตัวละครดูไร้ชีวิตชีวา โดยทักษะการแสดงทางด้านความเชื่อ และจินตนาการเป็นเรื่องที่นักแสดงต้องหมั่นฝึกฝนพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อเข้าใจถึงวิธีการเลือกใช้เครื่องมือพัฒนาการแสดงที่

เหมาะสมกับตนเอง สามารถนำมาปรับใช้อย่างเหมาะสมกับแต่ละบทบาทได้ เนื่องจากความเชื่อและจินตนาการช่วยให้นักแสดงสามารถเข้าถึงบทบาทการแสดงอย่างละเอียดลึกซึ้ง และถ่ายทอดบทบาทของตัวละครแสดงออกมาอย่างมีมิติ ทว่าผู้วิจัยพบว่านักแสดงควรผ่อนคลายและละทิ้งความคาดหวังในผลลัพธ์ของการแสดง เพราะไม่ว่าจะเตรียมตัวหรือฝึกฝนมาอย่างเต็มที่ หากนักแสดงเกิดความเครียดและมีสมาธิผิดไปจากที่ควร ความเชื่อ จินตนาการและความรู้สึกต่าง ๆ ในฐานะตัวละครก็จะเลือนหายไป

สิ่งที่ผู้วิจัยได้เรียนรู้ระหว่างกระบวนการศึกษาในฐานะนักแสดงคือ ผู้วิจัยเข้าใจ และยอมรับความเชื่อที่แตกต่างระหว่างผู้วิจัยและตัวละครได้ ภายใต้ข้อควรระวังว่าผู้วิจัยไม่สามารถตัดสินใจเลือกและการกระทำของตัวละครได้ว่าเหมาะสมหรือไม่ เนื่องจากการตัดสินใจตัวละครจะทำให้เกิดความสงสัยว่า ถูก หรือ ผิด ซึ่งจะทำให้ความเชื่อลดลง ผู้วิจัยจึงมีแนวคิดที่ว่านักแสดงควรมอบหน้าที่นี้ไว้ให้แก่ผู้ชมเป็นผู้ตัดสินใจ ส่วนนักแสดงเป็นเพียงผู้ยอมรับเงื่อนไข และเต็มใจถ่ายทอดบทบาทอย่างสุดกำลัง และสุดจิตสุดใจ โดยละทิ้งความเชื่อหรือตัวตนของนักแสดงขณะแสดงเพียงชั่วคราว อย่างไรก็ตามไม่ได้หมายความว่า ผู้ที่เชื่อเหมือนกันจะมีลักษณะ หรือตัวตนที่เหมือนกันทุกประการ เนื่องจากแต่ละบุคคลย่อมมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวที่แตกต่างกันแม้จะมีความเชื่อแบบเดียวกันก็ตาม ทว่าหากนักแสดงและตัวละครเชื่อเหมือนกัน นักแสดงและตัวละครก็จะมีการตัดสินใจภายใต้กรอบความคิดเดียวกัน เมื่อต้องเผชิญหน้ากับทางเลือกในชีวิต กล่าวคือ เมื่อตัวละครเชื่อแบบนี้เลยตัดสินใจแบบนี้ จึงมีความต้องการเช่นนี้ในการดำเนินชีวิต เป็นต้น แต่เอกลักษณ์เฉพาะตัวของนักแสดงย่อมแตกต่างกันอย่างแน่นอน เนื่องจาก ความแตกต่างทางกายภาพ อุณหภูมิร่างกาย ความถี่เสียง ความสามารถ หรือข้อจำกัดในการใช้เครื่องมือของนักแสดง อันได้แก่ร่างกาย เสียง และจิตใจที่แตกต่างกัน สิ่งเหล่านี้ทำให้แต่ละบุคคลมีเอกลักษณ์ และเสน่ห์เฉพาะตัวที่ไม่เหมือนกัน ซึ่งผู้วิจัยมองว่าในฐานะนักแสดงสามารถเรียนรู้ที่จะพัฒนาเพื่อขยายศักยภาพของตนให้เพิ่มขึ้น จากการหมั่นฝึกฝนผ่านวิธีการที่ถูกต้องอย่างเหมาะสมและสม่ำเสมอ เพื่อพัฒนาความแข็งแรงของร่างกาย เสียง และจิตใจเพื่อทำให้การแสดงน่าสนใจมากยิ่งขึ้น

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY

5.2. ข้อเสนอแนะ

มนุษย์มีเสรีภาพในการเลือกเชื่อหรือไม่เชื่อสิ่งใดตามแต่เจตจำนงเสรีของตน จึงทำให้เกิดความหลากหลาย อย่างไรก็ตามภายใต้ความเป็นไปได้นับไม่ถ้วนของทางเลือกที่ต้องเผชิญ ถูกจำกัดด้วยกฎเกณฑ์บางอย่าง หรือมิติของเวลาที่อยู่เหนือการควบคุม จึงทำให้มนุษย์ไม่สามารถกำหนดผลลัพธ์ของการกระทำทุกอย่างตามความปรารถนา สิ่งหนึ่งที่สามารถทำได้คือ ใช้สิทธิแห่งเจตจำนงเสรีตัดสินใจเลือกความเชื่ออย่างรอบคอบ เนื่องจากความเชื่อส่งผลต่อความคิด การพูด การกระทำ และทุกการกระทำแม้เพียงเล็กน้อยย่อมส่งผลกระทบต่อในวงกว้าง ทั้งต่อชีวิตของตนเอง คนรัก ครอบครัว สังคม และสิ่งแวดล้อมอย่างไม่สามารถจินตนาการได้ ผู้วิจัยมองว่า การยอมรับทุกสิ่งที่เกิดขึ้นด้วยความรัก และชื่นชมยินดีแม้เป็นสิ่งที่เราไม่ปรารถนาที่จะประสบ เพราะอยู่เหนือการควบคุมของจิตใจ และร่างกาย ถือเป็นความเชื่อที่ทรงพลัง ที่ส่งผลต่อการใช้ชีวิต และใช้เวลาทุกวินาทีอย่างมีความหวัง คุ่มค่าและเป็นแรงสนับสนุนที่ให้เกิดผลประโยชน์สืบไปนิรันดร์

ผู้วิจัยคาดว่า ผู้อ่านจะได้รับประโยชน์จากงานวิจัยฉบับนี้ไม่มากนักน้อย เป็นแนวทางในการแก้ไข พัฒนา ทักษะด้านความเชื่อ และจินตนาการของนักแสดง รวมถึงผู้ที่สนใจในศาสตร์การแสดง อีกทั้งเป็นแนวทางในการศึกษาตัวละคร บทละครเหนือจริงเรื่องอื่นต่อไป จากการสังเกตผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะว่า หากนักแสดงที่มีปัญหาในลักษณะเดียวกันกับผู้วิจัย คือ มีความกังวลขณะแสดงจึงทำให้สมาธิผิดจากที่ควรจะเป็น ควรฝึกแบบฝึกหัดพูดซ้ำ ทำซ้ำ (Repetition) ของแซนฟอร์ด ไมส์เนอร์ (Sanford Meisner) เพิ่มเติม เนื่องจากแบบฝึกหัดพูดซ้ำ ทำซ้ำ เน้นเรื่องการโต้ตอบกับคู่แสดงอย่างฉับพลัน แบบฝึกหัดนี้จึงช่วยเพิ่มทักษะการฟังของนักแสดง การสังเกต ช่วยกระตุ้นสัญชาตญาณจึงลดทอนความคิด ความกังวลของนักแสดง ทำให้นักแสดงอยู่กับปัจจุบันและสถานการณ์ตรงหน้าได้มากขึ้น (Meisner, 2532) ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่ามีความจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับบทละครเรื่องนี้ที่มีนักแสดงเพียง 2 คน ดังนั้นการฟังและอยู่กับคู่แสดงจึงเป็นสิ่งสำคัญที่นักแสดงทั้งสองจะสามารถตอบสนองต่อกัน ทำให้บทสนทนาที่ดูเหมือนซับซ้อนสั้นไหลและน่าติดตามได้

..C.O.N.S.T.E.L.L.A.T.I.O.N.S..**NICK PAYNE**

THAI TRANSLATION

CHARLEE NUTTAPOL

เส้นบรรทัดใช้บอกการเปลี่ยนแปลงของจักรวาล

แมรีแอนน์   คุณรู้ไหมว่าทำไมเราถึงเลียบลยข้อศอกของตัวเองไม่ได้? เพราะว่ามันกุมความลับของความเป็น
 นิรันดรอยู่ไงล่ะ ถ้าคุณเลี่ยมมันได้นะ คุณอาจจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปก็ได้ แต่ถ้าทุกคนทำได้
 ถ้าทุกคนเลียบลยข้อศอกของตัวเองได้จริงๆ โลกคงจะแตกแน่ๆ เพราะเราจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป
 ตลอดไป และตลอดไป ไม่ได้หรอกเนอะ

โรแลนด์   คือ ผมมีแฟนแล้วครับ เอ่อ.. ครับ

แมรีแอนน์   คุณรู้ไหมว่าทำไมเราถึงเลียบลยข้อศอกของตัวเองไม่ได้? เพราะว่ามันกุมความลับของความเป็น
 นิรันดรอยู่ไงล่ะ ถ้าคุณเลี่ยมมันได้นะ คุณอาจจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปก็ได้ แต่ถ้าทุกคนทำได้
 ถ้าทุกคนเลียบลยข้อศอกของตัวเองได้จริงๆ โลกคงจะแตกแน่ๆ เพราะเราจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป
 ตลอดไป และตลอดไป ไม่ได้หรอกเนอะ

โรแลนด์   คือ ผมเพิ่งเลิกกับแฟนคนที่ผมจริงจังมากมาครับ เอ่อ...ครับ

แมรีแอนน์   จินแค่อยากจะชวนคุยเองค่ะ

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   แค่ว่ามาทักทายเท่านั้นเอง

โรแลนด์   ได้สิครับ แต่ผมไม่

แมรีแอนน์   คุณรู้ไหมว่าทำไมเราถึงเลียบลายข้อศอกของตัวเองไม่ได้? เพราะว่ามันกุมความลับของความเป็น
 นิรันดรอยู่ไงล่ะ ถ้าคุณเลียบมันได้นะ คุณอาจจะมีชีวิตอยู่ตลอดไปก็ได้ แต่ถ้าทุกคนทำได้
 ถ้าทุกคนเลียบลายข้อศอกของตัวเองได้จริงๆ โลกคงจะแตกแน่ๆ เพราะเราจะมีชีวิตอยู่ตลอดไป
 ตลอดไป และตลอดไป ไม่ได้หรอกเนอะ

โรแลนด์   อ้อครับ

แมรีแอนน์   ลองดูสิ

โรแลนด์   ลองอะไรครับ?

แมรีแอนน์   เลียบข้อศอกไงคะ ลองดู

โรแลนด์   ไม่เป็นไรครับ

แมรีแอนน์ลองเลียบลายข้อศอกตัวเองดู ทำให้เห็นว่ามันยากแค่ไหน

แมรีแอนน์   ฉันชื่อแมรีแอนน์ค่ะ

โรแลนด์   โรแลนด์ครับ

แมรีแอนน์   ดีจังฝนหยุดตกซะที

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   ไม่มีอะไรแย่ไปกว่าบาร์บีคิวแล้วแหละเนอะ

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   ได้กรอกแะๆก็ด้วย ตีมีอะไรน้อยไหมคะ?

โรแลนด์   ไม่เป็นไรครับ ที่จริงกรรยาของหมกำลังไปเอาเบียร์มาให้

แมรีแอนน์   ลองดูสิ

โรแลนด์   ลองอะไร?

แมรีแอนน์   เลียบข้อศอกไง ลองดู

แมรีแอนน์ลองเลียบลายข้อศอกตัวเองดู ทำให้เห็นว่ามันยากแค่ไหน

โรแลนด์ ลังเล แต่ก็ลองเลียบข้อศอกตัวเองดู

โรแลนด์ เข้าใจแล้วครับ ผมโรแลนด์
 แมรี่แอนน์ แมรี่แอนน์ค่ะ
 โรแลนด์ แยมเลยนะครับที่ฝนตก
 แมรี่แอนน์ ไม่มีอะไรแยมไปกว่าบาร์บีคิวและๆแล้วแหละเนอะ
 โรแลนด์ แล้วนี่ คุณเป็นเพื่อนของเจนหรือว่า -
 แมรี่แอนน์ เปล่า อ้อ เจน เราเคยเรียนด้วยกันนะค่ะ
 โรแลนด์ อ้อครับ
 แมรี่แอนน์ แล้วคุณล่ะ?
 โรแลนด์ ภรรยาของผมเคยทำงานกับเจน

แมรี่แอนน์ เลี้ยวซ้ายออกฝั่งคะ ลงงดู
แมรี่แอนน์ลองเลี้ยวปลายข้อศอกตัวเองดู ทำให้เห็นว่ามันยากแค่ไหน
โรแลนด์ ลังเล แต่ก็ลองเลี้ยวข้อศอกตัวเองดู
 โรแลนด์ ผมเข้าใจแล้วครับ ผมโรแลนด์นะ
 แมรี่แอนน์ แมรี่แอนน์ค่ะ
 โรแลนด์ แยมเลยนะครับที่ฝนตก
 แมรี่แอนน์ ไม่มีอะไรแยมไปกว่าบาร์บีคิวและๆแล้วแหละเนอะ
 โรแลนด์ แล้วนี่ คุณเป็นเพื่อนของเจนหรือว่า...?
 แมรี่แอนน์ เจนไหนคะ?
 โรแลนด์ เจนคนที่ - จัดบาร์บีคิวนี้ไงครับ
 แมรี่แอนน์ อ้อ ค่ะ โห้ย เปล่าหรอก ฉันแค่เดินผ่านมาแล้วเห็นว่ามึนเท่ากับใส่กรอกแจกฟรีเต็มไปหมด
 ฉันล้อเล่นนะค่ะ
 โรแลนด์ ครับ
 แมรี่แอนน์ เจนกับฉันเคยเรียนด้วยกัน แล้วคุณล่ะคะ?

โรแลนด์   ผมเตะบอลกับทอม นะครับ

แมรีแอนน์   ทอมไหนคะ?

โรแลนด์   น้องเขยของเจน ที่ใส่เสื้อยืดสีฟ้าๆเขียวๆ

แมรีแอนน์   ค่ะ

โรแลนด์   อยากดื่มอะไรไหม?

แมรีแอนน์   ไม่เป็นไร ขอขอบคุณค่ะ

โรแลนด์   แล้วนี่ คุณทำอะไรครับ? คุณทำงานอะไร?

แมรีแอนน์   ฉันทำงานที่มหาวิทยาลัย Sussex นะคะ

โรแลนด์   อ้อ เยี่ยมเลย

แมรีแอนน์   คุณล่ะคะ?

โรแลนด์   ผมเป็นคนเลี้ยงผึ้งครับ

แมรีแอนน์   จริงหรือ?

โรแลนด์   จริงครับ

แมรีแอนน์   คุณเป็นคนเลี้ยงผึ้งจริงหรือคะ

โรแลนด์   ผมเป็นคนเลี้ยงผึ้งจริงครับ

แมรีแอนน์   ฉันโคตรชอบกินน้ำผึ้งเลยอะ

โรแลนด์   จริงหรือครับ?

แมรีแอนน์   กินที่เป็นช้อน เป็นโหลเลยคะ สวรรค์

โรแลนด์   แล้วปกติคุณชอบกินน้ำผึ้งแบบไหนหรือครับ?

แมรีแอนน์   พุดแล้วก็อาจจั้ง

โรแลนด์   ยังไงหรือครับ?

แมรีแอนน์   ฉันอายุที่จะบอกคุณนะ

โรแลนด์   ทำไมละครับ?

แมรีแอนน์กระซิบคำพูดต่อไปนี้ข้างหูของโรแลนด์:

“ฉันชอบของเทสโก้ค่ะ ที่ติบทุกปรกหน้อย เหมือนของคนคุณนะคะ”

โรแลนด์   ไม่เห็นเป็นไรครับ

แมรีแอนน์   จริงหรือ?

โรแลนด์   จริงครับ

แมรีแอนน์   ฉันไม่ทำให้คนเลี้ยงผึ้งผู้ขยันและมีจรรยาบรรณตกงานหรือคะ?

โรแลนด์   ก็คิดว่าไม่นะครับ

แมรีแอนน์   ไม่คิดว่าฉันเป็นพวกไรรสนิยมในการกินน้ำผึ้งหรือ?

โรแลนด์   ของซูเปอร์มาร์เก็ตบางอย่างมันก็ดีนะ

แมรีแอนน์   จริงหรือ?

โรแลนด์   ใช่ บางอย่างมันก็ ดีนะ

แมรีแอนน์   แล้ว - คืออย่าเข้าใจผิดฉันนะคะ ถ้าฉันจะถามว่า -

โรแลนด์   ว่ามาเถอะครับ

แมรีแอนน์   คุณ หาเงินได้หรือคะ?

โรแลนด์   ได้สิครับ

แมรีแอนน์   จากการเลี้ยงผึ้งเนี่ยนะ

โรแลนด์   จากการเลี้ยงผึ้งนี้แหละครับ

แมรีแอนน์   มันทำได้ไง คือ มันทำยังไง -

โรแลนด์   คือจ้ะ ผม เคยทำงานอยู่กับเพื่อนคนหนึ่ง ที่เมือง Wiltshire

แมรีแอนน์   ดีจัง

โรแลนด์   แต่ทำไปได้สักพัก ผมก็ตัดสินใจออกมาทำธุรกิจของตัวเอง แต่แฟน แฟนของผม - แฟนเก่าของผม

แมรีแอนน์   เสียใจด้วยนะคะ

โรแลนด์   ทำไมครับ?

แมรีแอนน์   เปล่า - คือฉัน - คือฉันแค่พยายามจะ -

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   เสียใจด้วยที่แฟนของคุณเขา -

ทำท่าทาง กวาดนิ้วมือปาดลำคอเหมือนกับ "ถูกฆ่าตาย"

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   ฉันแค่พยายามจะ -

โรแลนด์   ไม่เป็นไร

แมรีแอนน์   เมื่อไหร่ที่คุณพูดถึงไหนนะคะ -

โรแลนด์   ครับ ไม่ อ้อใช่ เธอ แฟนเก่าของผม เธออยากจะย้ายไปอยู่ที่ลอนดอน เราก็เลยไปเช่าห้องเล็กๆอยู่แถว Tower Hamlets

แมรีแอนน์   ถึงว่าคุณก็เลยเลิกกับเธอ แม่งเฮี้ย ฉันก็คงจะเลิกกับเธอเหมือนกันแหละค่ะถ้าเธอบังคับให้ฉันย้ายจาก Wiltshire มาอยู่ Tower Hamlets

โรแลนด์   ที่จริง ผมยังอยู่ที่นั่นนะครับ

แมรีแอนน์   แกงกะหรี่แถวนั้นอร่อยนะอะคะ

โรแลนด์   มันไม่มีที่ให้อยู่ สำหรับฝั่ง

แมรีแอนน์   อ้อค่ะ

โรแลนด์   เราไม่มีพื้นที่ส่วน

แมรีแอนน์   แยจ้จ

โรแลนด์   วันหนึ่งผมขึ้นไปบนชั้นดาดฟ้าดูแล้วพบว่ามันใช้ได้เลย ผมก็เลยทำความสะอาดนิดหน่อยจนได้รวงผึ้งรวงแรกมา

แมรีแอนน์   สุดยอดเลย

โรแลนด์   จากหนึ่งรวงกลายเป็นสองจากสองกลายเป็นสี่แล้ว เราก็ไม่อยู่ ลอว่ากับผม เราไปเที่ยวสเปนกันแล้วพอเรากลับมา เราก็พบว่าफलของเราถูกคั้น

แมรีแอนน์   ถูกคั้นหรือคะ?

โรแลนด์   ผมเคยต้องเก็บน้ำผึ้งไว้ในถุงขยะ คุณนี่ก็ออกไขใหม่ ถุงพลาสติกสีดำที่เอาไว้ใส่ขยะ -

แมรีแอนน์   ค่ะ

โรแลนด์   ตอนนั้น ผมยังไม่มียีนเท่าไรเลย ใช้ถุงขยะถูกๆ ไปก่อน แล้วพอเราไม่อยู่ เพื่อนบ้านคนหนึ่งที่โทรแจ้ง ตำรวจ คงคิดว่าผมแอบทำหาล้างเดือนหรืออะไรสักอย่าง พวกตำรวจก็คงเชื่อมั้ง เลยพึ่งประตูดงบุกเข้ามา รื้อข้าวของทุกอย่างพังเป็นหน้ากลองแล้วยังจับถุงดำที่มีน้ำผึ้งติดๆ กับรวงผึ้งทั้งหมดไปด้วย

แมรีแอนน์   นี่มันเรื่องจริงหรือคะ?

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   คุณเก็บน้ำผึ้งไว้ในถุงขยะหรือ?

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันว่าฉันกลับไปทำงานไม่ได้แล้ว

โรแลนด์   พวกเขาบอกคุณหรือ?

แมรีแอนน์   เปล่า

โรแลนด์   งั้นคุณบอกเขาแล้วหรือ?

แมรีแอนน์   ยังหรือ

โรแลนด์   แต่คุณจะบอกอยู่ที่

แมรีแอนน์   คงงั้นแหละ

โรแลนด์   แต่คุณยังไม่ได้พูดเรื่องพวกนี้กับเขาใช่ไหม?

แมรีแอนน์   พวกเขาพูดทุกอย่างที่ฉันต้องการหมดแล้ว

โรแลนด์   แล้วถ้าทำงานนอกเวลาล่ะ?

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้จะทำไปทำไม?

โรแลนด์   คุณไม่รู้จะทำงานนอกเวลาไปทำไมหรือ?

แมรีแอนน์   ไม่ว่าฉันจะทำการต่อหรือฉันจะ

หรือฉัน   จะทำการ

ฉันได้แค่ทำหรือไม่ทำ ฉันกลัว

โรแลนด์   ทำงานหรือ?

แมรีแอนน์ หยุด

โรแลนด์ คุณกลัวที่จะหยุดทำงานหรือ?

แมรีแอนน์ ฉันทำไงดี?

โรแลนด์ เราจะหนีไปด้วยกัน เราจะทำทุกอย่างที่เราต้องการ

แมรีแอนน์ ฉันไม่-

โรแลนด์ จริงๆนะ

แมรีแอนน์ ฉันไม่-

โรแลนด์ ผมพูดจริงๆนะ

แมรีแอนน์ ฉัน ฉันไม่

เราทำไม่ได้ ฉันต้อง ต้อง

หาทาง ฉันต้องมีทางเลือก

ของตัวเอง

โรแลนด์ คุณอยากให้ผมไปไหม?

แมรีแอนน์ ไม่ใช่ในแบบแ่ๆนะ แต่ ค่ะ

โรแลนด์ ผมทำอะไรผิดหรือ?

แมรีแอนน์ เปล่า

โรแลนด์ ผมพูดอะไรที่ ผมทำร้ายจิตใจคุณหรือเปล่า ?

แมรีแอนน์ เปล่า

โรแลนด์ ผมนึกว่าเรามีคืนที่ดีด้วยกัน?

แมรีแอนน์ ใช่

โรแลนด์ คุณชวนเรากลับมาที่นี่เองนะ ?

แมรีแอนน์ ใช่ ฉันรู้ แต่พอคิดดูแล้ว-

โรแลนด์   คุณพูดเองนะว่าเข้ามาข้างในก่อนไหม

แมรีแอนน์   ฉันรู้ ฉันรู้ แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันมีสิทธิ์ที่จะเปลี่ยนใจได้ ไม่ใช่เหรอ?

โรแลนด์   ใช่ ถ้าผมมีสิทธิ์จะถามว่าทำไม

แมรีแอนน์   คือฉัน - ฉันไม่กล้าตัวลงไปดีกว่า

โรแลนด์   งั้นคุณช่วยบอกหน่อยได้ไหมเป็นเพราะผมหรือเปล่า?

แมรีแอนน์   คือฉัน -

โรแลนด์   ไม่ต้องพูดตรงๆก็ได้นะ - แคพูดอ้อมๆ - พูดอ้อมๆก็ได้

แมรีแอนน์   ฉันแค่กำลังมีเรื่องหนักใจอยู่ในตอนนี้ คุณพูดถูกว่าเรามีคืนที่ดีด้วยกัน และคุณก็ถูกอีกว่าฉันชวนเรากลับมาที่นั่นเอง แต่ คือฉัน ทันทที่เราก้าวเข้ามา ฉันก็เริ่มคิด- คือฉัน ฉันแค่เริ่มคิด-

โรแลนด์   คุณอยากให้ผมไปไหม?

แมรีแอนน์   ไม่ใช่ในแบบแ่ๆนะ แต่ ใช่

โรแลนด์   ผมทำอะไรผิดเหรอ?

แมรีแอนน์   เปล่า

โรแลนด์   ผมพูดอะไรที่ ผมทำร้ายจิตใจคุณหรือเปล่า ?

แมรีแอนน์   เปล่า

โรแลนด์   ผมไม่เข้าใจ ?

แมรีแอนน์   ฉันไม่ได้ขอให้คุณเข้าใจ ฉันขอให้คุณไปได้แล้ว

โรแลนด์   แม่งตลกดีนะ ว่าไหม?

แมรีแอนน์   ว่าไงนะ?

โรแลนด์   นี่มันความคิดของคุณเองนะ

แมรีแอนน์   ใช่ค่ะ

โรแลนด์   ผมแค่บอกให้รู้ไว้

แมรีแอนน์   โอเค -

โรแลนด์   แย่หะ

แมรีแอนน์   ไซ แล้วฉันอยากให้คุณออกไปเดี๋ยวนี้

โรแลนด์   ผมน่าจะไปได้แล้ว

แมรีแอนน์   'ไม่ - คือคุณไม่ต้องไปก็ได้นะ

โรแลนด์   ผมมีงานเข้านะ

แมรีแอนน์   เข้ามีมันกี่โมงหะ?

โรแลนด์   6โมง

แมรีแอนน์   คือคุณ - คุณจะมา - ไม่ใช่ในแบบ"เชิญมารักฉัน"หรืออะไรทำนองนั้นหรอกนะ แต่-ถ้าคุณอยาก
คุณก็ อยู่ต่อได้นะ

โรแลนด์   ผมกลับแล้วดีกว่า

แมรีแอนน์   เอ่อ นี่ คือฉัน - ขอคุณสำหรับคำคืนดีนะ

โรแลนด์   เหมือนกัน ครับ

แมรีแอนน์   เรายังจะ - คือถ้าคุณว่าง เรายังจะลอง -

โรแลนด์   แน่แน่นอน ครับ

แมรีแอนน์   ส่วนเรื่องรักที่ว่าเนี่ย ฉันล้อเล่นนะ

โรแลนด์   คุณว่าไงนะ?

แมรีแอนน์   ฉันทางไซพาไว้ให้แล้วนะ คุณจะไม่ต้องมานอนบนเตียงฉันใจ หยุตพูดเถอะ แมรีแอนน์

โรแลนด์จูบลาแมรีแอนน์เบาๆบนแก้ม

แมรีแอนน์   ไม่ใช่ในแบบแยๆนะ , แต่ ค่ะ

โรแลนด์   ผมทำอะไรผิดหะ?

แมรีแอนน์ เปล่า

โจแลนด์ ผมพูดอะไรที่ -

แมรีแอนน์ เปล่า

โจแลนด์ ผมคิดว่าเรามีคืนที่ดีด้วยกัน

แมรีแอนน์ ใช่

โจแลนด์ คุณชวนเรากลับมาที่นี่เองนะ?

แมรีแอนน์ ไม่ ฉันรู้ แต่ พอลองคิดดูแล้ว

โจแลนด์ คุณพูดว่าเข้ามาข้างในก่อนไหม?

แมรีแอนน์ ฉันรู้ แต่ตอนนี้ฉันเปลี่ยนใจแล้ว ฉันมีสิทธิที่จะเปลี่ยนใจได้ไม่ใช่หรือ ฉันแค่ ฉันว่าฉันไม่กล้าตัวลงไป ดึกกว่า

โจแลนด์ ผมเพิ่งไปพบกับอีกคนนึงมาเมื่อหลายสัปดาห์ก่อน เป็นแบบนี้แทบจะเหมือนกันเยียบเลย ฉันผมเข้าใจ ดีนะถ้าคุณคิดแบบนี้ แต่ถ้ามันเป็นเพราะผม -

แมรีแอนน์ มันไม่ใช่

โจแลนด์ คุณไม่ต้องพูดตรงๆก็นะ -

แมรีแอนน์ คุณไม่ได้

โจแลนด์ ถ้าคุณมี feedback -

แมรีแอนน์ feedback?

โจแลนด์ ไม่ใช่feedback แต่-

แมรีแอนน์ โอเค ทั้งฉันนะ ฉันแค่ ฉันกำลังมีปัญหาหนักใจอยู่ในตอนนี้ คือแม่ แม่ของฉัน เธอป่วยมานานมากแล้ว แล้ว ฉันก็ไม่ว่าฉันอยากจะให้คุณอยู่ด้วยเพราะว่าฉันอยากจะให้คุณอยู่หรือฉันแค่ไม่อยากจะนอนคนเดียว

บ็อบบี้

โจแลนด์ ผมเสียใจด้วยนะ

แมรีแอนน์ ไร้สัปดาห์หน้าเราค่อยมาคุยกันดีไหม

แมรีแอนน์กับโรแลนด์เฆามาניתหน่อย

- โรแลนด์   แล้วพอมเมเล่าให้เพื่อนฟังว่าผมเพิ่งไปเดทมา มันก็ถามว่า"เธอทำงานอะไรนะ?"
- แมรีแอนน์   แล้วคุณตอบไปว่าไง?
- โรแลนด์   ผมตอบไปว่าผมก็ไม่รู้เหมือนกันแต่น่าจะเป็นอะไรที่เกี่ยวกับอวกาศ แล้วเมื่อที่ตอนที่เรากำลังคุยกันเรื่องงานของคุณนะผมก็พยักหน้าตามตลอดเลย แต่พอเราเข้ามาถึงในบ้านเท่านั้นแหละ ผมก็เพิ่งรู้ว่าผมไม่เข้าใจที่คุณพูดเลยสักอย่างเดียว
- แมรีแอนน์   จินใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์
- โรแลนด์   เหรอ
- แมรีแอนน์   คีย์ข้อมูล
- โรแลนด์   ครับ
- แมรีแอนน์   เกี่ยวกับรังสีไมโครเวฟพื้นหลังของจักรวาล
- โรแลนด์   อ่าหะ
- แมรีแอนน์   คลื่นรังสีตกค้างจากบิกแบง
- โรแลนด์   ครับ
- แมรีแอนน์   จักรวาลวิทยา ทฤษฎี early universe cosmology

แมรีแอนน์กับโรแลนด์เฆามากขึ้นอีกหน่อย

- โรแลนด์   ผมตอบไปว่าผมก็ไม่รู้เหมือนกันแต่น่าจะเป็นอะไรที่เกี่ยวกับอวกาศ แล้วเมื่อที่ตอนที่เรากำลังคุยกันเรื่องงานของคุณนะผมก็พยักหน้าตามตลอดเลย แต่พอเราเข้ามาถึงในบ้านเท่านั้นแหละ ผมก็เพิ่งรู้ว่าผมไม่เข้าใจที่คุณพูดเลยสักอย่างเดียว
- แมรีแอนน์   จินใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์
- โรแลนด์   เหรอ
- แมรีแอนน์   คีย์ข้อมูล
- โรแลนด์   ครับ
- แมรีแอนน์   Quantum Cosmology

โจแลนดี ครับ

แมรีแอนน์ คุณพอจะรู้อะไรเกี่ยวกับทฤษฎีฟิสิกส์บ้างไหม?

โจแลนดี ผ่าน

แมรีแอนน์ Quantum mechanics?

โจแลนดี ผ่าน

แมรีแอนน์ Quantum mechanics จะเน้นเกี่ยวกับมิติควอนตัม อะตอม และ โมเลกุล

โจแลนดี ครับ

แมรีแอนน์ ถ้าเรามองกันในระดับนิวเคลียร์หรืออะตอมแล้ว แรงโน้มถ่วงแทบจะไม่มีค่าสำคัญอะไรเลย แต่ถ้าเรามองใหม่เชิงสัมพัทธภาพทั่วไปแล้ว มันสำคัญมาก

โจแลนดี อ้อครับ

แมรีแอนน์ คือมันมีอยู่สองทฤษฎีที่ขัดแย้งกันอย่างสิ้นเชิง ทฤษฎีสัมพัทธภาพจะครอบคลุมไปถึงเรื่องของดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาว ส่วน Quantum mechanics จะพูดถึง โมเลกุล ควาร์ก อะตอม – อะไรพวกนี้ยะ เราจะตั้งคำถามเดียวกันสองรอบและจะได้คำตอบที่แตกต่างกันสองคำตอบเสมอ

โจแลนดี จะว่าไปเรื่องนี้ก็เชกซีดีเหมือนกันนะ

แมรีแอนน์ ประเด็นคือ -

โจแลนดี ค่ะนี่เป็นคืนที่พิเศษมากและผมอยากใช้เวลาอยู่กับ

แมรีแอนน์ แต่-

โจแลนดี กับการ ผมอยากใช้เวลากับ

แมรีแอนน์ และนอกจากนี้ยังมีทฤษฎีสตริง หรือถ้าให้เจาะจงขึ้นไปอีกคือ มันยังมีทฤษฎีสตริงอีกหลายรูปแบบ -

โจแลนดี ถ้าคุณไม่อยากให้ผมอยู่แล้วก็บอกได้นะ

แมรีแอนน์ และความน่าตื่นเต้นของทฤษฎีสตริงก็คือมันมีแนวโน้มที่จะเชื่อมรอยต่อระหว่างทฤษฎีสัมพัทธภาพกับ-

โจแลนดี คุณยังไม่ตอบคำถามผมเลยนะ

แมรีแอนน์จูบโรแลนด์

แมรีแอนน์ และผลพลอยได้จากทุกทฤษฎีเหล่านี้ – แทบจะเป็นความบังเอิญทั้งหมด - แสดงให้เห็นถึงความน่าจะเป็นที่ว่าเราคือส่วนหนึ่งของมิติคู่ขนาน

โรแลนด์จูบแมรีแอนน์

ไม่ว่าเราจะพยายามแค่ไหนก็ตาม

มันก็จะยังมีข้อสังเกตในระดับจุลทรรศน์ที่เราไม่สามารถคาดการณ์ได้อย่างชัดเจนอยู่ดี

ในตอนนี้อยู่ตรงจุดหนึ่งที่จะสามารถอธิบายปรากฏการณ์นี้ได้คือ ในทุกช่วงเวลาที่กำหนด

หลายๆผลลัพธ์สามารถเกิดขึ้นพร้อมกันได้ในเวลาเดียวกัน

โรแลนด์ เรื่องนี้ซึกะปลุกอารมณ์ผมขึ้นมาจริงๆแล้วคุณรู้ไหม?

แมรีแอนน์ ในมิติคู่ขนาน ทุกๆทางเลือก ทุกๆการตัดสินใจ

ทั้งที่เราได้ทำหรือไม่ทำล้วนดำรงอยู่ในห้วงจักรวาลคู่ขนานอันกว้างใหญ่เกินกว่าเราจะจินตนาการได้

โรแลนด์ ทุกอย่างเลยหรือ?

แมรีแอนน์ ทุกอย่างเลย

โรแลนด์ ทุกอย่างที่ผมเคยทำ?

แมรีแอนน์ ทุกอย่างที่คุณเคยทำและไม่เคย นี่เขาเบาเสียกันหน่อยได้ไหม เดียวเพื่อนบ้านของฉันจะ-

โรแลนด์ แต่ถ้าทุกอย่างที่ผมจะทำมันเกิดขึ้นอยู่แล้ว มันจะมีประโยชน์อะไรที่ผมจะ-

แมรีแอนน์ ก็-

โรแลนด์ มันจะมีประโยชน์อะไรด้วยซ้ำที่ผมจะ-

แมรีแอนน์ คือ-

โรแลนด์ คุณเข้าใจที่ผมพูดใช่ไหม?

แมรีแอนน์ ไม่ คือฉันเข้าใจ แต่ - ลองคิดดูนะถ้าจักรวาลของเราคือจักรวาลเดียวที่มีอยู่ มีฉันเพียงคนเดียว และมีคุณเพียงคนเดียว ถ้ามันเป็นเช่นนั้นจริงๆ มันก็จะมีแค่ทางเลือกเดียวเท่านั้น แต่ถ้าทุกอย่างในอนาคตมันเป็นไปได้ละ มันก็จะขึ้นอยู่กับทุกการตัดสินใจที่เราเลือกทำหรือไม่ทำนะสิที่จะเป็นตัวตัดสินว่าท้ายสุดแล้วอนาคตทางไหนที่เราจะได้พบเจอ ลองนึกภาพว่าเราต้องทยอยลูกเต๋าหกพันครั้งสิ

ยังเมาอยู่

- โรแลนด์   ทุกอย่างเลยหรือ?
- แมรีแอนน์   ทุกอย่างเลย
- โรแลนด์   ทุกอย่างที่ผมเคยทำ?
- แมรีแอนน์   ทุกอย่างที่คุณเคยทำและไม่เคย นี่เราเบาเสียงลงกันหน่อยได้ไหม เดี่ยวเพื่อนบ้านของฉันทจะ-
- โรแลนด์   แต่ถ้าทุกอย่างที่ผมจะทำมันเกิดขึ้นอยู่แล้ว มันจะมีประโยชน์อะไรที่ผมจะ-
- แมรีแอนน์   มันไม่มีใจ
- โรแลนด์   ห๊ะ?
- แมรีแอนน์   ไม่มีสมการไหนเลยที่จะแสดงให้เห็นถึงข้อพิสูจน์ว่าเรามีเสรีภาพในทางเลือก
- โรแลนด์   สมการอะไร-
- แมรีแอนน์   เรามันก็แค่อุญาค
- โรแลนด์   คุณเป็นไปคนเดียวเถอะ
- แมรีแอนน์   คุณ ฉันท เราทุกคน อาจจะคิดว่าเรามีสิทธิมีเสียงต่อ -
- เราอาจจะคิดว่าการตัดสินใจของเรามันจะมีผลต่อ-
- โรแลนด์   ใช่ แต่ ก็จริงที่-
- แมรีแอนน์   เรามันก็แค่อุญาค -
- โรแลนด์   ไม่ ใช่ แต่ -
- แมรีแอนน์   เรามันก็แค่อุญาคที่ถูกควบคุมภายใต้กฎบ้านอะไรพวกนี้
- ที่แม่งถูกพาไปเจอกับอะไรก็ไม่รู้เต็มไปหมด
- โรแลนด์   คุณพูดซะอลังการเลยนะ

แมรีแอนน์ กับ โรแลนด์ มีสติดี ไม่เมา

- แมรีแอนน์   ฉันใช้เวลาส่วนใหญ่นั่งอยู่หน้าคอมพิวเตอร์แล้วพิมพ์ตัวเลข มันไม่น่าสนใจอะไรเท่าไรหรอก
- โรแลนด์   อ่าครับ
- แมรีแอนน์   คุณคะ คือ คินนี่ฉันมีความสุขมากๆ
- โรแลนด์   อ้อ ครับ ผมก็-
- แมรีแอนน์   แต่ฉันยังตัดสินใจไม่ได้หรอกนะ ว่า ฉันอยากให้คุณอยู่ด้วยหรือเปล่า คือฉัน -
ฉันมีเรื่องกังวลใจอยู่นิดหน่อยนะแล้วเราก็มีความสุขกันมากๆ
ฉันเลยคิดว่าคงจะดีถ้าฉันชวนคุณกลับบ้านด้วย
แต่ฉันอยากให้คุณเข้าใจนะคะว่าฉันไม่ได้ตั้งหน้าตั้งตาคอยที่จะขึ้นเตียงกับคุณขนาดนั้น
- โรแลนด์   ผมเข้าใจนะ คุณไม่ต้อง-
- แมรีแอนน์   งั้นฉันว่าฉันไปขึ้นเตียงและเข้าอนเลยดีกว่า แต่ฉันยินดีมากๆที่จะไปเอาถุงนอนกับผ้าเช็ดตัวมาให้คุณ
นะ
- โรแลนด์   โอเคครับ
- แมรีแอนน์   แต่ - คือ คุณเข้าใจนะคะ ฉันไม่ได้เล่นตัวนะ ฉันไม่ใช่พวกที่ไม่ยอมมีเซ็กส์แต่อย่างอื่นนะทำหมดนะ เรา
จะไปเข้าอนกัน ไม่ได้นอนด้วยกันนะ แล้วพอเราตื่นขึ้นมา เราก็จะไปหาขนมปังปังกินกัน หรือ
คุณจะไม่ แล้วแต่คุณเลย เราไม่กินขนมปังปังก็ได้นะ
- โรแลนด์   ผมนอนบนพื้นก็ได้ครับ

- แมรีแอนน์   ฉันเหนื่อยมาก ฉันเหนื่อยมากโรแลนด์ เมื่อก่อนคนเราเคยมีสัตว์
เมื่อก่อนเราเคยมี สัตว์
สัตว์   เมื่อก่อนเรา
เหยีย
โรแลนด์   ครับ
แมรีแอนน์   พระเจ้า

โรแลนด์   พระเจ้า?

แมรีแอนน์   คนเราเคยมีชีวิตเป็นของตัวเอง ก่อนที่เราจะโง่ง
โง่ง มันเริ่ม
นำโง่ง

โรแลนด์   โง่ง?

แมรีแอนน์   แม่ไม่ได้กลัวตายหรอกนะ แม่กลัวที่จะยังถูกทำให้มีชีวิตอยู่ต่างหาก
คุณรู้ไหม?

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   นั่นไม่ใช่สิ่งที่เธอกลัวเลย

โรแลนด์   ผมเข้าใจนะ

แมรีแอนน์   มันไม่ใช่แค่การพูด

โรแลนด์   อันนี้ผมไม่เข้าใจ?

แมรีแอนน์   การอ่าน ฉันกำลังมีปัญหา – ตัวเลข คำ บนกระดาษ ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง
การพิมพ์ การพิมพ์ก็ด้วย

โรแลนด์   ยังไงเหวอ?

แมรีแอนน์   ฉันรู้จักคำ ฉันรู้จักคำฉันพยายามจะพิมพ์ แต่ฉันไม่รู้ตัวอักษร
ทุกตัวดูผิดไปหมด การ
การ
การ

โรแลนด์   ไม่ต้องพูดจบก็ได้

แมรีแอนน์   แต่ฉันอยาก

โรแลนด์   ผมว่าผมรู้ว่าคุณจะพูดอะไร

แมรีแอนน์   เหวอ คุณรู้ว่าฉันจะพูดอะไรได้ยังไง?
ตตต   ตัวฉันเองยังไม่รู้เลยว่าฉันจะพูดอะไร

โรแลนด์   ใช้ผมรักษาน้ำใจคุณเกินไป แต่เพราะผมไม่อยากให้คุณเหนื่อยอีกแล้ว

แมรีแอนน์   ฉันว่าเราหาสมุดโน้ตมาห้อยคอฉันดีไหม?

โรแลนด์   ห๊ะ?

แมรีแอนน์   ฉันล้อเล่น

โรแลนด์   ให้ตายเถอะแมรี

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันว่าฉันกลับไปทำงานไม่ได้แล้ว

โรแลนด์   เป็นอะไรหรือเปล่า?

แมรีแอนน์   คุณไปไหนมา?

โรแลนด์   เที่ยวผับ

แมรีแอนน์   ฉันส่งข้อความไปหาคุณ

โรแลนด์   ผมเห็นแล้ว

แมรีแอนน์   แล้วทำไมคุณไม่ตอบ?

โรแลนด์   'ไม่รู้'

แมรีแอนน์   หมายความว่าไง?

โรแลนด์   หมายความว่าผมไม่รู้ ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่ไหน?

โรแลนด์   ก็ผมเพิ่งบอกไป

แมรีแอนน์   ตอนนี้ คุณเพิ่งมาบอกฉันตอนนี้ แต่ฉันอยากรู้ว่าเมื่อ-

โรแลนด์   เมื่อที่ผมเล่นเทนนิสอยู่ ผมเล่นเทนนิสอยู่กับโทนี่แล้วเราก็ไปเที่ยวผับ ทำไมเหอะ? ผมขอโทษ มีอะไร
เกิดอะไรขึ้น?

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันขอโทษ

โรแลนด์   ทำไม ขอโทษทำไม?

แมรีแอนน์   ฉันกับเจมส์มีอะไรกัน

โรแลนด์   เจมส์

แมรีแอนน์   ที่ทำงาน

โรแลนด์   ที่ผมแสดกกลาง? คุณหมายถึงโองง์ที่ไว้ผมแสดกกลาง?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   เมื่อไหร่?

แมรีแอนน์   คือเรา - มีอะไรกัน หลายครั้งแล้ว

โรแลนด์   หลายครั้งนี่มันกี่ครั้ง?

แมรีแอนน์   ฉันว่าเราไม่ต้องรู้หรือกว่าใครทำอะไรยังไง

โรแลนด์   หลายครั้งนี่มันกี่ครั้ง แมรี?

แมรีแอนน์   หก หรือว่าเจ็ด

โรแลนด์   ตลอดเวลาเลยหรือ? ทั้งหกหรือเจ็ดครั้งที่คุณมีอะไรกันนั้นมันเกิดขึ้นตลอดช่วงเวลาที่ผ่านไปเลยหรือ?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   คุณคบกันหรือยัง หะ คุณอยากอยู่กับเขาไหม?

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้

โรแลนด์   แล้วเขาจะย้ายเข้ามาไหม?

แมรีแอนน์   ไม่สิ โรแลนด์ เขาไม่ย้ายมาอยู่แล้ว

โรแลนด์   คุณอยากให้ผมย้ายออกไปไหม?

บีท

                    คุณอยากให้ผมย้ายไปเมื่อไหร่?

แมรีแอนน์   ไม่ต้องรีบหรอก

โรแลนด์   จะจับกันแบบนี้สินะ?

แมรีแอนน์   คุณไปไหนมา?

โรแลนด์   เที่ยวผับ

แมรีแอนน์   ฉันส่งข้อความไปหาคุณ

โรแลนด์   ผมเห็นแล้ว

แมรีแอนน์   แล้วทำไมคุณไม่ตอบ?

โรแลนด์   'ไม่รู้

แมรีแอนน์   หมายความว่า?

โรแลนด์   หมายความว่าผมไม่รู้ ผมไม่คิดว่ามันจะเป็นเรื่องใหญ่

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่ไหน?

โรแลนด์   ก็ผมเพิ่งบอกไป

แมรีแอนน์   ตอนนี้ คุณเพิ่งมาบอกฉันตอนนี้ แต่ฉันอยากรู้ว่าเมื่อ-

โรแลนด์   เมื่อที่ผมเล่นเทนนิสอยู่ ผมเล่นเทนนิสอยู่กับโทนี่แล้วเราก็ไปเที่ยวผับ ทำไมหรือ? ผมขอโทษ มีอะไร
เกิดอะไรขึ้น?

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันขอโทษนะ

โรแลนด์   ทำไม ขอโทษทำไม?

แมรีแอนน์   ฉันกับเจมส์มีอะไรกัน

โรแลนด์   เจมส์

แมรีแอนน์   ที่ทำงาน

โรแลนด์   ที่มีรังแค? คุณหมายถึงไอ้จิ้งที่มีรังแค?

แมรีแอนน์   เขาไม่ได้มีรังแค - ไซ

โรแลนด์   เมื่อไหร่?

แมรีแอนน์   คือเขา - มีอะไรกัน หลายครั้งแล้ว

โรแลนด์   หลายครั้งนี่มันกี่ครั้ง?

แมรีแอนน์   ฉันว่าเราไม่ต้องรู้หรือว่าใครทำอะไรยังไง

โรแลนด์   หลายครั้งนั่นก็ครั้ง แมรี?

แมรีแอนน์   หก หรือว่าเจ็ด

โรแลนด์   ตลอดเวลาเลยหรือ?

แมรีแอนน์   ห๊ะ?

โรแลนด์   ทั้งหกหรือเจ็ดครั้งที่คุณมีอะไรกันนี่เกิดขึ้นตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมาเลยหรือ?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   คุณคบกันหรือยัง หะ คุณอยากอยู่กับเขาไหม?

                  แมรี คุณสองคน-

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้

โรแลนด์   เขาจะย้ายเข้ามาไหม?

                  บ็ท

                  คุณอยากให้ผมย้ายไปเมื่อไหร่?

แมรีแอนน์   ไม่ต้องรีบหรอก

โรแลนด์   เขาอายุเท่าไหร่?

แมรีแอนน์   ยี่สิบสี่

โรแลนด์   ยี่สิบสี่?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   เขายังเด็กอยู่เลยนะ

แมรีแอนน์   เขายี่สิบสี่แล้ว โรแลนด์

โรแลนด์   คุณมีอะไรกันที่ไหน?

แมรีแอนน์   ก็ได้ทุกที่

โรแลนด์   เขี่ยแมงคืออะไรวะ?

แมรีแอนน์   ก็คือเรามีอะไรกันมากกว่าหนึ่งที่ง

โรแลนด์   ที่นี่ด้วยหรือ?

แมรีแอนน์   โรแลนด์ เราไม่มีอะไรกันที่นี่หรอก-

โรแลนด์   ที่นี่ห้องเขา?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   เขาอยู่ที่ไหน?

แมรีแอนน์   Brighton

โรแลนด์   งั้นคุณไปมีอะไรกันตอนกลางวันหรือ?

แมรีแอนน์   บางครั้งก็ใช่

โรแลนด์   ตอนพักเที่ยงสินะ?

                       บ๊อท

                       แล้วเขาจะย้ายเข้ามาเมื่อไหร่? แมรี เขาจะย้ายเข้ามา-

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้ว่ามันไหน

โรแลนด์   แต่เขาจะย้ายมาอยู่ดี?

แมรีแอนน์   หวังว่านะ

โรแลนด์   ผมมันน่าเบื่อหรือ?

แมรีแอนน์   ห๊ะ?

โรแลนด์   ผมทำให้คุณเบื่อหรือ?

แมรีแอนน์   เปล่าหรอก

โรแลนด์   เราคุยกันเรื่องอวกาศไม่มากพอสินะ ใช่ไหม?

แมรีแอนน์   มันไม่เกี่ยวกับเรื่องงานเลย

โรแลนด์   มันไม่ช่วยทำให้อะไรดีขึ้นเลย คุณรู้ไหม? ถ้าคุณบอกว่าใช่ ถ้าคุณบอกว่าใช่ เป็นเพราะเราคุยกันเรื่องอวกาศน้อยเกินไป ผมคงจะเข้าใจอะไรมากกว่านี้ ผมจะได้ลงโทษตัวเองที่ยังไม่พยายามมากพอ แต่อย่างน้อยมันช่วยทำให้ผมเข้าใจอะไรง่ายกว่านี้

แมรีแอนน์   ฉันไม่มีคำอธิบายง่ายๆให้คุณหรอกนะ

โรแลนด์   คุณไปไหนมา?

แมรีแอนน์   ทำงาน

โรแลนด์   ผมส่งข้อความไปหาคุณ

แมรีแอนน์   ฉันเห็นแล้ว

โรแลนด์   คุณยังไม่ได้ออกไปเลยนะ?

แมรีแอนน์   ฉันรู้

โรแลนด์   นั่นหมายความว่ายังไง?

แมรีแอนน์   นั่นหมายความว่าฉันเห็นแล้วว่าคุณส่งข้อความมา

โรแลนด์   ผมไม่รู้ว่าคุณอยู่ไหน?

แมรีแอนน์   แล้วนี่คุณไปหงุดหงิดใครมาจากไหน? ฉันอยู่ที่ทำงาน แล้วฉันก็ตกกรรมสิทธิ์สามเจ็ด แล้วไอสายแปดศูนย์สี่ก็ไม่มีมา คุณเป็นอะไร? เกิดอะไรขึ้น?

โรแลนด์   แมรี ผมขอโทษ คือผมไปมีอะไรกับ อลิสัน โอ คอนเนอร์ เมื่อวันอังคารสองสัปดาห์ก่อน

แมรีแอนน์   อลิสัน โอ คอนเนอร์

โรแลนด์   ใช่

แมรีแอนน์   หัวเธอยังไม่ล้านอีกหรือ?

โรแลนด์   ห๊ะ?

แมรีแอนน์   หัวเธอจะล้านแล้ว โรแลนด์ หัวเธอจะล้านหมดหัวอยู่แล้ว

                  แล้วมันกี่ครั้ง? คุณมีอะไรกับเธอกี่ครั้ง โรแลนด์?

โรแลนด์   ครั้งเดียว

แมรีแอนน์   ครั้งเดียวหรือ?

โรแลนด์   เมื่อวันอังคารสองสัปดาห์ก่อน

แมรีแอนน์   แล้วคุณไปทำอะไร? คุณสองคนไปทำอะไรกัน?

โรแลนด์   ผมไปช่วยเธอก่อรวงผึ้งมา

แมรีแอนน์   คิดว่ามันตลกเหรอไงห๊ะ?

โรแลนด์   เปล่า

แมรีแอนน์   คุณไปช่วยมันก่อรวงผึ้งมาเนี่ยนะ?

โรแลนด์   ใช่

แมรีแอนน์   บอกความจริงมา

โรแลนด์   ก็ผมบอกว่าใช่ไง ใช่ ผมไปช่วยเธอ-

แมรีแอนน์   แล้วคุณจริงจังกับเธอหรือเปล่า?

โรแลนด์   ผมไม่รู้

แมรีแอนน์   คุณไม่รู้เหรอ?

โรแลนด์   ผมต้องใช้เวลาคิดเรื่องนี้หน่อย

แมรีแอนน์   อ้อคุณต้องใช้เวลาคิดเรื่องนี้หน่อยจ้ะเหรอ?

โรแลนด์   ถ้าเป็นไปได้นะ ใช่

บ็ท

แมรีแอนน์   จ้ะนี่หมายความว่า คุณจะย้ายออกไปสินะ?

โรแลนด์   ตามใจคุณเลย

แมรีแอนน์   ถ้าตามใจฉันนะ โรแลนด์ คุณคงไม่ไปเจอกับฮิลลีสัน โอ คอนเนอร์นั่น

โรแลนด์   เออ

แมรีแอนน์   ว่าไงนะคะ?

โรแลนด์   ใจเย็นๆก่อน

แมรีแอนน์   ใจเย็นๆแม่มึงสิ

บ็ท

ฉันไม่เคยมีความสุขขนาดนี้มาก่อนเลยนะ ตั้งแต่ได้อยู่กับคุณ ฐิติชะด้วยนะ

- โรแลนด์ มันไม่ช่วยทำให้อะไรดีขึ้นเลยนะ คุณรู้ไหม? ถ้าคุณบอกว่าใช่ ถ้าคุณบอกว่าใช่ เป็นเพราะเราคุยกัน เรื่องอวกาศน้อยเกินไป ผมคงจะเข้าใจอะไรมากกว่านี้ ผมจะได้ลงโทษตัวเองที่ยังไม่พยายามมากพอ แต่อย่างน้อยมันช่วยทำให้ผมเข้าใจอะไรได้มากกว่านี้
- แมรีแอนน์ ฉันไม่มีคำอธิบายที่ตรงไปตรงมาให้คุณหรอกนะ
- โรแลนด์ อย่างบังคับให้ผมไปเลย
- แมรีแอนน์ โรแลนด์ –
- โรแลนด์ คุณคือสิ่งที่ดีที่สุดที่เคยเกิดขึ้นมาในชีวิตผม จริงๆนะ
- แมรีแอนน์ เดี่ยวคุณก็อยู่ได้
- โรแลนด์ ผมไม่รู้จะทำอะไรต่อไป
- แมรีแอนน์ คุณกลับไปอยู่ ทาวเวอร์ แสมเส็ด ก็ได้นะ
- โรแลนด์ นี่คุณเล่นตลกอะไรอยู่หรือ?
- แมรีแอนน์ ฉันเปล่า ฉันแค่จะบอกว่าคุณยังมีอะไรให้ทำอีกเยอะ – มีอะไรอีกหลายอย่างที่你能ทำได้
- โรแลนด์ ผมไม่สนใจ
- แมรีแอนน์ ไม่เอาล่ะ
- โรแลนด์ 'ไม่
- แมรีแอนน์ คุณกำลังใช้อารมณ์อยู่นะ
- โรแลนด์ คุณรอนานแค่ไหนที่จะบอกผม?
- แมรีแอนน์ อาทิตย์นี่ง
- โรแลนด์ ผมกำลังจะขอคุณแต่งงานนะ
- แมรีแอนน์ โรแลนด์ –
-
- โรแลนด์ ผมต้องใช้เวลาคิดเรื่องนี้หน่อย
- แมรีแอนน์ คุณต้องใช้เวลาคิดเรื่องนี้หน่อยหรือ?

โรแลนด์   ถ้าเป็นไปได้นะ ไซ

บีท

แมรีแอนน์   งั้นนี่หมายความว่า คุณจะย้ายออกไปหรือเปล่า?

โรแลนด์   ตามใจคุณเลย

แมรีแอนน์   ถ้าตามใจฉันนะ โรแลนด์ คุณคงไม่ไปเจอกับซี-

โรแลนด์   ไซ

แมรีแอนน์   ว่าไงนะคะ?

โรแลนด์   ผมไม่อยากทะเลาะกับคุณนะ

แมรีแอนน์   มั่นยากนะ

โรแลนด์   ว่าไงนะ

แมรีแอนน์   ฉันพูดว่า มั่นยาก

โรแลนด์   ไม่เอาล่ะ แมรี ที่ผมบอกคุณเป็นเพราะว่าผมสำนึกผิดนะ ไม่ใช่ที่ผมอยากจะ-

แมรีแอนน์   คนเรานึกผิดได้เพียงครั้งเดียว ไม่ใช่สำนึกผิดแล้วยังทำอยู่เรื่อยๆ

โรแลนด์   มั่นจะมีทางไหนที่คุณจะให้อภัยผมได้ไหม

แมรีแอนน์   คุณไปไหนมา?

โรแลนด์   เที้ยวคัม

แมรีแอนน์   ฉันส่งข้อความไปหาคุณ

โรแลนด์   ผมเห็นแล้ว

แมรีแอนน์   แล้วทำไมคุณไม่ตอบ?

โรแลนด์   ไม่รู้

แมรีแอนน์   หมายความว่าไง?

โรแลนด์   หมายความว่าผมไม่รู้ ผมไม่คิดว่ามันเป็นเรื่องใหญ่

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้ว่าคุณอยู่ไหน?

โรแลนด์   ก็ผมเพิ่งออกไป

แมรีแอนน์   ตอนนี่ คุณเพิ่งมาบอกฉันตอนนี้ แต่ฉันอยากรู้ว่าเมื่อ-

โรแลนด์   เมื่อกี้ผมเล่นเทนนิสอยู่ ผมเล่นเทนนิสอยู่กับโทนี่แล้วเราก็ไปเที่ยวผับ ทำไมเธอ? ผมขอโทษ มีอะไร
เกิดอะไรขึ้น?

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันขอโทษนะ

โรแลนด์   ทำไม ขอโทษทำไม?

แมรีแอนน์   ฉันกับเจมส์มีอะไรกัน

                  บ็ท

แมรีแอนน์   โรแลนด์ คุณได้ยินที่ฉัน –

โรแลนด์   ผมรู้แล้ว

แมรีแอนน์   อะไรนะ?

โรแลนด์   เขาส่งข้อความมาหาคุณตอนที่คุณอาบน้ำ ผมเปิดอ่าน

โรแลนด์ตอบแมรีแอนน์ บ็ท

แมรีแอนน์   คุณไปได้แล้ว

โรแลนด์   ทำให้ผมไปสิ

แมรีแอนน์   ว่าไงนะ?

โรแลนด์   ผมบอกว่าคุณทำให้ผมไปสิ

แมรีแอนน์   ฉันคิดถึงแม่ตลอดเลย

โรแลนด์   ยังไงเธอ?

แมรีแอนน์   ก่อนแม่จะตาย

โรแลนด์   อ้อ

แมรีแอนน์   ตอนแม่บอกว่าแม่ไม่ยกกินอะไรแล้ว

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   คุณจำได้ไหม?

โรแลนด์   ผมไม่แน่ใจว่าเราเคยคุยกันเรื่องนี้นะ?

แมรีแอนน์   ฉันนึกว่าเราเคย?

โรแลนด์   คงจะนิดหน่อยละมัง

แมรีแอนน์   ตอนที่เธออยากให้หมอดูดสาย IV ออก เราเคยคุยกันเรื่องนี้ไหม?

โรแลนด์   ผมว่าเราน่าจะเคยนะ

แมรีแอนน์   พวกเขาขอให้ฉันกลับบ้านไปก่อน แล้วพอฉันกลับมาอีกวันแม่ก็เริ่มหน้าตาเหมือนผีแล้ว มันต้องใช้พลัง
มากมายเหลือเกิน เวลาที่เราเป็นแบบนี้ เพื่อจะมีชีวิตต่อไป ฉันว่าฉันไม่มีพลังมากขนาดนั้น

โรแลนด์   ไม่หรอก เราไม่มีวันรู้หรอก

แมรีแอนน์   หดหูเหลือเกิน

โรแลนด์   แมรีฟังผมนะ-

แมรีแอนน์   ฉันเหนื่อยมาก ฉันเหนื่อยมากโรแลนด์ เมื่อก่อนคนเราเคยมีสัตว์
เมื่อก่อนเราเคยมี สัตว์
สัตว์   เมื่อก่อนเรา
เหี้ย

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   พระเจ้า

โรแลนด์   พระเจ้า?

แมรีแอนน์   คนเราเคยมีชีวิตเป็นของตัวเอง ก่อนที่เราจะโกง
โกง มันเริ่ม

นำโงง
 โรแลนด์ โงง?
 แมรีแอนน์ แม่ไม่ได้กลัวตายหรอกนะ แม่กลัวที่จะยังถูกทำให้มีชีวิตอยู่ต่างหาก
 คุณรู้ไหม?
 โรแลนด์ ครับ
 แมรีแอนน์ นั่นไม่ใช่สิ่งที่เธอกลัวเลย

โรแลนด์ สวัสดิ์ แมรีแอนน์
 แมรีแอนน์ โรแลนด์ อ้าว ว่าง – สวัสดิ์ คุณเป็นไงบ้าง?
 โรแลนด์ ครับ ผมสบายดี ชอบคุณนะ
 แมรีแอนน์ เหวอ ดีเลย ดีจัง ดีจริงๆนะ
 โรแลนด์ แล้วคุณล่ะ?
 แมรีแอนน์ ฉันขอน้ำผึ้งของคุณด้วยนะ
 โรแลนด์ จริงเหวอ?
 แมรีแอนน์ ที่ร้าน Budgens แถวๆ Crouch End
 โรแลนด์ อ้อครับ มันดีมากๆเลย
 แมรีแอนน์ ฉันบอกเด็กผู้หญิงคนที่เก็บตังค์ว่า ฉันเคยรู้จักผู้ชายคนที่ทำน้ำผึ้งขวดนี้มาก่อน
 โรแลนด์ แล้วเธอว่าไงเหวอ?
 แมรีแอนน์ ...
 โรแลนด์ ผมอ่านงานวิจัยของคุณด้วยนะ
 แมรีแอนน์ ไม่จริงมั้ง?
 โรแลนด์ จริงสิ ผมดาวน์โหลดมา
 แมรีแอนน์ แล้วคุณอ่านอันไหนไป?

โรแลนด์   อันที่เกี่ยวกับแบบสำรวจ XMM คลัสเตอร์?

แมรีแอนน์   สุดยอดเลย โรแลนด์

โรแลนด์   คุณว่าน้ำผึ้งเป็นยังไงบ้าง?

แมรีแอนน์   อร่อย มันอร่อยมากจริงๆนะ แล้วนี่ คุณมาเรียนเด้นบอลรูมหรือ?

โรแลนด์   ใช่ เปล่า ใช่ ผมมาเรียน ใช่

แมรีแอนน์   จริงหรือ?

โรแลนด์   เฮเธอร์กำลังจะแต่งงานในอีกไม่กี่เดือนนะ ก็เลย

แมรีแอนน์   กับครูสอนพละหรือ?

โรแลนด์   ห๊ะ?

แมรีแอนน์   เขาเป็น ครูสอนพละใช่ไหม ไม่ใช่หรือ?

โรแลนด์   อ้อ ไม่ ผมเข้าใจแล้ว คือพวกเขาเลิกกันแล้วนะ คนใหม่ี่เหมือนจะทำงานอยู่ที่สำนักงานสถิติแห่งชาติ หรืออะไรสักอย่าง

แมรีแอนน์   โห

โรแลนด์   ผมถูกสั่งให้จัดการกับเท้าซ้ายทั้งสองข้างของผมให้ได้นะไม่จั้น แล้วคุณล่ะ?

แมรีแอนน์   ก็คล้ายๆกันนะ งานแต่งงาน

โรแลนด์   ของคุณเองหรือว่า-

แมรีแอนน์   เปล่า ของฉันเองแหละ อ้อ

โรแลนด์   ยินดีด้วยนะ

แมรีแอนน์   จ๊ะ

โรแลนด์   แล้ว คู่หมั้นของคุณเขา ใช่-

แมรีแอนน์   มาสายนะ ใช่ เขามาสาย

โรแลนด์   สวัสดี แม่รีแอนน์ ผมเองโรแลนด์

แม่รีแอนน์   โรแลนด์

โรแลนด์   คุณเป็นยังไงบ้าง? ผมไม่ทำให้คุณกลัวใช่ไหม?

แม่รีแอนน์   ไม่ ก็นิดหน่อย ก็อาจจะ คือฉัน กลัวนิดหน่อย

โรแลนด์   ขอโทษนะ

แม่รีแอนน์   แล้วนี่ คุณมาเรียนเดินบอลลูมเหรอ?

โรแลนด์   ใช่ เปล่า ใช่ ผมมาเรียน ใช่

แม่รีแอนน์   เดินบอลลูม เนี่ยอะ?

โรแลนด์   เฮทเธอร์กำลังจะแต่งงาน

แม่รีแอนน์   เฮทเธอร์ไหน?

โรแลนด์   น้องสาวผมไง

แม่รีแอนน์   อ้อใช่ เฮทเธอร์

โรแลนด์   ผมถูกสั่งให้จัดการกับเท้าซ้ายทั้งสองข้างของผมได้มันะไม่จั้น

แม่รีแอนน์   แล้วนี่ คุณรู้หรือเปล่าว่่าฉันจะมาที่นี่?

โรแลนด์   หึะ? ผม-

แม่รีแอนน์   รู้มัยว่าฉันจะมาที่นี่?

โรแลนด์   ไม่ ไม่ ผมไม่รู้

บ๊อท

แม่รีแอนน์   จ้มมาเรียนเดินบอลลูมเพราะว่าฉันกำลังจะแต่งงาน โรแลนด์

โรแลนด์   อ้อ ครับ

แม่รีแอนน์   เดือนกันยายนี้

โรแลนด์   ยินดีด้วยนะ

แม่รีแอนน์   ขอบใจนะ แล้วคุณล่ะ คุณมี-

โรแลนด์   มีแล้ว แต่ตอนนี้ เลิกกันแล้ว

แมรีแอนน์   คุณเคยแต่งงานแล้วหรือ?

โรแลนด์   มีคนคุยด้วยนะ ผมเคยมีคนคุยด้วยอยู่พักนึง แต่ก็เลิกกันแล้ว นั่นแหละ

แมรีแอนน์   ฉันขอโทษนะ

โรแลนด์   ไม่ ไม่เป็นไร อย่าเลย

แมรีแอนน์   สวัสดี โรแลนด์

โรแลนด์   แมรีแอนน์ เชี่ย ฮ้าว ว่าไง คุณเป็นไงบ้าง?

แมรีแอนน์   ก็ดี ฉันสบายดี ชอบคุณนะ

โรแลนด์   เหอหอนันเยี่ยมไปเลย

แมรีแอนน์   แล้วคุณล่ะ?

โรแลนด์   ครับ ไม่ คือผม ก็ดี ครับ

แมรีแอนน์   ฉันื่อน้ำผึ้งของคุณด้วยนะ

โรแลนด์   จริงหรือ?

แมรีแอนน์   ที่ร้าน Budgens แถวๆ Crouch End

โรแลนด์   อ้อครับ มันดีมากเลย

แมรีแอนน์   ฉันบอกเด็กผู้หญิงคนที่เก็บตังค์ว่า ฉันเคยรู้จักผู้ชายคนที่ทำน้ำผึ้งขวดนี้มาก่อน

โรแลนด์   แล้วเธอว่าไงหรือ?

แมรีแอนน์   เธอจ้องหน้าฉันนะสิ แล้วเป็นไงบ้าง? เรื่องงานนะ

โรแลนด์   ก็ดี นี้ว่าจะเริ่มเก็บเกสรเองแล้ว

แมรีแอนน์   เก็บเกสร?

โรแลนด์   ใช่ คุณต้อง – คุรุตมันออกมาจากขาของผึ้งแล้วกับมัน มันดีต่อสุขภาพจริงๆนะ

แมรีแอนน์   การคุรุตขาผึ้ง หรือว่า การกินเกสร?

โรแลนด์   นี่มี คนสั่งของจากเทสโก้เยอะเลยนะ

แมรีแอนน์   สิ่งเกสรหรือ?

โรแลนด์   เปล่า แค่น้ำผึ้งนะ

แมรีแอนน์   ได้เท่าไรหรือ?

โรแลนด์   ไม่เท่าไรหรอก

แมรีแอนน์   แล้วคุณว่าไง?

โรแลนด์   ผมบอกว่าคุณไปตายเหอะ ผมอ่านงานวิจัยของคุณด้วยนะ

แมรีแอนน์   ไม่จริงมั้ง?

โรแลนด์   จริงสิ ผมดาวน์โหลดมา

แมรีแอนน์   แล้วคุณอ่านอันไหนไป?

โรแลนด์   อันที่เกี่ยวกับดาวเคราะห์อื่น*

แมรีแอนน์   นี่คุณเชิร้จหาหนังสือคนแคระดูในกูเกิ้ลหรือ?

โรแลนด์   อะไรนะ?

แมรีแอนน์   ดาวแคระ – คือมันเป็น –

โรแลนด์   อ้อครับ

แมรีแอนน์   นั่นสุดยอดมากเลย โรแลนด์ ขอขอบคุณนะ

โรแลนด์   แล้วคุณว่าน้ำผึ้งเป็นยังไงบ้าง? ที่ Budgens

แมรีแอนน์   อ้ออ้ย มันอร่อยมากจริงๆ

โรแลนด์   เก็บมาจากฟุ่มไม้แคระเลยนะ

แมรีแอนน์   เหวอ

โรแลนด์   เราต้องขนผึ้งขึ้นไปบนฟุ่มไม้แคระที่ละอันทุกๆเดือนสิงหา

แมรีแอนน์   ที่ละตัวหรือ?

โรแลนด์   ที่ละรวง ไม่ใช่ตัว

แมรีแอนน์   แล้วนี่ คุณมาเขียนต้นบอลรูมหรือ?

โรแลนด์   ใช่ เปล่า ใช่ ผมมาเขียน ใช่ ผมหมั่นแล้วแหละ

แมรีแอนน์   จริงเหรอ

โรแลนด์   อืม ครับ

แมรีแอนน์   แล้วใคร คือแม่สาวผู้โชคดีนั้น?

โรแลนด์   อลิสัน อลิสัน โอ-

แมรีแอนน์   นี่ก็ออกแล้ว

โรแลนด์   แล้วคุณล่ะ คุณจะ-

แมรีแอนน์   ฉันแค่พยายามจะลดน้ำหนักนะ กินตีกแล้วอาหารไม่ย่อยมาหลายคืนแล้ว ต้องโทษดาวเคราะห์ดวงนั้นเลย ต้องโทษดาว - แล้ว งานวิจัยที่คุณอ่าน -

โรแลนด์   เซทเธอร์กำลังจะแต่งงานในอีกไม่กี่เดือนนะ ก็เลย

แมรีแอนน์   กับครูสอนพละเหรอ?

โรแลนด์   ห๊ะ?

แมรีแอนน์   เขาเป็น ครูสอนพละใช่ไหม ไม่ใช่เหรอ?

โรแลนด์   อ้อ ไม่ ผมเข้าใจแล้ว คือพวกเขาเลิกกันแล้วนะ คนใหม่นี้เหมือนจะทำงานอยู่ที่หน่วยงานออกไป อนุญาตให้ขี้ขี้หรืออะไรสักอย่าง

แมรีแอนน์   โห

โรแลนด์   ผมถูกสั่งให้จัดการกับเท้าซ้ายทั้งสองข้างของผมให้ได้นะไม่งั้น แล้วคุณล่ะ?

แมรีแอนน์   ก็คล้ายๆกันนะ งานแต่งงาน

โรแลนด์   ของคุณเองหรือว่า-

แมรีแอนน์   จะบ้าเหรอ ลองนึกดูสิ ฉันแค่พยายามจะเป็นเพื่อนเจ้าสาวที่แสนดีทีละคนนะ คือเราคุยกันว่าจะมีเดิน เวียนนิสวอลซ์ด้วยซึ่งฉันเองก็ยังไม่แน่ใจว่ามันคืออะไร

โรแลนด์   งั้นนี่ก็ครั้งแรกเลยสิ ใช่ไหม?

แมรีแอนน์   เปล่า ครั้งที่สองแล้ว คุณล่ะ?

โรแลนด์   ครั้งแรกเลย อืม

แมรีแอนน์   นี่ถือว่าเตรียมตัวมาดีเลยนะเนี่ยะ ฉันตรงมาจากที่ทำงานเลยเมื่อสัปดาห์ก่อน เป้านี้อุ่นอย่างกับไฟเลย พอถึงบ้าน

บ็ท

โรแลนด์   แมรี ผมขอโทษ

แมรีแอนน์   นี่ถือว่าเตรียมตัวมาดีเลยนะเนี่ยะ ฉันตรงมาจากที่ทำงานเลยเมื่อสัปดาห์ก่อน เป้านี้อุ่นเหมือนโดนเผาเลยพอถึงบ้าน

บ็ท

โรแลนด์   ฉันขอโทษ

โรแลนด์   ขอโทษทำไม?

แมรีแอนน์   นี่ถือว่าเตรียมตัวมาดีเลยนะเนี่ยะ ฉันตรงมาจากที่ทำงานเลยเมื่อสัปดาห์ก่อน เป้านี้อุ่นอย่างกับอบชานวุ่นเลยพอถึงบ้าน

บ็ท

ฉันต้องพูดแบบนี้ไม่ฉันคงจะรู้สึกผิดมาก

โรแลนด์   แมรี –

แมรีแอนน์   ไปหาอะไรดีเหมือนกันเถอะ ฉันไม่รู้ว่าคุณมาทำอะไรที่นั่นเหมือนกัน แค่แก้วเดียว แล้วถ้าคุณไม่อยากเจอฉันอีก เราก็ไม่ต้องมาเจอกันแล้วก็ได้ล่ะ

โจแลนด์ แมรี่ –
 แมรี่แอนน์ ไปดื่มอะไรกันไหม ฉันไม่รู้ว่าฉันมาทำอะไรที่นี้เหมือนกัน แค่แก้วเดียว แล้วถ้าคุณไม่อยากเจอฉันอีก เราก็ไม่ต้องมาเจอกันแล้วก็ได้นะ

โจแลนด์ แมรี่ –
 แมรี่แอนน์ แค่แก้วเดียว แล้วถ้าคุณไม่อยากเจอฉันอีก เราก็ไม่ต้องมาเจอกันแล้วก็ได้นะ

โจแลนด์ แมรี่ –
 แมรี่แอนน์ แล้วถ้าคุณไม่อยากเจอฉันอีก เราก็ไม่ต้องมาเจอกันแล้วก็ได้นะ

โจแลนด์ *ผมไม่รู้จะพูดอะไรดี*
 แมรี่แอนน์ *คุณไม่ต้องพูดอะไรก็ได้*
 โจแลนด์ *ไม่ผมรู้แต่ผมอยาก ผมอยากจะรู้ว่าต้องพูดกับคุณยังไง*
 แมรี่แอนน์ *ถึงยังไงคนส่วนใหญ่ก็ผ่านมันไปไม่ได้อยู่แล้ว*
 โจแลนด์ *คุณว่าไงนะ?*
 แมรี่แอนน์ *คนส่วนใหญ่ พอได้รับอนุญาต*
                   มาน
                   พอได้รับ คนส่วนใหญ่
 โจแลนด์ *ไม่ต้องแล้ว*
 แมรี่แอนน์ *พวกเขา พวกเขาดีใจที่รู้ว่ามีถึงเวลาแล้ว*
 โจแลนด์ *คุณรู้ได้ยังไง?*

แมรีแอนน์ มันอยู่ในเว็บไซต์

โจแลนด์ ที่คุณบอกว่า 'ส่วนใหญ่' นี่มันกี่คนหรือ?

แมรีแอนน์ คงจะสักสองในสามแหละ มันอยู่ในเว็บเครือข่ายความปลอดภัย
คนส่วนใหญ่เขาใช้กัน

โจแลนด์ แล้วคุณคิดอย่างอื่นเหมือนกันหรือเปล่า?

แมรีแอนน์ ฉันไม่รู้

โจแลนด์ ให้ผมไปกับคุณด้วยได้ไหม?

แมรีแอนน์ ฉันต้องลองคุยกับมาริตินดูก่อน แล้วคุณ? อยากไปกับฉันไหม

โจแลนด์ แล้วคุณอยากให้ผมไปด้วยไหม?

แมรีแอนน์ พยายามพยักหน้า บีท

แมรีแอนน์ ฉันคิดถึงแม่ตลอดเลย

โจแลนด์หยิบกระดาษ A4 ออกมาจากกระเป๋าเสื้อแล้วอ่าน

โจแลนด์ มันมีสี่อยู่สามชนิดด้วยกัน

ฝั่งตัวผู้ ฝั่งงาน และฝั่งนางพญา หนึ่งเดียวผู้โดดเดี่ยว

พวกฝั่งงานเป็นตัวเมียทั้งหมด

มีหน้าที่ออกไปหาน้ำหวาน เก็บเกสร เป็นต้น

พวกมันมีชีวิตอยู่ได้ตั้งแต่ห้าสัปดาห์ขึ้นไป

หรืออาจจะนานถึงหกเดือน ก่อนที่มันจะตาย

พวกตัวผู้เกิดมาเพื่อมีเซ็กส์กับนางพญา

รวงหนึ่งอาจจะมีตัวผู้มากถึงร้อยตัว

พอพวกมันได้ฝากสเปิร์มไว้แล้ว

อวัยวะเพศของมันจะขาดแล้วตาย ฝั่งมี แมรีแอนน์ โจแลนด์-

เป้าหมายชีวิตที่ชัดเจนไม่เคยมีเพื่อน

ชีวิตของพวกมันจึงสั้นมาก

แต่มันน่าแปลกใจนัก ที่ผมกลับอิจฉาชีวิตที่

เรียบง่ายแต่น่าอัศจรรย์ของพวกมัน   แมรีแอนน์   โรแลนด์ อีกเดี่ยวฉันต้อง-

ถ้าการมีชีวิตอยู่ของเรามันเรียบง่ายขนาดนั้น

ถ้าเรารู้สึกนึกว่าเราเกิดมาเพื่ออะไร   แมรีแอนน์   เดี่ยวฉันต้อง-

ว่าเราต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ไปทำไม

มีหลายอย่างในชีวิตนี้ที่ผมไม่เคยมั่นใจได้เลย

แต่ตอนนี้มีอย่างหนึ่งที่ผมยืนยันและมั่นใจก็คือ

โรแลนด์พบกับกระดาดกับเข้าไปในกระเป๋แล้ว - จากกระเป๋อีกข้าง - เขานหยิบกล่องเล็กๆสีดำออกมา คุณเข่าลงและเปิดกล่องนั้น

โรแลนด์   แมรีแอนน์ ออบิลี่ แต่งงานกับผมไหม?

แมรีแอนน์   โรแลนด์ นี่ฉันมีสตอนนะ คุณจะโผล่มาแบบนี้ไม่ได้นะ คือฉัน นี่มันเพิ่งจะเที่ยงเองนะ แล้วฉันก็ยุ่งมาก ฉันต้องใช้เวลาคิดหน่อย ขอโทษนะ คือฉัน ให้เวลาฉันหน่อยนะ

โรแลนด์ลุกขึ้นแล้วเก็บกล่องดำกลับเข้าไปในกระเป๋

แมรีแอนน์   คุณมาได้ไงเนี่ย?

โรแลนด์   ทำไมเหรอ?

แมรีแอนน์   นี่มันเพิ่งบ่ายสามเองนะ

โรแลนด์   คุณอยู่หรือหรือเปล่า?

แมรีแอนน์   นี่คุณ - เป็นอะไร?

โรแลนด์   ผมมีอะไรอยากจะบอก กับคุณ

โรแลนด์หยิบกระดาษ A4 ออกมาจากกระเป๋าแล้วอ่าน

มันมีผึ้งอยู่สามชนิดด้วยกัน ผึ้งตัวผู้ ผึ้งงาน และนางพญา หนึ่งเดียวผู้โดดเดี่ยว พวกผึ้งงานเป็นตัวเมียทั้งหมด มีหน้าที่ออกไปหาน้ำหวาน เก็บเกสร เป็นต้น พวกมันมีชีวิตอยู่ได้ตั้งแต่ห้าสัปดาห์ขึ้นไป หรืออาจจะนานถึงหกเดือน ก่อนที่มันจะตาย พวกตัวผู้เกิดมาเพื่อมีเซ็กส์กับนางพญา รวงหนึ่งอาจจะมีตัวผู้มากถึงร้อยตัว พอพวกมันได้ฝากสเปิร์มไว้แล้ว อวัยวะเพศของมันจะขาดแล้วตาย ผึ้งมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจนไม่เคยผิดเพี้ยน ชีวิตของพวกมันจึงสั้นมาก แต่มันน่าแปลกใจนัก ที่ผมกลับอธิบายชีวิตที่เรียบง่ายแต่น่าอัศจรรย์ของพวกมัน ถ้าการมีชีวิตอยู่ของพวกมันเรียบง่ายขนาดนั้น ถ้าเรารู้สึกนึกว่าเราก็คงเกิดมาเพื่ออะไร เราจะต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ไปทำไม มีหลายอย่างในชีวิตนี้ที่ผมไม่เคยมั่นใจได้เลย แต่ตอนนี้มีอย่างหนึ่งที่ผมยืนยันและมั่นใจก็คือ

โรแลนด์พับกระดาษเก็บเข้าไปในกระเป๋าแล้ว – จากกระเป๋าอีกข้าง – เขาหยิบกล่องเล็กๆสีดำออกมา

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ออย่า

โรแลนด์คุกเข่าลงและเปิดกล่องนั้น

โรแลนด์ ไม่เอาล่ะ ลูกขึ้น

โรแลนด์   แมรีแอนน์ ออบิลี แต่งงานกับผมไหม?

บีท

แมรีแอนน์   โรแลนด์ เราคุยกันเรื่องนี้แล้วนะ ลูกขึ้น

โรแลนด์ลุกขึ้นแล้วหยิบกล่องดำกลับเข้าไปในกระเป๋า

แมรีแอนน์   คุณมาได้ไงเนี่ย?

โรแลนด์   ทำไมเธอ?

แมรีแอนน์   นี่มันเพิ่งปายสามเองนะ

โรแลนด์   ผมมีอะไรอยากบอกกับคุณ

โรแลนด์ล้วงเข้าไปในกระเป๋าเสื้อ แต่ไม่พบอะไร

เซีย

แมรีแอนน์   ทำไมเธอ?

โรแลนด์เช็คกระดาษอีกข้าง

โรแลนด์ ผมลืมมันไว้ที่บ้าน

แมรีแอนน์ ลืมอะไรหรือ? โรแลนด์

บิท

โรแลนด์ คุณเป็นอะไรี่เปล่านั้น?

โรแลนด์ โอเคผมไม่เป็นไร – ผมคงต้องทำใจนิดหน่อย

ผมมาที่นี่เพื่อที่จะบอก – ผมอุตส่าห์เขียนมันไว้หมดแล้ว

แม้แล้วผมใช้เวลาเขียนนานมาก ผมเลย – ผมเลยโมโหนิดหน่อย

แมรีแอนน์ โรแลนด์คุณเสร็จแถมหมดแล้ว

โรแลนด์ ผมมีอะไรอยากจะทำบอก กับคุณ

โรแลนด์เตรียมตัวที่จะพูด

อิม คุณรู้แล้วว่า เอ่อ บางที คุณอาจจะรู้แล้วว่า มัน มันมีฝิ่งอยู่สามชนิด มีฝิ่งตัวผู้ มีฝิ่งงาน และฝิ่งนางพญา แล้วพวก พวกฝิ่งตัวผู้มันเป็นฝิ่งงาน ขอโทษ พวก พวก ฝิ่งงาน พวกฝิ่งงานเป็นฝิ่งตัวเมียหมดเลย ฝิ่งตัวผู้จะมีเข็กลึกกับนางพญา แล้วพอ พอพวกมันเสร็จ พวกมันจะ อ่า พวกมันจะตาย ผมน่าจะเขียนมันไว้

แมรีแอนน์ โรแลนด์ –

โรแลนด์ ที่ผมอยากจะทำบอกก็คือว่า ฝิ่งมันมีชีวิตที่สั้นมาก มันมีชีวิตที่สั้นมากแล้ว นั่นแหละ ที่จริงผมน่าจะพูดถึงเรื่องเกี่ยวกับอายุของฝิ่งก่อนแล้วผมจะได้โยงไปถึง –

แมรีแอนน์ เป็นอะไรี่หรือเปล่านั้น –

โรแลนด์ คุณจำวันแรกที่เราเจอกันได้ไหม?

แมรีแอนน์ ได้สิ

โรแลนด์ จริงหรือ?

แมรีแอนน์ ใช่

โรแลนด์	ที่งานแต่งงาน
แมรีแอนน์	ห๊ะ?
โรแลนด์	งานแต่งงานของจอห์นกับรูธ
แมรีแอนน์	เราเจอกันที่ปาร์ตีบาร์บีคิว

โรแลนด์หยิบกระดาษ A4 ออกมาจากกระเป๋าแล้วอ่าน

มันมีผึ้งอยู่สามชนิดด้วยกัน ผึ้งตัวผู้ ผึ้งงาน และนางพญา หนึ่งเดียวผู้โดดเดี่ยว พวกผึ้งงานเป็นตัวเมียทั้งหมด มีหน้าที่ออกไปหาน้ำหวาน เก็บเกสร เป็นต้น พวกมันมีชีวิตอยู่ได้ตั้งแต่ห้าสัปดาห์ขึ้นไป หรืออาจจะนานถึงหกเดือน ก่อนที่มันจะตาย พวกตัวผู้เกิดมาเพื่อมีเช็กลูกกับนางพญา รวงหนึ่งอาจจะมีตัวผู้มากถึงร้อยตัว พวกพวกมันได้ฝากสเปิร์มไว้แล้ว อวัยวะเพศของมันจะขาดแล้วตาย ผึ้งมีเป้าหมายชีวิตที่ชัดเจนไม่เคยผิดเพี้ยน ชีวิตของพวกมันจึงสั้นมาก แต่มันนำแปลกใจนัก ที่ผมกลับจินตนาการชีวิตที่เรียบง่ายแต่น่าอัศจรรย์ของพวกมัน ถ้าการมีชีวิตอยู่ของพวกเรามันเรียบง่ายขนาดนั้น ถ้าเรารู้สึกว่าเราเกิดมาเพื่ออะไร เราจะต้องใช้ชีวิตที่เหลืออยู่ไปทำไม มีหลายอย่างในชีวิตนี้ที่ผมไม่เคยมั่นใจได้เลย แต่ตอนนี้มีอย่างหนึ่งที่ผมยืนยันและมั่นใจก็คือ

โรแลนด์พับกระดาษเก็บเข้าไปในกระเป๋าแล้ว - จากกระเป๋าอีกข้าง - เขาหยิบกล่องเล็กๆสีดำออกมา คุณเข่าลงและเปิดกล่องนั้น

โรแลนด์ แมรีแอนน์ ออกบิลล์ แต่งงานกับผมไหม?

แมรีแอนน์ โอเค

โรแลนด์ จริงหรือ?

แมรีแอนน์ ใช่ จริงๆ

แมรีแอนน์จูบโรแลนด์ โรแลนด์สวมแว่นหมั่นให้ แมรีแอนน์จูบโรแลนด์

คุณไปเอาบทความนั้นมาจากไหน? หนังสือหรือ? ใช่ ใช่ไหม? ของเท็ด ฮูเปอร์หรือเปล่า?

ใช่ ใช่ไหม?

แมรีแอนน์ โถ

แมรีแอนน์หัวเราะแล้วจูบโรแลนด์

แมรีแอนน์   เดี่ยวฉันต้องสอนต่อแล้ว

โรแลนด์   เจอกันที่บ้านนะ

แมรีแอนน์   โอเคนะ?

โรแลนด์   แน่นอน

แมรีแอนน์   ขอบคุณนะ

แมรีแอนน์จูบโรแลนด์

แมรีแอนน์   ถ้าเราจริงจิงเราต้องเขียนไปหาเขา

โรแลนด์   เขียนอะไร?

แมรีแอนน์   เขียนไปบอกว่าเขาถึงต้องรับเราไว้

โรแลนด์   แล้วถ้าเขารับล่ะ?

แมรีแอนน์   เราก็ต้องไปเจอใครสักคน

โรแลนด์   ที่นั่นหรือที่อื่น?

แมรีแอนน์   ที่อื่น เรา

เรา

เราต้องไปเจอเขาหลายครั้ง

โรแลนด์   ที่อื่นเท่านั้นหรือ?

แมรีแอนน์   ก็คงอย่างนั้น

โรแลนด์   แล้วไงต่อ?

แมรีแอนน์   แล้วมันขึ้นอยู่กับเรา

โรแลนด์   เขาทำมันยังไง มันเป็นอย่างไงหรือ?

แมรีแอนน์   เขาใช้ตัวยะที่

ตัวยะ

ตัว
ตัว
โรแลนด์   ไม่เป็นไร
แมรีแอนน์   มันใช้ผสมกับน้ำ
โรแลนด์   ผมไม่รู้จะพูดอะไรดี
แมรีแอนน์   คุณไม่ต้องพูดอะไรก็ได้
โรแลนด์   ไม่ผมรู้แต่ผมอยาก ผมอยากจะรู้ว่าต้องพูดกับคุณยังไง
แมรีแอนน์   ถึงยังไงคนส่วนใหญ่ก็ผ่านมันไปไม่ได้อยู่แล้ว
โรแลนด์   หมายความว่าไง?
แมรีแอนน์   คนส่วนใหญ่ พอได้รับอนุฆาน
                  ฆาน
                  พอได้รับ คนส่วนใหญ่
โรแลนด์   ไม่เป็นไรนะ
แมรีแอนน์   พวกเขา พวกเขาดีใจที่ได้รู้ว่ามันถึงเวลาแล้ว

โรแลนด์   มันแย่มากไหน? แมรี-
แมรีแอนน์   แยใช้ได้เลย
โรแลนด์   แยใช้ได้มันแยไหน?
แมรีแอนน์   เขาว่าอายุไม่ถึงสี่สิบน่าจะช่วย แต่-
โรแลนด์   แมรี แยได้มันแยไหน?
แมรีแอนน์   ฉันว่าฉันยังไม่พร้อมจะพูดถึงมันตอนนี้
โรแลนด์   แมรีนี่ผมรอจนใจจะขาดแล้วนะ
แมรีแอนน์   ฉันว่าฉันยังพูดถึงมันไม่ไหว

- โรแลนด์   คุณอยากจะทำอะไรไหม? ตื่นน้ำน้อยดีไหม?
- แมรีแอนน์   ไม่ ชอบคุณ
- โรแลนด์   เอาหลักฐานน้อยไหม คือผม –
- แมรีแอนน์   ฉันแค่อยากใช้เวลาอยู่เฉยๆแล้วฉันจะเล่าให้คุณฟังทุกอย่าง
- บีท
- เขาบอก เหมือนกับว่า แค่นั่งในสาม หนึ่งในสามคนจะรอดต่อปี
- โรแลนด์   แล้วอีกสองคนที่เหลือล่ะ?
- แมรีแอนน์   หึหึ?
- โรแลนด์   แล้วอีกสองในสามคนที่เหลือล่ะ? จะมีชีวิตอยู่ได้ -
- แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้ โรแลนด์ ฉันไม่รู้
- โรแลนด์   เขาบอกคุณว่าไง หมอบอก –
- แมรีแอนน์   ฉันไม่ – ฉันไม่รู้ ฉันจำไม่ได้ เขาให้แผ่นพับฉันมา คือให้ตายเถอะ มันสำคัญอะไรว่าจะเกิดอะไรกับอีกสองคนที่เหลือ
- โรแลนด์   สำคัญอะไรเหรอ?
- แมรีแอนน์   ใช่
- โรแลนด์   มันสำคัญเพราะว่าเรายังไม่รู้ไม่ใช่หรือว่าคุณจะเป็นคนไหนในสามคนนี่
- แมรีแอนน์   นี่คุณมาเหยียดใส่ฉันทำไม –
- โรแลนด์   ผมไม่ได้เหยียด-
- แมรีแอนน์   ใช่คุณเหยียด คุณกำลังเหยียดใส่ฉัน คุณโกรธฉันแค่เพราะว่าฉันจำไม่ได้ว่าเลขไหนเป็นเลขไหนจันทรหรือ – มันไปหนักหัวใครวะ
- โรแลนด์   ก็ได้ –
- แมรีแอนน์   ฉันจะขึ้นไปข้างบนแล้วหยิบกระเป๋ายี่นั้นมาให้คุณ คุณจะได้อีกสองแผ่นพับมาอ่านให้สบายใจไปเลย ถ้ามั่นกวนใจคุณมากขนาด-
- โรแลนด์   ก็ได้ ก็ได้ ผมขอโทษ ผมขอโทษ เขาพูดเรื่องการรักษาไหม?

แมรีแอนน์   เขาว่ามันสามารถผ่าตัดได้ ต้องลองผ่ามันออกดู ตัดมันออกมาให้มากที่สุด แล้วเขาก็พูดถึงการฉายรังสี แต่ถ้าร่างกายชั้นทนการฉายรังสีไม่ไหว ต้องลองทำคีโม ทำเยอะเหี้ยๆ มันอยู่ข้างหน้านี้

โรแลนด์   ข้างหน้า?

แมรีแอนน์   เต็มสมองส่วนหน้าไปหมด

โรแลนด์   ผมไม่เข้าใจว่ามันคืออะไร

แมรีแอนน์   เขาว่าฉันจะมีปัญหาในการเลือกคำ เลือกคำพูดที่ถูกต้อง เขาว่าฉันอาจจะมีอาการชักได้

โรแลนด์   พระเจ้า

แมรีแอนน์   มันไม่มีทางหาย ไม่ว่าเขาจะทำยังไง มันก็- เขาทำไม่ได้

โรแลนด์   โอเค

แมรีแอนน์   เขาว่ามันจบแล้ว

โรแลนด์   พอแล้ว

แมรีแอนน์   มันจบแล้วจริงๆ

โรแลนด์   พอแล้ว พอ

แมรีแอนน์   คุณนั่งลงก่อนไหม?

โรแลนด์   ผมต้องนั่งลงก่อน ไซ้ไหม?

แมรีแอนน์   นั่งก็ดี คือไม่ ยืนคุยกันก็ได้

โรแลนด์   ผมไปเป็นเพื่อนคุณได้นะถ้าคุณบอกผมรู้ไหม

แมรีแอนน์   ฉันรู้

โรแลนด์   ผมคงจะกลางาน-

แมรีแอนน์   ฉันรู้ แต่ฉันอยากจะไปคนเดียว

โรแลนด์   ที่จริงผมกำลังโกรธอยู่นะ แมรี

แมรีแอนน์   โกรธเหรอ?

โรแลนด์   ผมแค่จะบอกให้รู้ไว้

แมรีแอนน์   คุณโกรธฉันหรือ?

โรแลนด์   ผมแค่จะบอกให้รู้ไว้เพราะว่าผมไม่อยากทะเลาะกับคุณ

แมรีแอนน์   ดีใจจังที่ได้รู้

โรแลนด์   พอเถอะ

แมรีแอนน์   ฉันขอโทษนะที่ทำให้คุณต้องพลาดโอกาสที่จะมีความสุขกับการลุ้นผลตรวจbiopsyของฉัน โรแลนด์

โรแลนด์   พอเถอะ

แมรีแอนน์   แต่ ยกโทษให้ฉันเถอะนะ ที่ฉันไม่อยากจะชวนผู้ติดตามให้แค้นมางุดด้วย

โรแลนด์   พอแล้ว! เชี่ย ที่ผมบอกเพราะว่าผมจะได้พูดความในใจออกมา เป็นเพราะว่าผมอยากจะสื่อสารกับคุณ ให้มากที่สุดเท่าที่จะผมจะทำได้ เพราะว่าผมไม่รู้ว่าคุณกำลังจะพูดอะไรแต่เห็นได้ชัดว่ามันเป็นข่าวร้าย และผมอยากเป็นคนนั้นที่คอยรับฟังคุณ ไม่ใช่คนที่คอยแต่จะคิดกังวลว่าเธอจะเป็นยังไงพอได้รู้ข่าว

แมรีแอนน์   มันเป็นเพราะ –

โรแลนด์   ผมสงสัยว่าทำไมเธอไม่โทรหาผมทันที?

แมรีแอนน์   ฉันรู้ว่าคุณจะ –

โรแลนด์   เพราะผมจะหยุดทำทุกอย่างและยอมทำทุกอย่างเพื่อเธอไม่ว่าเธอจะรู้หรือเปล่า?

แมรีแอนน์   ฉันได้ผลตรวจ biopsy แล้วนะ

โรแลนด์   วันนี้หรือ?

แมรีแอนน์   เขาโทรตามให้ฉันเข้าไปรับผลตรวจได้เลย

โรแลนด์   คุณตรวจกับใคร?

แมรีแอนน์   คุณหมอออร์น

โรแลนด์   แล้วเขาว่าไง?

แมรีแอนน์   หมอบอกว่ามีเนื้องอก

โรแลนด์   ห๊ะ?

แมรีแอนน์   หมอบอกว่ามันเป็นระดับหนึ่งและพบว่ามันเด้งออก

โรแลนด์   เดี๋ยวนะ หมอบอกว่า

แมรีแอนน์   หมอบอกว่า โดยทั่วไปแล้ว ผู้ป่วยระดับที่หนึ่งมีแนวโน้มว่าจะได้รับการรักษาจนหายขาด

โรแลนด์   หมอใช้คำว่า "หายขาด" จริงๆหรือ?

แมรีแอนน์   โดยทั่วไปแล้วเราก็หวังว่าจะได้รับการรักษาจนหายขาดนะ

โรแลนด์   จริงหรอเนี่ยะ

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   แล้วต้องทำอะไรต่อ?

แมรีแอนน์   หมอบอกว่าทำการผ่าตัด

โรแลนด์   แต่หมอบอกว่าจะ "หายขาด" จริงๆใช่ไหม?

แมรีแอนน์   ใช่ค่ะ

                      บีท

โรแลนด์   คุณไม่เป็นไรนะ?

แมรีแอนน์   ค่ะ

โรแลนด์   แน่ใจนะ

แมรีแอนน์   ค่ะ

โรแลนด์   แล้วคุณหิวไหม กินบิลองเนสหน่อยไหม? ผมทำเอง

แมรีแอนน์   เรามีสปาเก็ตตี้ที่อร่อยๆเหลืออยู่ไหม?

โรแลนด์   ผมรักคุณ

แมรีแอนน์ มันเรียกว่า glioblastoma multiforme

โรแลนด์ ครับ

แมรีแอนน์ เป็นระดับที่สี่

โรแลนด์ ครับ

แมรีแอนน์ อยู่ตรงด้านหน้า

โรแลนด์ โอเค

แมรีแอนน์ มันเลยทำให้ฉันมีปัญหาเวลาจะ-

โรแลนด์ พุด

แมรีแอนน์ หมอบอกว่ามันสามารถผ่าตัดได้

โรแลนด์ เยี่ยม

แมรีแอนน์ หมอบอกว่าเราควรจะเริ่มกันจากตรงนี้ก่อน

โรแลนด์ เยี่ยม

แมรีแอนน์ แล้วค่อยลงพิจารณาการฉายรังสีดู

โรแลนด์ โอเค

แมรีแอนน์ แต่หมอบอกว่าถ้าร่างกายฉันทนการฉายรังสีไม่ไหว-

โรแลนด์ ไม่ไหว?

แมรีแอนน์ ใช่

โรแลนด์ โอเค ผมขอโทษ

แมรีแอนน์ หมอบอกว่าถ้าร่างกายฉันทนการฉายรังสีไม่ไหวให้ลองทำคีโมดูดีกว่า

โรแลนด์ โอเค

แมรีแอนน์ หมอ...หมอบอกว่า...

โรแลนด์ พอแล้วก็ได้นะ

แมรีแอนน์ ไม่ ฉันโอเค

โรแลนด์ ไปหาอะไรกินกัน

แมรีแอนน์   ไม่ ฉันไม่เป็นไร

โรแลนด์   จริงๆนะ เราพอกันเถอะ ไปหาอะไรกินกัน

แมรีแอนน์   ฉันว่าฉันควรจะ ฉันว่าฉันควรจะยอม-

โรแลนด์   ไม่ คุณควรจะ-

แมรีแอนน์   ฉันว่าฉันควรจะยอมรับความจริง

โรแลนด์   ใช่ผมเห็นด้วย

แมรีแอนน์   แค่ปีเดียว

โรแลนด์   ปีเดียว?

แมรีแอนน์   หรือน้อยกว่านั้น?

โรแลนด์   อาจจะน้อยกว่าปีนี้สักหรือ?

แมรีแอนน์   ผมไม่ได้บอกหรอก แต่

โรแลนด์   เขาไม่ได้บอกหรือ?

แมรีแอนน์   ฉันลองค้นออนไลน์ดู

โรแลนด์   แต่เขาไม่ได้บอกใช่ไหม?

แมรีแอนน์   เขาบอกว่าเราค่อยๆรายละเอียดตอนเจอกันครั้งหน้า แต่พอฉันกลับไปทีคณะ-

โรแลนด์   แมรี-

แมรีแอนน์   ฉันรู้ ฉันรู้ มันโง่งมาก ฉันไม่น่าทำมันเลย ฉันลองอ่านในกระทู้ดู

โรแลนด์   ในกระทู้?

แมรีแอนน์   คนเหล่านี้จะเขียนคำอุทิศให้กับคนที่พวกเขาเคยรู้จักและตายจากไป มีคนเขียนทิ้งไว้เป็นหลายหลายหน้าเลย ส่วนใหญ่เขียนซะซึ่งจรรยาบรรณน้ำตาไหลเลย ฉันอ่านแล้วแม่งรู้สึกโกรธมาก

โรแลนด์   โกรธหรือ?

แมรีแอนน์   มีแต่เรื่องงี่เง่า

โรแลนด์   หมายถึงในกระทู้-

แมรีแอนน์   เวลามีคนตาย

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   มีแต่เรื่องเง่า "พอมันถึงเวลาของเรามันก็จบ"

โรแลนด์   ไซ

แมรีแอนน์   "เวลา" นี้เรากำลังพูดถึงเรื่องบ้าอะไรกันอยู่

โรแลนด์   เราน่าจะ-

แมรีแอนน์   "เธอเป็นคนที่ใช้ชีวิต" จริงหรือ? มัน แสดงว่าเธอยังผู้ที่ไม่ดีพอสินะ ไซใหม่?

โรแลนด์   พอเถอะ

แมรีแอนน์   บางคนนี่ลงรูปให้ดูด้วยนะ

โรแลนด์   ไปหาอะไรกินกันเถอะ

แมรีแอนน์   มีภาพผู้หญิงคนนึงที่มีท่อหยดยอกจากตัวเธอแมงไม่รู้ก็ท่อแล้วรอบๆห้องก็ถูกตกแต่งไปด้วยลูกโป่งสีลันสไตน์เต็มไปหมด

โรแลนด์   บางคนก็ชอบซื้อลูกโป่งมาฝากกัน

แมรีแอนน์   ถ้าคุณซื้อลูกโป่งมาให้ฉันนะ ฉันจะบีบคอคุณให้ตาย

โรแลนด์   จดไว้แล้ว

แมรีแอนน์   แล้วถ้าคุณเขารูปฉันไปลงไว้ในกระทู้ล่ะ ฉันจะตามกลับมาหลอกหลอนคุณแน่

โรแลนด์   ไม่ลงกระทู้จ๊ะ

แมรีแอนน์เริ่มร้องไห้ แต่ห้ามตัวเองไว้

โอเค ไปเถอะ ไปหาอะไรกินกัน

แมรีแอนน์กับโรแลนด์ใช้ภาษามือสื่อสารประโยคต่อไปนี้

แมรีแอนน์   มันเป็นเรื่องชนิดหนึ่ง ประเภทของเงื่องอก

โรแลนด์   โอเค

แมรีแอนน์   มันอยู่ด้านหน้า

โรแลนด์ โอเค

แมรีแอนน์ เป็นเหตุผลที่ทำให้ฉันมีปัญหาในการพิมพ์

โรแลนด์ ผมเข้าใจนะ

แมรีแอนน์ หมอคิดว่าควรทำการผ่าตัด

โรแลนด์ ดีแล้ว

แมรีแอนน์ เริ่มจากการผ่าตัดก่อน

โรแลนด์ เยี่ยม

แมรีแอนน์ แล้วค่อยลงทำการฉายรังสี

โรแลนด์ โอเค

แมรีแอนน์ แต่หมอบอกว่าถ้าร่างกายฉันทนการฉายรังสีไม่ไหวให้ลองทำคีโมดูดีกว่า แคปีเดียว

โรแลนด์ ปีเดียว?

แมรีแอนน์ อาจจะน้อยกว่านั้น

โรแลนด์ น้อยกว่าปีหนึ่งอีกหรือ?

แมรีแอนน์ ใต้

โรแลนด์ มีเวลาเหลืออยู่น้อยกว่าหนึ่งปีหรือ?

แมรีแอนน์ ก็ไม่แน่เสมอไป

โรแลนด์ แล้วหมอบอกว่ายังไง?

แมรีแอนน์ ฉันลองหาออนไลน์

โรแลนด์ ใครบอกว่าน้อยกว่าหนึ่งปี?

แมรีแอนน์ หมอบอกว่าเราค่อยๆฉายละเหยียดตอนเจอกันครั้งหน้า แต่พอฉันกลับไปทีที่คิดนะ ฉันลองอ่านในกระทู้

โรแลนด์ ในกระทู้?

แมรีแอนน์ ใต้

โรแลนด์ คุณเข้าไปอ่านในกระทู้ทำไม?

- แมรีแอนน์   คนเหล่านี้จะเขียนคำอุทิศให้กับคนที่พวกเขาเคยรู้จักและตายจากไป มีคนเขียนทิ้งไว้เป็นหลายหลายหน้า ส่วนใหญ่เขียนชะซึ่งจนน้ำตาไหลเลย ฉันอ่านแล้วโกรธมาก
- โรแลนด์   โกรธหรือ?
- แมรีแอนน์   มีแต่เรื่องไร้สาระ
- โรแลนด์   หมายความว่าไง?
- แมรีแอนน์   เวลามีคนตาย
- โรแลนด์   ครับ
- แมรีแอนน์   มีแต่เรื่องไร้สาระ “พอมันถึงเวลาของเราก็จบ”
- โรแลนด์   ครับ
- แมรีแอนน์   “เธอเป็นคนที่สู้ชีวิต” จริงหรือ? มัน แสดงว่าเธอยังสู้ไม่ได้ดีพอสินะ ใช่ไหม?
- โรแลนด์   พอเถอะ
- แมรีแอนน์   บางคนนี่ลงรูปให้ดูด้วยนะ
- โรแลนด์   เราไปหาอะไรกินกันเถอะ
- แมรีแอนน์   มีภาพผู้หญิงคนนึงที่มีท่อหย่อยออกมาจากตัวเธอแม่งไม่รู้ก็ท่อแล้วรอบๆห้องก็ถูกตกแต่งไปด้วยลูกโป่งสีลันสไตน์เต็มไปหมด
- โรแลนด์   บางคนก็ชอบซื้อลูกโป่งมาฝากกัน
- แมรีแอนน์   ถ้าคุณซื้อลูกโป่งมาให้ฉันนะ ฉันจะบีบคอคุณให้ตาย
- โรแลนด์   จดไว้แล้ว
- แมรีแอนน์   แล้วถ้าคุณเอารูปฉันไปลงไว้ในกระชั้นนะ ฉันจะตามกลับมาหลอกหลอนคุณแน่
- โรแลนด์   ไม่ลงกระชั้นจะ

แมรีแอนน์เริ่มร้องไห้ แต่ห้ามตัวเองไว้

เราไปหาอะไรกินกันดีไหม?

แมรีแอนน์   ฉันว่าฉันจะไปต่างประเทศ

โรแลนด์   หมายความว่าไง?

แมรีแอนน์   ฉันไม่ ฉันไม่แน่ใจว่าการทำดีไม่มีมันจะช่วยอะไรได้มากแค่ไหน

โรแลนด์   คุณเองไม่แน่ใจหรือหือไม่แน่ใจ?

แมรีแอนน์   ฉันเอง ตัวฉันเองที่ไม่แน่ใจ

โรแลนด์   ทำไมล่ะ? คุณไม่แน่ใจอะไร? ทำไมคุณไม่แน่ใจ?

แมรีแอนน์   มันเริ่มจะ

                   มัน

                   มัน

ตอนที่ฉันกลับบ้าน ฉันอยู่บนรถไฟแล้วฉันกะกำลังจะกลับบ้าน มีพวกผู้ชายขึ้นมา พวกผู้ชายวัยสัก สามสิบ กำลังโกรธ ฉันนั่งอยู่ตรงโต๊ะกินข้าวแล้วเอาเล็บที่โปออกมาทาง พวกมันมานั่งที่โต๊ะฉันและ โต๊ะตรงข้าม พวกมันเริ่ม พวกมันเริ่มแกลังับหัวฉันเล่น ฉันเก็บเล็บที่โปเข้ากระเป๋าแล้วพยายามจะ หนีไปที่อื่น พวกมันขวางหน้าฉัน ไม่ยอมให้ฉันไป ฉันพูดไม่ได้ ฉันหาคำที่ใช้ไม่ได้ แล้วพวกมันก็เริ่ม หัวเราะ หัวเราะเสียงดังลั่น แล้วฉันก็เริ่มร้องไห้ก่อนที่พวกมันคนนึงจะบอกให้พอได้แล้ว

โรแลนด์   คุณน่าจะบอก คุณน่าจะบอกผม

แมรีแอนน์   ฉันไปที่คณะมา

โรแลนด์   หมายความว่าไง ไปทำไม?

แมรีแอนน์   ไปกินข้าวกับเมลิซ่า แล้วฉันก็ชก

โรแลนด์   หึะ? เมื่อไหร่? แมรี

แมรีแอนน์   เมื่อหลายสัปดาห์ที่แล้ว

โรแลนด์   เมื่อหลายสัปดาห์ที่แล้ว?

แมรีแอนน์   ใช่

โรแลนด์   แล้วทำไมคุณไม่บอก?

แมรีแอนน์   เพราะคำพูด โรแลนด์ มันหน้า

                   มันหน้า

มันเริ่มจะ เห็นยิ่งขึ้นทุกที

โรแลนด์ หมายถึงเวลาที่พูดกับผม เฉพาะเราสองคน ที่มีมันเหนียว หรือว่ากับทุกทุกอย่าง?

แมรีแอนน์ กับทุกทุกอย่าง

โรแลนด์ ผมไม่รู้เรื่องเลย

แมรีแอนน์ ไม่เป็นไรนะ

โรแลนด์ ผมขอโทษ

แมรีแอนน์ ไม่เป็นไร

โรแลนด์ ผมไม่รู้จะทำยังไง?

แมรีแอนน์ คุณไม่เห็นต้องทำอะไรเลย

โรแลนด์ แต่ผมอยากช่วย

แมรีแอนน์ คุณช่วยมาเยอะแล้ว

โรแลนด์ ที่คุณบอกว่าจะไปเมืองนอก คุณหมายถึงจะไปแล้วไม่กลับหรือ?

แมรีแอนน์ ก็ไม่แน่นะ ไซ

โรแลนด์ เขาทำกันยังไง?

แมรีแอนน์ เราต้องเป็นสมาชิก

โรแลนด์ สมาชิก?

แมรีแอนน์ จ่ายเงินให้เขา?

โรแลนด์ เท่าไหร่?

แมรีแอนน์ ฉันไม่รู้ว่ามันคิดเป็นกี่ปอนด์

โรแลนด์ แล้วจากนั้นล่ะ?

แมรีแอนน์ ถ้าเราจริงจังกเราต้องเขียนไปหาเขา

โรแลนด์ เขียนอะไร?

แมรีแอนน์ เขียนไปบอกว่าทำไมเขาถึงต้องรับเราไว้

โรแลนด์ แล้วถ้าเขารับล่ะ?

แมรีแอนน์   เราก็ต้องไปเจอใครสักคน

โจแลนด์   ที่นั่นหรือว่าที่อื่น?

แมรีแอนน์   ที่อื่น เเรา

   เเรา

   เเราต้องไปเจอเขาหลายครั้ง

โจแลนด์   ที่อื่นเท่านั้นหรือ?

แมรีแอนน์   ก็คงอย่างนั้น

โจแลนด์   แล้วต้องทำอะไรต่อ?

แมรีแอนน์   แล้วมันขึ้นอยู่กับเรา

โจแลนด์   เขาทำมันยังไง? มันเป็นอย่างไงหรือ?

แมรีแอนน์   เขาใช้ตัวอะไรที่

   ตัวยา

   ตัว

   ตัว

โจแลนด์   ไม่เป็นไร

แมรีแอนน์   มันใช้ผสมกับน้ำ

โจแลนด์   ผมไม่รู้จะพูดอะไรดี

แมรีแอนน์   คุณไม่ต้องพูดอะไรก็ได้

โจแลนด์   ไม่ผมรู้แต่ผมอยาก ผมอยากจะรู้ว่าต้องพูดกับคุณยังไง

แมรีแอนน์   ถึงยังไงคนส่วนใหญ่ก็ผ่านมันไปไม่ได้อยู่แล้ว

โจแลนด์   หมายความว่าไง?

แมรีแอนน์   คนส่วนใหญ่ พอได้รับอนุมาน

   มาน

   พอได้รับ คนส่วนใหญ่

โรแลนด์   ไม่เป็นไรนะ

แมรีแอนน์   พวกเขา พวกเขาดีใจที่รู้ว่ามันถึงเวลาแล้ว

โรแลนด์   คุณรู้ได้ยังไง?

แมรีแอนน์   มันอยู่ในเว็บไซต์

โรแลนด์   ที่คุณบอกว่า 'ส่วนใหญ่' นี่มันกี่คนหรือ?

แมรีแอนน์   คงจะสักสองในสามแหละ มันอยู่ในเว็บเครือข่ายความปลอดภัย
คนส่วนใหญ่เขาใช้กัน

โรแลนด์   แล้วคุณคิดอย่างนั้นเหมือนกันหรือเปล่า?

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้

โรแลนด์   ให้ผมไปกับคุณด้วยได้ไหม?

แมรีแอนน์   ฉันต้องลองคุยกับมาริตินดูก่อน แล้วคุณ? อยากไปกับฉันไหม

โรแลนด์   แล้วคุณอยากให้ผมไปด้วยไหม?

                    แมรีแอนน์พยักหน้า บีท

แมรีแอนน์   ฉันคิดถึงแม่ตลอดเลย

โรแลนด์   ยังไงหรือ?

แมรีแอนน์   ก่อนแม่จะตาย

โรแลนด์   อ้อ

แมรีแอนน์   ตอนแม่บอกว่าแม่ไม่ยกกินอะไรแล้ว

โรแลนด์   ครับ

แมรีแอนน์   คุณจำได้ไหม?

โรแลนด์   ผมไม่แน่ใจว่าเราเคยคุยกันเรื่องนั้นะ?

แมรีแอนน์   ฉันนึกว่าเคย?

โรแลนด์   คงนึกหน่อยละมัง

แมรีแอนน์   ตอนที่เธออยากให้ผมถอดสาย IV เราเคยคุยกันเรื่องนี้ไหม?

โรแลนด์   *ผมว่าเราน่าจะเคยนะ*

แมรีแอนน์   *พวกเขาขอให้ฉันกลับบ้านไปก่อน พอฉันกลับมาอีกวันแม่ก็เริ่มหน้าตาเหมือนผีแล้ว มันต้องใช้พลัง
มากมายเหลือเกิน เวลาที่เราเป็นแบบนี้ เพื่อจะมีชีวิตอยู่ต่อไป ฉันว่าฉันไม่มีพลังมากขนาดนั้น*

โรแลนด์   *ไม่หรอก เราไม่มีวันรู้หรอก*

แมรีแอนน์   *หุดหุดเหลือเกิน*

โรแลนด์   *แฉะฟังผมนะ-*

แมรีแอนน์   *ฉันเหนื่อยมาก ฉันเหนื่อยมากโรแลนด์ เมื่อก่อนคนเราเคยมีสัตว์
เมื่อก่อนเราเคยมี สัตว์
สัตว์   เมื่อก่อนเรา
เหี้ย*

โรแลนด์   *ครับ*

แมรีแอนน์   *พระเจ้า*

โรแลนด์   *พระเจ้า?*

แมรีแอนน์   *คนเราเคยมีชีวิตเป็นของตัวเอง ก่อนที่เราจะโงง
โงง มันเริ่ม
น่าโงง*

โรแลนด์   *โงง?*

แมรีแอนน์   *แม้ไม่ได้กลัวตายหรอกนะ แม่กลัวที่จะยังถูกทำให้มีชีวิตอยู่ต่างหาก
คุณรู้ไหม?*

โรแลนด์   *ครับ*

แมรีแอนน์   *นั่นไม่ใช่สิ่งที่เธอกลัวเลย*

โรแลนด์   *ผมเข้าใจนะ*

แมรีแอนน์   *มันไม่ใช่แค่การพูด*

โรแลนด์   *อันนี้ผมไม่เข้าใจ?*

แมรีแอนน์   การอ่าน ฉันกำลังมีปัญหา – ตัวเลข คำ บนกระดาษ ฉันไม่รู้จะอธิบายยังไง
การพิมพ์ การพิมพ์ก็ด้วย

โรแลนด์   ยังไงหรือ?

แมรีแอนน์   ฉันรู้จักคำ ฉันรู้จักคำฉันพยายามจะพิมพ์ แต่ฉันไม่รู้ตัวอักษร
ทุกตัวดูผิดไปหมด การ
การ
การ

โรแลนด์   ไม่ต้องพูดจบบก็ได้

แมรีแอนน์   แต่ฉันอยาก

โรแลนด์   ผมว่าผมรู้แล้วว่าคุณจะพูดอะไร

แมรีแอนน์   หรือ คุณรู้ว่าฉันจะพูดอะไรได้?
ตตต   ตัวฉันเองยังไม่รู้เลยว่าฉันจะพูดอะไร

โรแลนด์   ใช่ผมรักษาน้ำใจคุณเกินไป แต่เพราะผมไม่อยากให้คุณเหนื่อยอีกแล้ว

แมรีแอนน์   ฉันว่าเราหาสมุดโน้ตมาห้อยคอฉันดีไหม?

โรแลนด์   หีะ?

แมรีแอนน์   ฉันล้อเล่น

โรแลนด์   ให้ตายเถอะแมรี

แมรีแอนน์   โรแลนด์ ฉันว่าฉันกลับไปทำงานไม่ได้แล้ว

โรแลนด์   พวกเขาบอกคุณหรือ?

แมรีแอนน์   เปล่า

โรแลนด์   งั้นคุณบอกเขาแล้วหรือ?

แมรีแอนน์   ยังหรือ

โรแลนด์   แต่คุณจะบอกอยู่ที่

แมรีแอนน์   คงงั้นแหละ

โรแลนด์   แต่คุณยังไม่ได้พูดเรื่องพวกนี้กับเขาใช่ไหม?

แมรีแอนน์   พวกเขาพูดทุกอย่างที่ฉันต้องการหมดแล้ว

โรแลนด์   แล้วถ้าทำงานนอกเวลาละ?

แมรีแอนน์   ฉันไม่รู้จะทำไปทำไม?

โรแลนด์   คุณไม่รู้จะทำงานนอกเวลาไปทำไมเหรอ?

แมรีแอนน์   ไม่ว่าฉันจะทำการต่อหรือฉันจะ
หรือฉัน   จะทำการ
ฉันได้แค่ทำหรือไม่ทำ ฉันกลัว

โรแลนด์   ทำงานเหรอ?

แมรีแอนน์   หยุด

โรแลนด์   คุณกลัวที่จะหยุดทำงานเหรอ?

แมรีแอนน์   ฉันทำไงดี?

โรแลนด์   เราจะหนีไปด้วยกัน เราจะทำทุกอย่างที่เราต้องการ

แมรีแอนน์   ฉันไม่-

โรแลนด์   จริงๆนะ

แมรีแอนน์   ฉันไม่-

โรแลนด์   ผมพูดจริงๆนะ

แมรีแอนน์   ฉัน   ฉันไม่
เราทำไม่ได้ ฉันต้อง   ต้อง
หาทาง   ฉันต้องมีทางเลือก
ของฉันเอง

โรแลนด์   แท็กซี่จะมาเก้าโมงนะ
 แมรีแอนน์   รู้แล้ว
 โรแลนด์   เรามีเวลาเพิ่มอีกครึ่งชั่วโมง
 แมรีแอนน์   ดีเลย
 โรแลนด์   แล้วคุณเหนื่อยไหม?
 แมรีแอนน์   นิดหน่อย
 โรแลนด์   คุณอยากจะนอนพักสักหน่อยไหม?
 แมรีแอนน์   ก็ไมงแล้วคะ?
 โรแลนด์   คุณหนาวไหม?
 แมรีแอนน์   ไม่
 โรแลนด์   ผมเดินไปปิดแอร์ให้ก็ได้นะเอาไหม?
 แมรีแอนน์   ไม่เป็นไร

โรแลนด์   แท็กซี่จะมาเก้าโมงนะ
 แมรีแอนน์   รู้แล้ว
 โรแลนด์   เรามีเวลาเพิ่มอีกครึ่งชั่วโมง
 แมรีแอนน์   ดีเลย
 โรแลนด์   แล้วคุณเหนื่อยไหม?
 แมรีแอนน์   นิดหน่อย
 โรแลนด์   คุณอยากจะนอนพักสักหน่อยไหม?
 แมรีแอนน์   ก็ไมงแล้วคะ?
 โรแลนด์   คุณหนาวไหม?
 แมรีแอนน์   ไม่

โรแลนด์   ผมเดินไปปิดแอร์ให้ก็ได้นะเอาไหม?
แมรีแอนน์   ไม่เป็นไร

โรแลนด์   แหกซึ่มาเก้าโมงนะ
แมรีแอนน์   รู้แล้ว
โรแลนด์   มีเวลาให้เราเพิ่มอีกครึ่งชั่วโมง
แมรีแอนน์   ตีเลย
โรแลนด์   แล้วคุณเหนื่อยไหม?
แมรีแอนน์   นิดหน่อย
โรแลนด์   คุณอยากจะนอนพักสักหน่อยไหม?
แมรีแอนน์   ก็เียงแล้วคะ?
โรแลนด์   คุณหนาวไหม?
แมรีแอนน์   ไม่
โรแลนด์   ผมเดินไปปิดแอร์ให้ก็ได้นะเอาไหม?
แมรีแอนน์   ไม่เป็นไร
โรแลนด์   คุณอยากให้ผมเปิดทีวีให้ไหม?
แมรีแอนน์   ไม่ขอบคุณ
โรแลนด์   แล้วคุณหิวไหม?
แมรีแอนน์   อืม
โรแลนด์   คือ วันนี้ผมมีความสุขมากนะ
แมรีแอนน์   จันด้วย
โรแลนด์   จริงหรอ?
แมรีแอนน์   ค่ะ

โจแลนดี ผมขอบอกอะไรคุณตรงๆได้ไหม?

แมรีแอนน์ ไม่

เธอล้อเล่น ทั้งคู่อาจจะยิ้มเล็กน้อย

โจแลนดี มันมี บางเวลาที่ผมมองไปที่คุณแล้วผมก็เข้าใจว่าทำไมคุณถึงเลือกทำแบบนี้ แต่บางเวลาผมก็ไม่เข้าใจอะไรเลย ผมไม่ได้จะบอกให้คุณเลิกล้มความตั้งใจหรอกนะ แต่ผมคงจะเริ่มสงสัยขึ้นมาแล้ว ว่ามันถึงเวลาแล้วจริงๆหรือเปล่า เพราะว่าถ้ามันเป็นผมแล้วผมเป็นคน ผมคงอยากจะใช้เวลาอยู่ต่อให้นานที่สุด แล้วถ้าคุณคิดว่าคุณยังมีเวลาเหลืออยู่อีกสักสองสามเดือน ผมขอใช้เวลานั้นกับคุณได้ไหม?

แมรีแอนน์ ได้สิ

โจแลนดี หา?

แมรีแอนน์ (บ๊ึท) ได้สิ กลับบ้านกันเถอะ

โจแลนดี เพราะว่าถ้ามันเป็นผมแล้วผมเป็นคน ผมคงอยากจะใช้เวลาอยู่ต่อให้นานที่สุด แล้วถ้าคุณคิดว่าคุณยังมีเวลาเหลืออยู่อีกสักสองสามเดือน ผมขอใช้เวลานั้นกับคุณได้ไหม?

แมรีแอนน์ อะไร เวลาหมายถึงอะไร?

โจแลนดี เวลา ผมหมายถึง เวลา ผมอยากใช้เวลาอยู่กับคุณ

แมรีแอนน์ ฉันไม่ แน่ใจ ว่า

คุณกับฉัน เราคง คิดว่าเรามี

แต่ว่า มัน

มีแค่ลูกศร จากอะ-ตอมถึงปัจจุบัน

โจแลนดี แมรี-

แมรีแอนน์ นั่นคือสิ่งที่เราเข้าใจ เวลาไม่ไหลย้อนกลับ

โจแลนดี แมรี-

แมรีแอนน์ แต่ไม่มีใครรู้ว่าทำไม

โจแลนดี โอเค

แมรีแอนน์ ฟ-ฟิงฉันหน่อย นะ

โรแลนด์ อย่าเพิ่งพูดกันตอนนี้เลย

แมรีแอนน์ ได้โปรด

โรแลนด์ ผมไม่น่าเริ่มมันเลย

แมรีแอนน์ ฟ-ฟิงฉันหน่อย นะ กฎพื้นฐานทางฟิสิกส์ กฎ ฟ-ฟ-พื้นฐานทางฟิสิกส์ไม่มีอดีตและปัจจุบัน เวลาไม่มีผลเกี่ยวข้องกับระดับของอะตอมและโมเลกุล เวลาไม่เคยเปลี่ยนแปลง

เรามีเวลามากเท่าเดิมเสมอ

คุณยังมีเวลาของเรา

เมื่อฉัน

เมื่อ

เมื่อ

มันก็ไม่เห็นจะต่างกันตรงไหนเลย

เมื่อฉันจากไป

โรแลนด์ สวัสดี แมรีแอนน์

แมรีแอนน์ โรแลนด์ ร้าว ว่าไง – สวัสดี คุณเป็นไงบ้าง?

โรแลนด์ ครับ ผมสบายดี ขอขอบคุณนะ

แมรีแอนน์ เหวอ ดีเลย ดีจัง ดีจริงๆนะ

โรแลนด์ แล้วคุณล่ะ?

แมรีแอนน์ ฉันขอน้ำผึ้งของคุณด้วยนะ

โรแลนด์ จริงเหวอ?

แมรีแอนน์ ที่ร้าน Budgens แถวๆ Crouch End

โรแลนด์ อ้อครับ มันดีมากๆเลย

แมรีแอนน์   ฉันบอกเด็กผู้หญิงคนที่เก็บตังค์ว่า ฉันเคยรู้จักผู้ชายคนที่ทำน้ำผึ้งขวดนี้มาก่อน

โรแลนด์   แล้วเธอว่าไงเธอ?

แมรีแอนน์   เธอก็จ้องหน้าฉันนะสิ

โรแลนด์   ผมอ่านงานวิจัยของคุณด้วยนะ

แมรีแอนน์   ไม่จริงมั้ง?

โรแลนด์   จริงสิ ผมดาวน์โหลดมา

แมรีแอนน์   นั่นสุดยอดเลย โรแลนด์

โรแลนด์   แล้วคุณว่าน้ำผึ้งเป็นยังไงบ้าง?

แมรีแอนน์   ออ้ย มันอร่อยมากจริงๆ แล้วนี่ คุณมาเรียนเดินบอกลมหรือ?

โรแลนด์   ใช่ เปล่า ใช่ ผมมาเรียน ใช่

แมรีแอนน์   จริงหรือ?

โรแลนด์   เฮทเธอร์กำลังจะแต่งงานในอีกไม่กี่เดือนนะ ก็เลย

แมรีแอนน์   กับครูสอนพลหรือ?

โรแลนด์   ใช่ ใช่เลย คุณความจำดีเนี่ยะ ผมถูกสั่งให้จัดการกับเท้าซ้ายทั้งสองข้างของผมให้ได้ะ ไม่งั้น
แล้วคุณล่ะ?

แมรีแอนน์   ก็คล้ายๆกันนะ งานแต่งงาน

โรแลนด์   ของคุณหรือว่า-

แมรีแอนน์   ไม่ จะบ้าหรือ ลองนึกดูสิ ฉันแค่พยายามจะเป็นเพื่อนเจ้าสาวที่แสนดีนะ คือเราคุยกันว่าจะมีเดินเวียน
นิสวอลซ์กัน ซึ่งฉันเองก็ยังไม่แน่ใจเลยว่ามีอะไร?

โรแลนด์   งั้นนี่ก็ครั้งแรกเลยสินะ ใช่ไหม?

แมรีแอนน์   เปล่า ครั้งที่สองแล้ว คุณล่ะ?

โรแลนด์   ครั้งแรกเลย อืม

แมรีแอนน์   นี่ถือว่าเตรียมตัวมาดีเลยนะเนี่ยะ ฉันตรงมาจากที่ทำงานเลยเมื่อสัปดาห์ก่อน เป้านี้อ่อนโยนกับเขาไป
อาบแดดเลยพอลงถึงบ้าน

บ๊อท

โรแลนด์ คือผมว่า พอเราเรียนเสร็จแล้ว-ถ้าคุณ-ถ้าเราทั้งสองคนยังไม่เหนื่อยเกินไป มีร้านดีๆแถวๆนี้ที่เรา- เราไปหาอะไรดื่มกันได้นะ? แต่ถ้าเราไปถึง ถ้าเราไปถึง พอเราไปถึงแล้วคุณ คุณเกิดเปลี่ยนใจ แล้วถ้าคุณเปลี่ยนใจ แล้วคุณอาจจะกลับบ้าน เราก็แยกย้ายกันกลับได้นะ เราก็แค่กลับบ้านกัน แล้วเราก็ไม่ต้องมาเจอกันอีกแล้วก็ได้

ภาคผนวก ข
ภาพประมวลการทำงานและการแสดง

ภาพตัวอย่างระหว่างการซ้อม

ภาพขณะฝึกใช้ภาษามือ

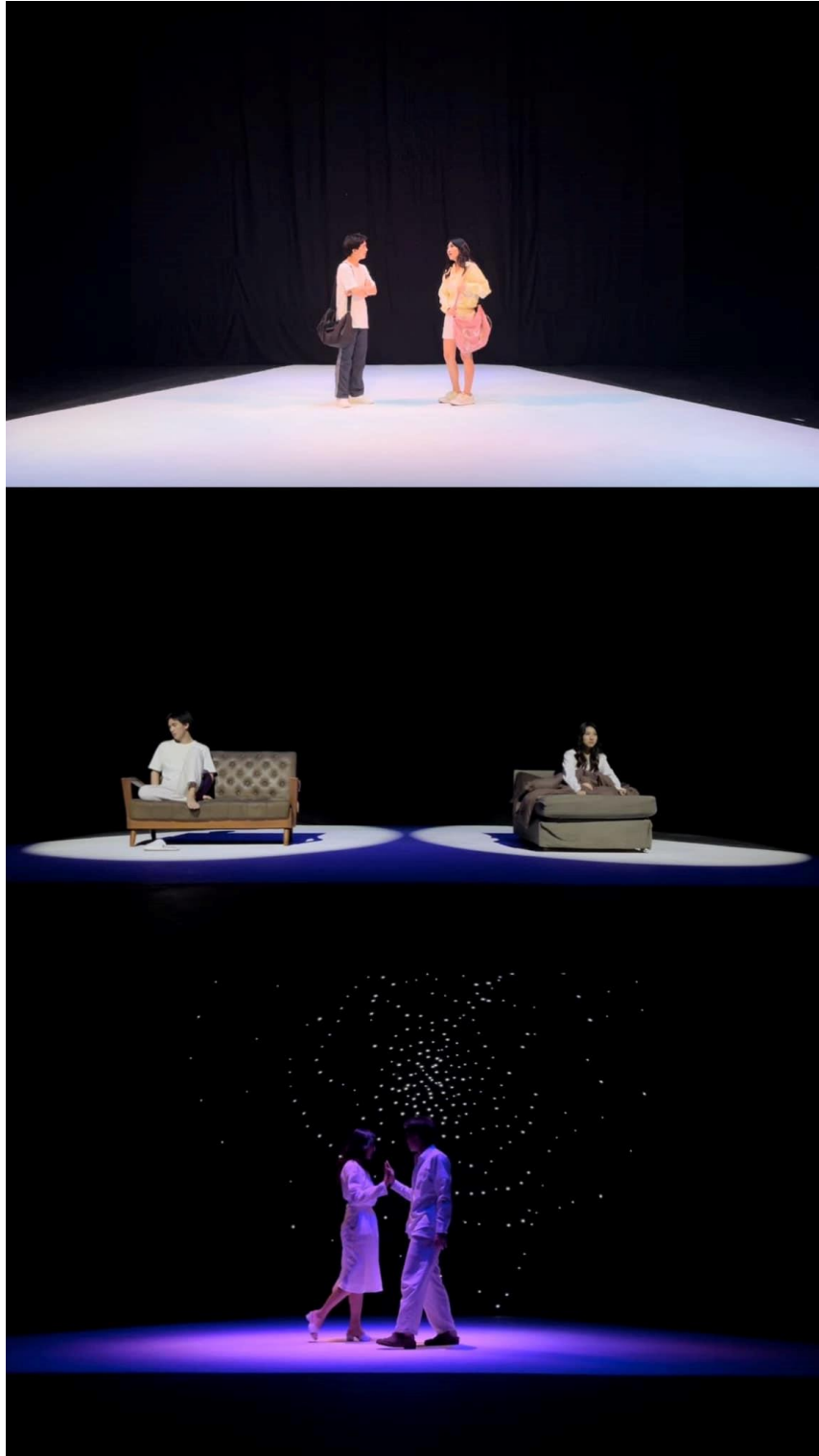
ภาพตัวอย่างเตรียมพร้อมร่างกายก่อนการแสดง

ภาพงานเสวนาหลังจบการแสดง

ภาพตัวอย่างระหว่างแสดง

โปสเตอร์การแสดง

สูจิบัตรการแสดง

THUNVARAT SANGSUWAN   NARUEBET JAKSUSUWAN

CONSTELLATIONS

CAST: *Thunvarat Sangsuwan as Marianne
Naruebet Jaksusuwan as Roland*

TRANSLATED BY: *Charlee Nuttapol*

*Piyanart Lersbanchorn,
Nattanicha Chainarong*   **DIRECTOR:**

STAGE MANAGER: *Sarunpat Iamsuro*

*Pannward Sawangkham, Natcha Wasuwanich, Sureekarn Jongsakong,
Woraya Pattanapanan, Auttara Moonmuang, Nawapat Sanpraut,
Chayut Ithuanphong*   **BACKSTAGE:**

PROPERTIES MASTER: *Pakbwan Detrat*

*Parnnithi Seyayongka
Sivapohn Lhaodoungdee*   **LIGHTING:**

SOUND: *Sukritta Yasku, Alisa Musikasinthorn*

Monsuntern Surach, Ponnapas Suphandee   **SET DESIGN:**

MAKE UP & COSTUME: *Methasit Pantub
Chutikarn Khioesee*

DRESSER: *Skowfah Siripoke, Pearthan Tangam*

Jarusri Sukrajun   **CHOREOGRAPHY:**

Sirijutha Rugchartcharoen   **PR:**

SIGN LANGUAGE INSTRUCTOR : *Kanchana Piwngam, Chalongrat Boonwong*

Chatchai Sattayadith   **ACTING WORKSHOP :**

*One Relationship, Infinite Possibilities
Thank you for your hard work and support*

บรรณานุกรม

- Binard, F., Calvini-Lefebvre, M., Leduc, G., & Prum, M. (2560). *Femmes, sexe, genre dans l'aire anglophone : invisibilisation, stigmatisation et combats*. L'Harmattan.
- Carder, T. (2533). *The Encyclopaedia of Brighton*.
- Chekhov, M. (2550). THE CONCEPT OF PSYCHOLOGICAL GESTURE remains one of the most. *Physical Theatres: A Critical Reade*.
- Crossan, S. (2556). Making sense of improvisation. In *Organizational improvisation*. 37-58.
- Drinko, C. (2564). *Play your way sane : 120 improv-inspired exercises to help you calm down, stop spiraling, and embrace uncertainty*. Tiller Press.
- K. Stanislavsky, J. B. a. R. E. (2560). **An actor's work**. (Routledge)
- M., C. S. (2563). Stanislavsky in focus: An acting master for the twenty-first century.
- McLaughlin, J. A. (2555). *Meisner across paradigms: the phenomenal dynamic of Sanford Meisner's technique of acting and its resonances with postmodern performance* University of Exete].
- Meisner. (2530). *On acting*. Random house.
- Meisner, S., & Longwell, D. (2532). *Sanford Meisner on acting*. Routledge.
- Moss, L. (2556). *Larry Moss' 50 Questions For Creating A Character For Stage or Screen*
- Payne, N. (2558). *Constellations* (Revised edition. ed.). Faber and Faber.
- Petit, L. (2562). *The Michael Chekhov handbook for the actor*. Routledge.
- Summers, B. (2555). In *CONSTELLATIONS BACKGROUND RESOURCES*. The Royal Court Education.
- Wei Wu, J. L. K., Michael Zhang, Famyrah Lafortune, Edwin Chang, Linchun Jin, Yang Wu, Heike E. Daldrup-Link. (2564). Glioblastoma Multiforme (GBM): An overview of current therapies and mechanisms of resistance. *Pharmacological Research*.
<https://doi.org/10.1016/j.phrs.2021.105780>
- Zakkai, J. (2560). *LOS ANGELES PREMIERE IN THE GIL CATES THEATER AT THE GEFFEN PLAYHOUSE*
- ไชยชาญ, ก. (2562). การพัฒนาทักษะการแสดงเพื่อสร้างตัวละครผู้หญิงจีน ในการแสดงเรื่อง ราชละออง ไม่ได้ ร่วงกาย ออกาก ของ ชิน วุน ปิง ตามหลักการแสดงของไมเคิล เชคอฟ. วารสารศิลปปริทัศน์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา, 7(2).

- เดกิงเดช, น. (2563). เนื้อออกในสมอง รักษาได้ใหม่ (www.ram-hosp.co.th/news_detail/519)
- ธีระพันธ์เจริญ, ว. (2558). มะเร็งสมอง (www.bumrungrad.com/th/conditions/brain-cancer)
- ผดุงเศรษฐกิจ, ว. (2560). "โล่ล่า" การสร้างสรรค์ การแสดง โนราร่วมสมัยตามแนวคิดกลวิธีการแสดงของสตานี สลาฟสกี. *Journal of Letters*, 46(2), 105-170.
- พันธุ์เพ็ญ. (2560). แนวทางการแสดงแบบจิต-กาย ของฟิลลิป ซาริลลี. วารสารวิชาการมนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏธนบุรี, 4(3), 138-151.
- พันธุ์ม โกมล, ส. (2524). ศิลปะการละครเบื้องต้น. ศิลปะการละครเบื้องต้น.
- เพชรคง, ด. (2550). การอุทธรณ์.
- รัตน์, ม. (2560). ศิลปะการแสดงละคร (*action*): หลักเบื้องต้นและการฝึกซ้อม. สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วันชาญเวช, ศ. (2563). การศึกษากระบวนการทางการแสดงโดยใช้ เทคนิคทางการแสดงของ Lecoq และ Michael Chekhov ในการรับบทบาท อนาคต จาก เรื่อง ตำนานหมาป่าแดนหนาว (The Ice Wolf). ศิลปกรรมสาร, 13(2), 53-83.
- ศรีสะอาด, บ. (2560). การวิจัยเบื้องต้นระสังเขป.
- ศรีอัครโกสิน, พ. (2565). ความเข้าใจเบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายที่อนุญาตให้ยุติชีวิตผู้ป่วย. วารสารนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 51(4), 1-22.
- สุทธิโรจน์, ว. (2558). ผลของการสอนการเขียนเชิงสร้างสรรค์โดยใช้เทคนิคการแสดงละครที่มีต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย].

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ-สกุล	Thuvarat Sangsuwan
วัน เดือน ปี เกิด	30 December 1996
สถานที่เกิด	Songkhla, Thailand
วุฒิการศึกษา	Bachelor of Arts Majoring in Public Relations and Advertising Chiang Mai University, Thailand

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
CHULALONGKORN UNIVERSITY